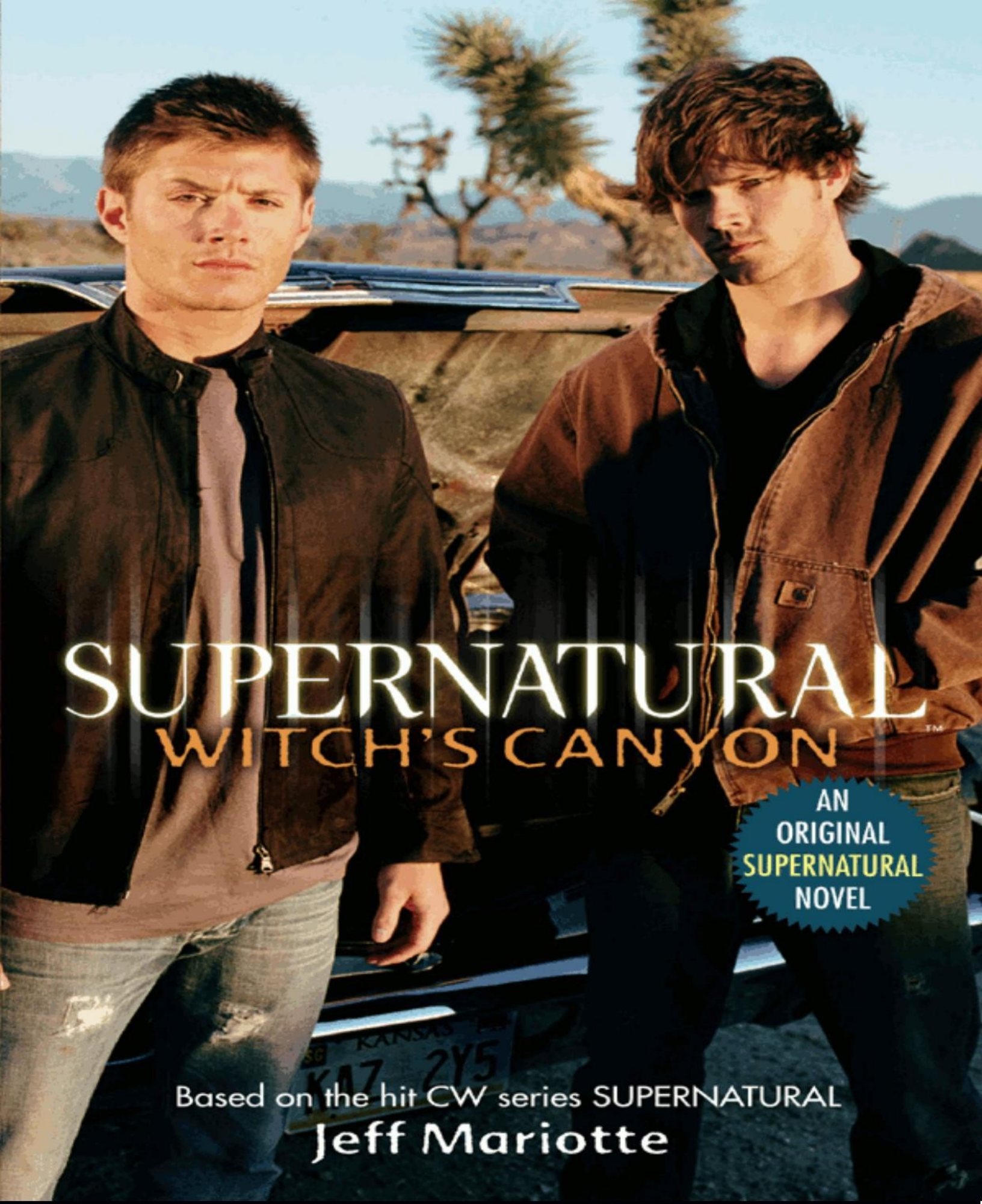
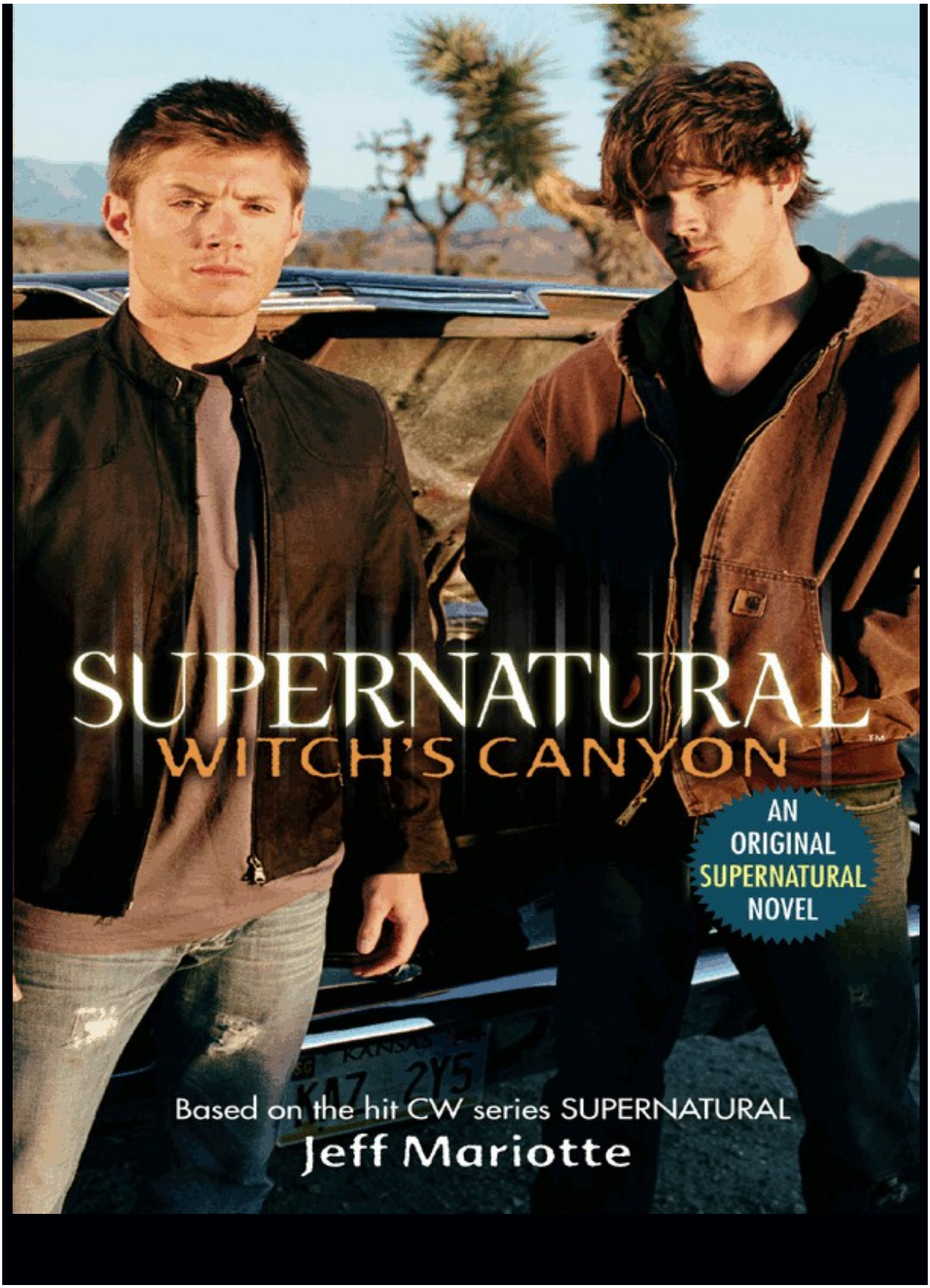

SUPERNATURAL
WITCH'S CANYON
AN ORIGINAL SUPERNATURAL NOVEL
Based on the hit CW series SUPERNATURAL
Jeff Mariotte

SUPERNATURAL
WITCH'S CANYON
AN ORIGINAL SUPERNATURAL NOVEL
Based on the hit CW series SUPERNATURAL
Jeff Mariotte

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Supernatural™ Cadı Kanyonu

Jeff Mariotte

Eric Kripke tarafından yaratılan popüler CW
Dizisi Supernatural'a dayanıyor

HarperCollins e-books

Bu roman Binbaşı John Wesley Powell, Clarence Dutton, Ed Abbey, Katie Lee ve Büyük Kanyon ile Colorado Platosu'na gidip buraları bizler için anlatan diğer herkese ithaf edilmiştir. Nehir akıyor, toprak
uyuyor.

İçindekiler

Önsöz
Blok boyunca çeşitli evlerden, Mike Tyler duyabiliyordu.

Bir
"Bu büyük bir delik."

İki
Ralph McCaig, Dolan Springsde doğmuştu.

Üç
Ana Cadde, Juliet Monroe'nun vaat ettiği her şeye sahip olduğunu kanıtladı.

Dört
"Koşun! Koşun! Koş! Koş! Hadi, hadi, hadi!"

Beş
Juliet Monroe Stu Hansen'ı mutfak penceresinden izledi.

Altı
Sam ve Dean Canyon Bölge Alışveriş Merkezi'ni tam istedikleri yerde buldular.

Yedi
"Kostüm mü giyiyor?" Carla Krug sordu.

Sekiz
"Eğer Belediye Başkanı McCheese'in dediği olursa," diye homurdandı Dean, "bu...

Dokuz

Gümüş saçlı kütüphaneci Bayan Frankel'in parfümü yeterince misk kokuluydu.

On
Ross'un çiftçilik hayalini gerçekleştirmesine izin vermek için Juliet...

On bir
Ayı evin etrafında .

On iki
Alışveriş merkezinin yemek bölümü henüz açılmadığı için Sam ...

On üç
Ana Cadde'nin sessizliğini bir siren sesi deldi.

On dört
Juliet ve Stu hala garajda durmuş tartışıyorlardı.

On beş
İlk geldikleri gece olduğu gibi...

On altı
"Bir Kızılderili," dedi Dean. Arabaya geri dönmüşlerdi, Sam.

On yedi
Heather motele kırmızı bir kompakt arabayla gelmişti.

On sekiz
Şerif Beckett, "Yolumuz tamamen ," dedi.

On dokuz
Motelden birkaç blok ötedeydiler.

Yirmi
Juliet Monroe dırdırcı bir baş ağrısıyla uyandı ve...

Yirmi Bir
Şerif yardımcısının cipi kenarına çekildi.

Yirmi İki
Dean, "Silahını indir büyükbaba," dedi. "Biz sadece...

Yirmi Üç
Dean'in söylediği gibi Sam aşağıda bekledi. Aşağı inerken.

Yirmi Dört
Howard Patrick emlak ofisinin kapısını açtı.

Yirmi Beş
Gözlerini tekrar açtığında, ışık çok uzakta görünüyordu.

Yirmi Altı
Silah sesi Sam ve Dean'in Harmon'ı bulmasına yardım etti.

Yirmi Yedi
Belediye Başkanı Milner, "Açılışı ertelemiyoruz" diye ısrar etti. O...

Yirmi Sekiz
"Nerede öğretmenlik yaptı?" Sam sordu. "Burada, kasabada mı?"

Yirmi Dokuz
"Sanırım kazmaya başlayacağız," dedi Dean. "Keşke yanımda...

Otuz
"Bence bu kitaplar bize neye ihtiyacımız olduğunu söyledi...

Thirty-One
"Elizabeth Claire Marbrough. Cadının adı buydu, değil mi?" Dean.

Otuz İki

Alışveriş merkezine kadar olan kısa mesafeyi kat eden Sam, bir kanıt gördü.

Otuz Üç
"Dostum, cadının kulübesinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?"...

Otuz dört
"Sam?"

Otuz Beş
"Yapmak istemediğimiz şey," dedi Dean yumuşak bir sesle, "şu...

Otuz Altı
İnsanların neye tepki göremeyen Sam, koşmaya başladı.

Otuz Yedi
Arada bir bir kuzgun uçuyordu, ama daha fazla değil...

Otuz Sekiz
Sam, Şerif Beckett'ı on metre bile gitmeden geride bıraktı.

Otuz Dokuz
Park yeri savaş alanına dönmüştü. Çoğu...

Kırk
"Ross buraya hep 'ölü bölge' derdi," dedi Juliet. O...

Teşekkür Yazar
Hakkında
Jeff Mariotte Yazarının Diğer
Kitapları Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

PROLOGUE

Cedar Wells, Arizona
5 Aralık 1966

Mike Tyler blok boyunca çeşitli evlerden gelen sesleri duyabiliyordu. *The Monkees* TV şovunun açılış müziği. Israrcı notaları adımlarını hızlandırmasına neden oldu. Cedar Wells kütüphanesinde sekizinci sınıf tarih ödevi için araştırma yapıyordu ve kitaplara dalıp gitmiş, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı.

Şimdi aceleyle eve gitmesi gerekiyordu ve yine de programın en az yarısını kaçıracaktı. En sevdiği dizi değildi -bu onur *Batman'e aitti- ama* Pazartesi geceleri en sevdiği diziydi. Annesi
Bugünlerde çok fazla televizyon izlediğinden şikayet ediyordu ama bunun ne anlama geldiğini bile anlamıyordu. *Star Trek*, *Green Acres*, *Lost in the World* gibi harika diziler varken bir insan nasıl çok fazla televizyon izleyebilirdi ki*?*
Space, *Combat!* ve *The Rat Patrol* her gece mi yayınlanıyordu? Hayır. *Get Smart* ve *Mission Impossible* gibi havalı casus dizilerinden bahsedin*: İmkansız*
ve *F.B.I.* Onu rahatsız eden şey, favorilerinin
Cuma geceleri ABC'de *Yeşil Yaban Arısı* ve *Zaman Tüneli* gibi karşı karşıya gelirken, *Tarzan* ve *The Man From*
U.N.C.L.E. aynı anda NBC'de yayınlanıyordu. Bazen ileri geri hareket etmeye çalışıyordu ama annesi büyük Zenith saatlerinin kadranını eskittiğinden şikâyet ediyordu. Eğer diziyi izlemenin bir yolunu bulabilirse

bir kanaldan diğerine geçerse, belki annemin haklı bir şikayeti olabilir.

The Monkees kesinlikle Mike ve okuldaki arkadaşlarının ilgisini çekiyordu. Yarın okulda ona hikâyenin ne hakkında olduğunu anlatabilirlerdi ama o şarkıları kaçırmak istemiyordu. Ne zaman NBC'de *I Dream of Jeannie* için setten ayrılırdı, sonra Yatmaya hazırlanmadan önce biraz ordu aksiyonu için *Fare Devriyesi'*ne geçin.

Bisikletini almış olsaydı çoktan eve varmış olurdu ama sokaklar biraz buzluydu ve kaç kitap alabileceğinden emin değildi. Kütüphanede beklediğinden daha fazla kitap okumuştu ve bisikletinin sepetindeki kitaplarla idare edebilirdi.

Kat etmesi gereken sadece iki blok daha vardı. İlk şarkıya olmasa bile ikinci şarkıya Eğer küçük kız kardeşi Becky *Gilligan'ın Adası'nın* setini iddia ederse, ona rüşvet vermek ya da tehdit etmek için bir yol bulması gerekecekti. Neredeyse buradan evi görebiliyordu - Johnsons'ların Noel'i dışında görebiliyordu. evlerinin etrafında bir parıltı yaratan süslemeler Şükran Günü gecesinden Yeni Yıl'dan sonraki Cumartesi gününe kadar, caddenin onların tarafında kalan tarafındaki her şeyi görmesini engelliyordu.

Evden önceki son caddeyi geçmek için kaldırımdan inmek üzereydi ki gözünün ucuyla bir hareket gördü hissetti-. Bayan Izzi'nin evinin arka tarafında bir şey. Okuldaki çocuklar ona genellikle ürkütücü yaşlı kadın derlerdi, çünkü çok fazla siyah giyerdi, bazen başında bir şal olurdu, sanki yas tutuyormuş gibi. Bir söylentiye göre bir oğlu varmış. Vietnam'da öldürülmüştü ama eğer öyleyse, bu olay Mike'ın sokağına taşınmadan önce gerçekleşmişti ve Mike bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için onunla hiç konuşmamıştı. Annesi de dul değildi ama Babasından boşanmıştı ve şimdi Virginia'da yaşıyordu, yani neredeyse aynı şeydi.

Mike gözüne çarpan şeyin ne olduğunu görmek için döndü. Kendisinden çok da büyük olmayan bir adamdı. Belki de bir gençti, onun gibi giyinmişti.
bir kostüm partisinden eve dönüyordu. Üzerinde askeri tarzda bir palto vardı. Sokak lambası yeterince uzağa düşmüyordu ama paltonun koyu mavi olduğu ve üzerinde altın rengi örgüler bulunduğu anlaşılıyordu. Altın bir şerit aşağıya doğru uzanıyordu.
yüksek çizmelerinin içine soktuğu pantolonunun dış dikişi.
Başında aynı koyu maviye benzeyen kovboy tipi bir şapka vardı. Kemerinde bir kılıç asılıydı ve bir tüfek taşıyordu.

Eğer bu bir kostümse, çok iyi bir kostümdü. Mesele şu ki, Bayan Izzi'nin arka kapısına doğru gidiyordu ve Bayan Izzi ile kimse yaşamıyordu. Mike onun hakkında bu kadarını biliyordu.

Bir diğer şey de -ki bu onun iradesi dışında küçük bir nefes almasına neden oldu, çünkü şu ana kadar askerin onu gördüğünü sanmıyordu- adamın bir an orada olması ve sonra Becky'nin programlarından birinde tavşan kulaklarıyla gibi titremesiydi.
Sonra yine oradaydı ve Bayan Izzi'nin evinin arkasındaki gölgelerin içinde kayboldu.

Ön gidip arka bahçesinde biri olduğunu söylemeli miyim? diye *düşündü. Şerifi aramalı mıyım?*

Gerçi polisler çocukları hiç dinlemezdi. Mike yaz boyunca saçlarını uzatmıştı ve Şerif Tait'i en son yüzme havuzunda gördüğünde, Şerif ona saçını kestirmesini ya da bir şapka takmasını söylemişti.
banyo şapkası. Bunu söylerken gülmüştü ama Mike ciddi olduğunu anlayabiliyordu.

Eve koşmaya ve annesinin aramasına izin vermeye karar verdi. Koşmaya başladı ama Bayan Izzi'nin evinden gelen ilk çığlığı duyduğunda sokağı ancak geçmişti.

Mike Taylor bunu bilmiyordu ama bazılarının "kırk yıl" olarak adlandıracağı süreç çoktan başlamıştı.

Tekrar.

BİR

Cedar Wells, Arizona
4 Aralık 2006

"Bu büyük bir delik."

"Büyük bir delik," diye tekrarladı Sam.

"Ben de öyle dedim. Kocaman bir delik. Ve bir şekilde o nehir içine sıkışmış."

Sam üzüntüyle başını salladı. Kardeşi rahat bir şekilde kanyona bakıyordu. Yolun karşısında, alçalan güneş ışınları batıdan süzülüyor, şeyl, kireçtaşı ve kumtaşından oluşan soluk gül rengi, devetüyü ve somon tabakalarının yatay katmanlarına altın rengi boyalar damlatıyordu. Sam bazen babasının Dean'in ruhunu tamamen yok edip etmediğini merak ediyordu. "Dean, doğa Büyük Kanyon'u yaratmak için milyonlarca yıl mucizeler yarattı - orada olmasının nedeni Colorado Nehri."

Dean yavaşça döndü ve Sam'e sabit bir bakış fırlattı. Ağzının muzip bir sırıtışla kıvrılmasından, Sam onun

vardı. Dean, "Stanford'a gitmemiş olmam aptal bir kolej çocuğu olduğum anlamına gelmez," dedi.

"Ben demedim ki..." Sam durakladı, sıkışmıştı. Dean aile işini devam ettirirken Sam Stanford'a gittiği ve neredeyse hukuk fakültesini bitireceği için ona saçmalamayı severdi.

"Bak Sam, Büyük Kanyon'u neyin yaptığını biliyorum. Erozyonu biliyorum. Biz buradayken neden burada durmak istediğini bile anlıyorum-"

"Sadece çok yakın geçiyorduk."

"Az önce ne ben? Dostum, beni dinliyor musun ki?"

Dean bu tür bir ruh haline girdiğinde, kazanmanın yolu yoktu. Üniversitede ağabeyinden uzakta geçirdiği yıllardan sonra Sam, Dean'in alışkanlıklarını ve tuhaflıklarını yeni baştan öğrenmek zorunda kalmıştı. Son aylarda Dean'in kıymetli Impala'sıyla ülkeyi dolaşırken iyi ve kötü bu özelliklerin çoğuyla yeniden tanıştı.

Zaman zaman içine girmesine engel olmadı.

Sam konuyu değiştirmeyi umarak, "Oldukça muhteşem," dedi. Karşı duvara bir kez daha bakınca, birkaç dakika içinde değişen ışık ve gölgenin manzarayı sanki Winchester kardeşler farklı bir noktaya taşınmışlardı. Aşağıdan gelen *fısıltılı* bir esintiyle çam ve adaçayı kokuları Sam'in burnunu gıdıkladı; aynı rüzgâr köknarların dalları ve budaklı ardıçlar manzarayı çevreliyor. "Ek bir gezi yaptığımıza sevindim."

"Ben de," dedi Dean. Kısa kahverengi saçlarını karıştırarak başını kaşıdı. Deri ceketinin fermuarını soğuğa karşı çekmişti; botlarının etrafındaki kar sertti, bir haftalık ya da daha fazlaydı. "Bu biraz havalı."

"Büyük bir delik için."

"Yanılıyor muyum?"

"Daha çok... tamamlanmamış gibi," dedi Sam.

"Bana ceza verebilirsin. Oh, bekle, doğru... sen benim patronum değilsin. Sanırım beni ısırabilirsin."

"Böyle bir şey ," dedi Sam. "Belki de kasabaya ." Bunu söylerken bile Dean'in bunu yine emir vermek olarak algılayabileceğini fark etti. Bu Dean'le birlikte mücadele ettikleri bir şeydi.
ile. Dean daha büyüktü ve Sam aileye sırtını dönerken babalarıyla birlikte yolda kalmıştı - en azından Dean'in düşüncesi buydu.
bir bakış açısı. Sam'e göre üniversiteye gitme niyetini açıkladıktan sonra babası onu evden kovmuş, yani evlatlıktan reddetmişti. Babasının "Bir daha geri gelme" sözleri oldukça kesin görünüyordu.

Ama Sam aile işine yeniden katıldığından beri -babalarının ölümünden sonra kardeşler işi kendileri yürütmek zorunda kalmışlardı- ikisi arasında sürtüşme vardı. Dean onun
küçük kardeş, ya da tam tersi. Ama kendisine dikte edilmesinden hoşlanmıyordu ve bunu açıkça belirtmişti.

Bu da Sam için bu işi bırakmanın kolay olduğu anlamına gelmiyordu. Uzun zamandır kendi başınaydı ve işleri kendi bildiği gibi yapmaya alışmıştı. Babamla daha uzun süre çalışmış olan Dean
emir alıyordu. Daha da ötesi, sanki babam onun doğuştan sahip olduğu bağımsız ruhu ezmiş gibi, bundan zevk alıyor gibiydi. Geride Sam'in istediği zaman patronluk tasladığı bir Dean kalmıştı.
ya da değil. Belki işlerin doğal düzeni bu değildi ama bazen ona öyle geliyordu.

Dean ona karanlık bir bakış attı ama bir şey söylemedi. Korkulukları itti. "Hadi gidelim."

Oraya vardıklarında, patika başındaki çakıllı yarım daire üzerine bir araba daha park etmişti ama içindekini görmemişlerdi
Herhangi bir yerde. Park alanına doğru yürürken hiç konuşmuyorlardı,

Sam yerinde olmayan bir şey duyduğunu sandı. Kısa bir süre durdu ve Dean'i durdurmak için elini uzattı. "Şşşt!"

"Ne?" Dean fısıldadı.

"Dinle." Sam, çam iğnelerinin arasından gelen rüzgârın sadece rüzgâr olmadığından emindi. "Biri ağlıyor."

"O zaman buradan gidelim," dedi Dean. "Bu bizi ilgilendirmez."

"Bunu bilmiyoruz."

Dean, "Evet, var," diye karşı çıktı. "Buraya Cedar Wells'e gitmek için geldik.
ve insanların öldürülmesini engellemek. *daha* olumlu olduğum pek fazla şey yok. Ağlayanlar için üzgünüm ama bunun için burada değiliz."

"Ya bir çocuksa? Kaybolan biri? Çıkış yapması ne kadar sürer?"

Dean gözlerini devirdi. O anda Sam, Dean'i hala on iki yaşındaki haliyle görebiliyordu.
her durumda. O zamanlar boy olarak ağabeyine yetişememişti - bu Sam'in on altıncı yaşına kadar gerçekleşmemişti - ama o zaman bile ona yaklaşıyordu. Yine de Dean'e saygı duyuyor, adeta ona tapıyordu ve Dean göz devirmelerinden biriyle onu derinden yaralayabilirdi. "Ünlü son sözler."

Dean yorum yapmadan Sam'in üzerine bastığı lütfen yolda kalın tabelasını işaret etti. Ağlama artık hıçkırıklara dönüşmüştü, sanki o *kişi* - bir *kadın,* diye düşündü Sam, *hiçbir çocuk böyle ağlamaz-* kendini tutmaya çalışmayı bırakmış ve her şeyi bırakmaya karar vermişti. Bu ses patikadan değil ağaçların arasından geliyordu ve Sam sadece sesi takip ediyordu.

Birkaç dakika sonra çalılık bir köknarın etrafından dolandı ve onu gördü. Küçük bir açıklıkta düz bir kayanın üzerinde oturuyordu.
Karla kaplı zeminde yüzü ellerine gömülmüş, sırtı ve ince omuzları her hıçkırıkta kamburlaşıyordu. Uzun siyah saçları kalın bukleler halinde ellerinin üzerinden ağır bir duman gibi dökülüyordu. Kırmızı bir parka, kot pantolon ve kürklü Ugg botlar giymişti. Arkasında, güneşin son ışıkları uzak kanyon duvarını aydınlatıyordu.

"Hanımefendi?" Sam birden bunun iyi bir fikir olduğundan emin olamayarak, "Bayan," dedi. Kadın yetişkin biriydi. Kaybolmuş bir yürüyüşçüye benzemiyordu. Sadece üzgün görünüyordu. "İyi misiniz?"

Bir an için onun duyduğundan emin olamadı. Duymak üzereydi.
Dean'e geri dönmelerini ve arabaya doğru gitmelerini önerdi.
Ellerini yavaşça indirdiğinde ve yüzünü ona doğru eğdiğinde henüz netleşmemişti.

Gözleri kocaman ve kahverengiydi, kırmızı halkalarla çevriliydi; güçlü burnu da aynı derecede kırmızıydı; dudaklarını hafifçe aralayarak oturmuş, ağzından nefes alıyordu. Yüzü bir üçgen oluşturuyordu, gözleri genişti, Biraz sivri bir çeneye doğru sivriliyordu. "Özür dilerim," dedi ve sol kolunun manşetinden bir mendil çıkarıp sümkürmek için kullandı.
yüksek sesle burnunu çekti. "Ben... evet, teşekkür . Ne kadar gürültü fark etmemiştim."

Dean Sam'in önüne geçerek, "Sorun değil," dedi. Sam onu suçlamadı; kız teselli bulmaz bir şekilde ağlamadığı zaman çok güzel görünüyordu. "Biz sadece senin bir şey olmadığından emin olmak istedik.
yaralanmış, kaybolmuş ya da başka bir şey."

"I..." Sam, ormanın içinden kendisine doğru gelen iki yabancıya ne kadarını anlatmak istediğini tartıştığını düşündü. "Bu
eskiden kocamın en sevdiği yerdi," dedi. Görünüşe göre Winchester kardeşler güvenilir görünüyordu. Bir eliyle
büyük ölçüde karanlığa gömülmüş olan manzarayı seyrediyordu. Bir akbabanın gölgeli cüssesi geçti, çivit mavisi gökyüzünde siyah bir kayma, sessiz

suyun içindeki yağ gibi. "Burayı çok severdi ve biz de buraya... neyse, boş ver." Kadının yanaklarının hafifçe kızarması Sam'e bu tenha yerde ne yaptıkları hakkında bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.
"Her neyse, Ross öldüğünde küllerini buraya serptim - bunu yapmak için para istediklerini biliyor muydun? Şimdi buraya onun doğum gününde geliyorum. O öldüğünden beri bu ikinci oluyor ve ben-" Onun
Nefesi kesildi ve başını sallayarak bakışlarını yere doğru çevirdi.

Dean, "Kaybınız için üzgünüz," dedi.

Sam endişeliydi - Dean'in ağzından ne asla bilemezdiniz ve ona kolayca gizli park koruculari olduklarını, yasadışı iş yapan insanları yakalamaya gittiklerini söyleyebilirdi.
dağılmış küller.

"Teşekkür ."

"Ben Dean," diye devam etti kardeşi. Soyadı yoktu ama en azından yalan söylemiyor ya da takma ad kullanmıyordu ki bu onun için nadir görülen bir şeydi. Belki de kadının dul olması Dean'e umut vermişti. Bir ilişki için değil, Dean böyle şeylere pek meyilli değildi ama en azından bir kaçamak için. "Bu benim kardeşim.
Sam. Küçük kardeşim," diye ekledi.

"Ben Juliet," dedi kadın. Elindeki kâğıt mendille yanaklarını ve burnunu sildi ve belli belirsiz bir gülümseme sundu. "Juliet Monroe."

"memnun oldum, Juliet," dedi Sam.

"Cedar Wells'e gidiyoruz," dedi Dean. "O bölgede mi yaşıyorsunuz?"

Juliet başını salladı. "Oradan çok uzakta değil aslında. Kasabanın hemen dışında küçük bir çiftliğimiz var. Ya da ben, sanırım. Bu gerçekten Ross'un hayaliydi,
ama ben de inandım. Buralar çok güzel. Ben her zaman bir şehir kızıydım ama Ross bunun bizim için iyi bir hamle olduğuna beni ikna etti. Şimdi burayı satmaya çalışıyorum - orada tek başıma çok yalnızım - ama

Çok fazla teklif almıyorum." Daha emin bir gülümseme denedi ve yüzüne aitmiş gibi görünüyordu, gözlerini aydınlatıyor, yanaklarını şişiriyordu. "Siz pazarda olmazsınız, değil mi? Hayvanları bedavaya vereceğim."

"Biz mi?" Dean Sam'e özel bir sırıtış fırlattı. "Hayır, hayır, biz biraz... biz yoldayız. Hem de çok."

"Sizin o tiplerden olduğunuzu pek düşünmemiştim," dedi. "Bir çiftlik sizi gerçekten bağlayabilir."

"Eminim," dedi Sam. "Neyse, Cedar Wells'teki tüm iyi otel odaları dolmadan yola çıksak iyi olur."

Juliet buna güldü. "Ne?" Sam

sordu.

"Sadece... Cedar Wells'te *iyi* otel odaları komik bir kavram. Akşam yemeğinden önce iyi bir av yakalamak istediğinizi söylemek gibi."

"En hareketli şehir değil mi?" Dean sordu.

"Yakınından bile geçmez. Tabii sizin olaydan anladığınız Cuma gecesi kilisede tombala oynamak ve Main Street'te ara sıra serseri bir boğa görmek değilse."

"Yani gerçek bir boğa demek istiyorsun," diye tahmin etti Sam. "Politikacıların ve aktörlerin etrafında bulabileceğiniz türden bir boğa değil."

"Ya da politikacı olan aktörler," dedi Juliet. "Ama evet, buradaki boğalar gerçek boğalar, o yüzden otel odalarını ararken bastığınız yere dikkat edin."

"Şehirde kalacak bir yer var mı?" Dean sordu.

"Elbette," diye yanıtladı Juliet. "Ben sadece sizin seçtiğiniz sıfatlar üzerine yorum yapıyordum. İşte Bide-A-Wee Motel-"

"Kulağa çok hoş geliyor," dedi Sam.

"Oradaki hamam böceklerinden bazıları benim sığırımdan daha büyük," dedi. "Ya da ben öyle duydum."

"Başka bir yer var mı?"

"Bir yerde kalmak zorunda olsaydım muhtemelen Trail's End'de

kalırdım." "Trail's End. Oraya bakacağız."

"Bunu kaçıramazsınız," diye onları temin etti. "Cedar Wells'te gözünüzü kırpmadığınız sürece hiçbir şeyi kaçıramazsınız. Her şey Main'de ve Main o kadar da
uzun."

"Gerçekten bir Ana Cadde var mı?" Sam sordu.

"Emin olabilirsin. Grand Caddesi de öyle. Üç blok boyunca asfalt, sonra toprak."

"Ve burası sizin için dünyadaki cennet değil mi? Şok oldum."

"Dediğim gibi, ben bir şehir kızıyım. Ross'a sahipken iyiydi - her şeyi çok seviyordu, sadece onun gözünden görmekten zevk alıyordum. Ama ne zaman
İyi bir yarım kafeinli mochaccino ya da hava durumuyla başlayıp bitmeyen bir sohbet için Flagstaff'a gitmeniz gerekiyor..." O
iç çekti. "Bu biraz eskidi."

"Eminim," dedi Dean. "Seni rahat bırakacağız Juliet. Dev hamamböcekleri hakkındaki uyarın için teşekkürler."

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "Şehirde uzun süre kalırsan, belki seni Wagon Wheel'de görürüm."

"Wagon Wheel mi?" Sam . "Göreceksin."

Siyah Impala'ya vardıklarında ve onun duyma mesafesinden güvenli bir şekilde uzaklaştıklarında Sam, "İyi biriydi," dedi.

"Çok ." "Tabii,

sanırım."

"Sakın bana görmediğini söyleme."

"Sanırım benden çok senin tipin."

"Çok ," diye tekrarladı Dean. "Güven bana."

"Bu yüzden araştırmamız iyi oldu."

Dean, "Asıl işimizden birkaç dakikamızı aldı," dedi. "Ama benim için sorun değil."

Sam o birkaç dakikanın kimsenin hayatına mal olmamasını umuyordu. Cedar Wells'e, New York'ta bir polis dedektifi olan Marina McBain'in onlara bahsettiği periyodik bir cinayet çılgınlığını araştırmak için gidiyorlardı.
Onlara verdiği makaleye göre, bölge her kırk yılda bir açıklanamayan ölümlere sahne oluyordu. Yirmi dokuz
cinayetler, son kez. O zamandan beri kasaba büyümüş, Arizona eyaleti geliştikçe tüm bölge çok daha kalabalık hale gelmişti.

En iyi hesaplamalarına göre, beş Aralık bir sonraki kırk yıllık döngünün başlangıcı olacaktı. Bugün dördüncü gündü. Eğer hesapları yanlış çıkarsa ve Büyük Saray'da geçirdikleri zaman
Kanyon herhangi biri için yaşam yerine ölüm anlamına gelseydi, yan yolculukları hakkında pek iyi hissetmezlerdi.

Sam ve Dean Winchester babalarının izinden gittiler.
Ayak izleri ve babaları -karısı, annelerinin korkunç ölümünden beri- bir avcıydı.

Hayvanlardan ya da kuşlardan değil. John Winchester canavarları avlardı,
hayaletler, şeytanlar - çoğu insanın sadece derinlerde inandığı yaratıklar
Sabahın 3'ünde kalplerine inen ve güneş parlak ve moralleri yüksek olduğunda gülüp geçtikleri.

O zaman bile, gün ışığında, ruhlar hakkında konuşuyorlardı.

Sadece ne hakkında konuştuklarını gerçekten anlamıyorlardı.

Dean anahtarı kontağa soktu, marşa bastı ve arabanın motoru tatmin edici bir şekilde kükredi.

Aracı geri vitese takarak Sam'e baktı. "Bu büyük bir

delik," dedi. "Bu konuda haklıymışım."

"Haklıydın Dean. O kanyon kocaman bir delik."

İKİ

Ralph McCaig, Tennessee Schuylkill Madeni'nde çalışan bir babanın ve Tennessee'li bir annenin çocuğu olarak Dolan Springs'de dünyaya gelmişti.
Özellikle de yaşlı adam bir maden kazasında öldükten ve emekli maaşı çekleri ayın sonuna kadar gelmedikten sonra, çoğunlukla içiyor ve şikayet ediyordu. Körfez Savaşı sırasında orduda geçirdiği ve çatışmaya en yakın olduğu anın Almanya'nın Frankfurt kentinde bir barın önündeki sokak kavgası olduğu bir dönem dışında, hep Arizona'nın kanyonlar, yaylalar, yaprak dökmeyen ağaçlar, katır geyikleri ve turistlerle dolu dağlık bölgesinde yaşamıştı.

O savaştan önce yeni olan ama 1998'de satın aldığında eskiyen Chevy pikabının arka tamponunda bir
Eğer turist sezonundaysak, neden onları vuramıyoruz? Arka camın üzerindeki silah rafında bir on iki kalibre ve bir 30.06 vardı ve bir keresinde kör bir virajdan seksen veya daha fazla hızla dönen bir BMW'ye ateş etmek için ought-six'i kullanmıştı, yolun kenarında rahatlarken onu o kadar korkutmuştu ki Justin işine işemişti
Botlar. Fermuarını çekip kamyona doğru koştuğunda ve silahını indirdiğinde, Beemer bir çift bottan başka bir şey değildi.
ve ona çarpmaya yaklaştığını düşünmüyordu.

Benzer bir durumda tekrar denemeyeceği anlamına gelmiyordu. Hayatını küçük bir ağaç kesme işiyle kazanıyordu.
Bazı komşuları gibi onun da maaşı turist ticaretine bağlı değildi. Şu anda sözleşmeler arasında gidip geliyordu ama bu uzun sürmeyecekti. Onu işe alanlar, çevresel etki çalışmaları, ağaç kesme izinleri ve tüm bürokratik evrak işleriyle uğraşmak zorunda olanlardı; onlar emir verdiğinde tek yapması gereken bir ekip toplayıp ormana gitmek ve devrilmiş ağaçları, kesilmiş ağaç parçalarını ya da hiçbir zaman
Orayı satın almak. Arazi yöneticileri bugünlerde düzgün, temiz ormanları, etraflarında bolca boşluk olan büyük ağaçları seviyorlardı.

Ralph'in bankada biraz parası vardı, balıklar
Smoot Gölü ve yerde yeterince kar vardı, böylece altılı paketi içine sokabilirdi ve her şişe bir öncekinden daha soğuk olurdu, bu yüzden mutlu bir adamdı.

Belki biraz fazla mutluydu. O dönüşü müzakere ederken
Gözcü Yolu'ndaki otoyolda - evinin yanından geçerek yangın gözcülerinin on yıl ya da daha uzun süredir kullanmadığı bir gözetleme kulesine giden toprak yol - neredeyse kamyonun kontrolünü kaybediyordu. Arka tarafı buzlu bir yamaya takılıp savruldu ve dalları otoyolu görmesini engellediği için kestiği bir meşe kütüğüne çarpmadan önce arazisinde olmadığı için gayrimeşru bir şekilde- zar zor toparladı.

Ama kontrol altına aldı ve sonra evine sadece yarım mil kaldı. O yolu gözleri kapalı bile gidebilirdi.

Kıl payı kurtulduğu bu kaza onu biraz germiş, neşesini biraz olsun kaçırmıştı. Bu talihsiz bir durumdu, çünkü gün tam da
Şimdiye kadar mükemmeldi. Aslında bunu daha da mükemmelleştirecek tek şeyin Doris Callender'ın akşam yemeğine -daha da iyisi, akşam yemeğine- gelmesi ve ardından babasının deyimiyle biraz "vur patlasın çal oynasın" yapması olduğunu düşünüyordu. Geldiğinde ona bir yüzük verecekti.
içeride, özgür olup olmadığını görmek için. Çoğu gece öyleydi.

Ralph garaj olarak kullandığı eski ahırın önünde durduğunda, neredeyse geçirdiği kazanın sarsıntıları azalmıştı. Bu değildi kamyonu parçalamak konusunda çok endişeli olduğunu söyledi. Smoot Gölü'nden o kadar yolu alkollü döndüğünü ima etmek kadar. Altı bira onu bu kadar etkilediyse, bu yaşlandığı anlamına mı geliyordu? Ne de olsa kırkına hızla yaklaşıyordu. Testere ya da baltayı kullanamayacağı bir gün gelirse, gerçekten endişelenmesi gerekecekti.

Motoru çalışır halde bıraktı ve ahırın kapısını açmak için aşağı indi. Gece havası soğumuştu ve ısıtmak için ellerine üfledi. Araba yolundaki bir köke takıldı ama dengesini korumayı başardı. "Tanrım," dedi yüksek sesle. "Altı bira mı?" *Belki de ben Hastalanıyorum,* diye ekledi sessizce. *Soğuk algınlığı. Tabii, muhtemelen öyledir, yoksa altı biranın beni bu kadar etkilemesine imkan yok.*

Neredeyse ahır kapısına varmıştı ki, paslı çengelin ona sorun çıkaracağını biliyordu, çünkü her zaman çıkarırdı, o sırada garip bir ses duydu. Dondu kaldı. Buralardaki ormanlar hayvanlar, geyikler ve dağ aslanları ve yılanlar, tavşanlar ve sincaplar, çeşitli kuşlar. Bazen siyah ayılar da ve ilk başta sesi çıkaranların onlar olduğunu düşündü. Ayılarla çok fazla yakın teması olmamıştı, bunu söylemekten memnundu, bu yüzden böyle sesler çıkarıp çıkarmadıklarından emin değildi. Bu bir tür düzensiz Dik bir tepeye tırmanmış ve henüz nefesini tutamamış bir şey gibi bir ses. Ama sıvı, nemli. Bunu duymak Ralph'i Gevşek, sarkık çeneli, iri dişli ve açık ağzından salya telleri sarkan bir şey hayal etti ve ürperdi. serin gece havası yüzünden.

Ses tekrar geldi, bu sefer daha yüksekti. Daha

yakından.

Mesafeleri ölçmeye çalıştı. Ahıra daha yakındı, ama Orada, ona nöbet geçirten o lanet çengelle boğuşmak zorunda kalacaktı.

en iyi şartlar altında. Kilidi açtıktan sonra, ne zamandır yağlamadığı menteşeler üzerindeki ağır ahır kapısını çekiştirerek açması, sonra da arkasından kapatması gerekecekti. Ve içeri girdiğinde, eğer kuduz bir ayı gibi bir şeyse, dışarıda ne kadar bekleyebileceğini kim bilebilirdi?

Hayır, kamyon daha iyi bir seçenekti. Daha uzaktaydı ama gerekirse Cedar Wells'e gidebilirdi. Silahları da oradaydı.

Yine o . Bu sefer sese bir şey eşlik ediyordu.
Dudak şapırdatmaya benzeyen bir ses. Yolun uzak tarafındaki ağaçların arasından belli belirsiz ve karanlık bir şekil gördü. Ama büyüktü.

Ralph kamyona doğru koştu. Köke tekrar çarptı ve bu sefer ayağını yakaladı, ama iyi yakaladı, onu toprakta yüzüstü yere serdi. A
Kırık bir şişeden kopan cam parçası avucunu yardı. Yarı dizlerinin üzerine çöktü ve camı çekerek çıkardı.
Elini. Aynı anda, sanki biri beş günlük ölü bir hayvanı burnuna ve ağzına örtmüş gibi pis bir koku onu sardı.

Ayı ya da orada her ne varsa o olmalıydı. Eğer yapabilseydi Kokusunu alabiliyordu, bu daha da yakın olduğu anlamına geliyordu. Sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu - yoksa bu onun hayal gücü müydü? Arkasını dönüp bakmak istemedi.

Onun yerine ayağa kalktı ve kamyonuna doğru koşmaya başladı. Kanlı eli kapının kolunu tuttu ama açamadan kaydı. Tekrar pençeledi, çelik bu sefer kanıyla yapışkanlaşmıştı ve kapı menteşeleri üzerinde sallanarak kolayca açıldı.

Sonra yaratık üzerine çullandı, koyu renkli kalın kürkü ve gıcırdayan dişleriyle. Kocaman bir pençeyle ona doğru hamle yaptı ve onu yere düşürdü.
yere. Sol koluyla kamyonun basamağını kavradı, sanki onu yutacağı kesin olan kıyametin üzerinde tutabilecek bir can simidiymiş gibi ve şimdi ilk kez gerçekten gördü,
Ama doğru görüyor olamazdı, çünkü ayı değişti, yer değiştirdi, bir görünüp bir kayboldu -şimdi siyah bir ayı, şimdi

aylardır ölüydü, çürümüştü, kemikleri çürümüş etin arasından görünüyordu, şimdi tamamen görünmezdi ama hala, korkunç bir şekilde, nefes alıyordu
Yüzüne, çenesine ve boynuna salya damlaları sıçradı ve ağzını tam boğazına dayadı, tüyleri burun deliklerini gıdıkladı,
Koku devasa boyutlardaydı ve devasa jilet dişleri deriyi yırtıyor, atardamarları ve kemikleri kırıyordu.

Ralph'ın aklından geçen son düşünce, yaşlı Doris'le son bir kez daha ayak ayak üstüne atmanın iyi olabileceğiydi ama onu bu gece davet etmemiş olması muhtemelen en iyisiydi.

Kırk yıl önce, ilk kurban ormanın derinliklerinde tek başına avlanıyordu. Kolayca düşmüştü ve cesedi asla bulunamadı; hayvanlar kemikleri dağıttı, eti solucanlar, böcekler ve leş yiyiciler tarafından yenildi ve çürüdü ve şu ya da bu şekilde toprağa geri döndü.

Ölümünden bu yana kırk yıl geçmişti. Döngü yeniden

başlamıştı.

Cinayetler başlamıştı.

ÜÇ

Ana Cadde, Juliet Monroe'nun vaat ettiği her şeye sahip olduğunu kanıtladı.
Dean *bunun fazla* bir şey *olmadığını* kabul etti. Binalar çoğunlukla ahşap cepheliydi, karla kaplı eğimli çatıları ve önlerinde kapalı yürüyüş yolları vardı. Birkaçı tuğladan yapılmıştı ve büyük gri taş bloklardan inşa edilmiş bir bankanın önünden geçtiler. Dükkânların birçoğunun vitrininde Noel süsleri yer alıyordu ve elektrik direkleri kırmızı kurdelelerle sarılmıştı.
Sam, iki tekerleği eksik bir vagon tekerleği olan Wagon Wheel Café'yi işaret etti
saat bir yönünde, boyalı bir yanında spot ışığı altında
ahşap tabela. Burası standart bir küçük kasaba lokantasına benziyordu, tıpkı kardeşlerin daha önce girdikleri ve bazen de kovuldukları lokantalar gibi.
geçen yıl . Juliet'i orada görmeyi umuyordu - kesinlikle onunla tekrar karşılaşmak istiyordu.

İki kapı aşağıda sadece karartılmış bir pencerede parlayan neon ışıklı bir açık tabela, Fişli Kova Salonu'nun
Dean barda bir avuç içici olduğunu, belki karanlık bir kabinde birbirlerine bakan bir çift olduğunu ve müzik kutusunun en az iki yıllık country müzik parçalarıyla dolu olduğunu tahmin etti. Shania Twain'in şarkı söylediğini duyabildiğini hayal etti
"Man, I Feel Like a Woman" buradan, Rush ile birlikte
Impala' müzik kaset çalıyor olsaydı

Kaldırımın kenarında tüm grubuyla dursa bile onu duyabilirdi.

Uzandı ve ses düğmesini sola doğru çevirdi. "Motelden bir iz var mı?"

"Gelirken Bide-A-Wee'nin önünden geçtik," dedi Sam. "Benim tarafımdan. Bir şey söylemedim çünkü dev böceklerle aynı odayı paylaşmamaya karar verdiğimizi sanıyordum. Şimdiki şirket hariç."

"Juliet'in bahsettiği diğerine ne dersin?" "The

Trail's End? Henüz değil."

Dean caddeyi taradı. Kaldırım boyunca birkaç kamyon park etmişti ama ortalıkta hiç insan yoktu. "Tek bir insan gördün mü?"

"Bir bile değil."

"Sence..."

"Ne, çok mu geç kaldık? Bir şey çoktan katletti
Bütün kasaba mı? Eğer öyle olsaydı, sokaklarda cesetler ve kan görürdük. Bence burası sadece küçük bir dağ kasabası ve insanlar eve erken gel."

"Tamam," dedi Dean. "Bunu daha çok sevdim."

İleride, yoldan geriye doğru uzanan ve önünde bir park alanı bulunan bir vitrinden ışık sızıyordu. Swanson's High Country Market. Burada, aralarında iki çocuklu bir kadının da bulunduğu insanlar alışveriş arabasını yeşil bir cipe doğru itiyordu. "Gördünüz mü?" Sam söyledi.
"Kötü bir şey yok. Eğer Wagon Wheel'i beğenmezsek, orada stok yapabiliriz."

"Umalım da sessiz kalsın," dedi Dean. "Bir kez olsun yanılmış olsaydık ve ortada garip bir şey olmasaydı hiç umurumda olmazdı. Bu İnsanların öldürülmesi konusunda endişelenmek zorunda olmasaydık, tatil için iyi bir yer olurdu."

"Senin bu yönünü seviyorum Dean," dedi Sam. "Sonsuz iyimserliğin. Her zaman iyi tarafından bakıyorsun."

Dean kardeşine baktı. Ailesini görebiliyordu.
Özellikle burnun şekli ve keskinliği açısından benzerlik vardı ama Sam'in yüzü daha yuvarlaktı, bir şekilde daha yumuşaktı. Kardeşinin gözleri kahverengiyken Dean'inkiler yeşildi. Sam'in kulaklarını örten daha uzun saçları yakasının üzerinden kıvrılıyor ve genç görünümünü vurguluyordu. Gerçi Sam dört yaş küçüktü ve bu süreyi Dean'den uzakta geçirmişti.
Üniversite. Dean, Sam yirmi yedi yaşına geldiğinde
O çukurlar ve yumuşak hatlar -onun yaşında- karanlığın sakinleriyle savaşmanın stresiyle sertleşebilir, derin kayalıklara dönüşebilirdi.

Tabii ikisi de o kadar uzun süre hayatta kalabilirse.

Alternatifini düşünmek istemiyordu. Ama onlar
askerler, çocukluklarından beri - Sam'in durumunda neredeyse doğduklarından beri - sonu yokmuş gibi görünen bir savaşta asker olarak eğitilmişlerdi. Askerlerin ölüme hazırlıklı olmaları gerekiyordu ki bundan kaçınmak için gerekli adımları atabilsinler. Yine de kendilerini tehlikeye atıyorlardı ve Dean dört yaşındayken bir iblis annelerini öldürdüğünden beri o, Sam ve babaları bunu neredeyse her gün yapmışlardı, ta ki babaları da onun istediği gibi savaşta bir asker olarak ölene kadar. Oğulları bu geleneği onsuz sürdürdü. Başka türlü olmasını istemezdi.

Annelerinin ölümünün görüntüsü onu hâlâ rahatsız ediyordu,
Sam'in beşiğinin üzerinde tavana sabitlenmişti, vücudu hayalet ateşi tarafından tüketilmişti. Babam Dean'e bebek Sammy'yi dışarıya güvenli bir yere taşımasını emretmişti.
Dean bahçeden alevlerin yayılmasını ve dakikalar içinde tüm evi izlemişti. Babası kaçmıştı ama tek başına.

Sam bunu hatırlayamayacak kadar küçüktü, gerçekten de annesini tanıyamayacak kadar küçüktü. Ölümü onun doğumundan altı ay sonra gerçekleşmişti. Ama Sam Dean'in yanında savaşa katılmak için Stanford'u terk ettikten sonra kız arkadaşı Jessica Moore da aynı kaderi paylaşmıştı. Sam buna tanık olmuştu.

Sam, Jessica'nın ölümünden dolayı inanılmaz bir suçluluk hissetti çünkü bu olaydan önceki günlerde rüyasında görmüş ve onu uyarmamıştı. Elbette rüyaların, Jessica'nın ölümünden önce görüldüğünü bilemezdi.
başka bir şey. Ve verebileceği hiçbir uyarı
o sırada tanımlayamadıkları ya da yenemedikleri bir iblisin saldırısını önlemiştir.

Dean kendi suçluluğunun daha sağlam bir temeli olduğuna inanıyordu. Babaları kaybolmuştu ve Dean, Sam'i Jessica ve Stanford'u bırakıp onu aramaya gitmesi için zorlamıştı. Daha sonra Sam'i bu şekilde oyuna geri getirmenin iblisi bir şekilde harekete geçirmiş olabileceğini düşündü ve iblis de tıpkı annelerine saldırdığı gibi Sam'in sevdiği kadına saldırarak karşılık vermişti.

Dean sonunda suçlanacak çok şey olduğuna karar verdi. Bununla yaşamanın tek yolu, yaşamadıkları hayatlara rağmen devam etmekti. kurtarabildikleri kadarını kurtarmak ve mümkün olduğunca çok doğaüstü kıç tekmelemek için mücadeleye devam etmekti.

"İşte " Sam, Dean'i anılarından çekip çıkararak şöyle dedi. "Trail's End. Senin tarafın."

Dean işareti gördü. Spot ışıklarından biri
Aydınlatması gereken ışık sönmüştü ama yolun kenarındaki anıt tabelayı hâlâ seçebiliyordu.
Eski Batı tarzı yazılar o ünlü tablonun bir reprodüksiyonu üzerinde
Aynı derecede yorgun bir atın üzerinde oturan yorgun bir Kızılderili resmi.
Atın kuyruğunun hemen altında pembe neon bir boşluk işareti pırıldadı. Bu

Hintliler her zaman uykusunu getirirdi, buradaki bütün amacın da bu olduğunu düşündü. Bir esnemeyi bastırdı ve araba yoluna döndü.

Motel, asfalt yolun etrafında U şeklinde dizilmiş bir düzine kadar kerpiç kulübeden oluşuyordu. Ofiste ışıklar parlıyordu, pembe bir
Sokağa en yakın ev soldaydı. Diğer evler doğal taba rengindeydi ve yanlarındaki duvarlara numaralar iliştirilmiş koyu renkli kapıları vardı. Uzun bir çitle çevrili boş bir havuz
araba yolunun ortasına hükmediyordu ve birkaç cılız bitki
çitin yanında duruyordu. Çitin içinde yabani otlar kaldırımı yararak neredeyse havuzun kenarına kadar uzanıyordu.

"Sence burası bizim için çok mu lüks?" diye sordu. "Her zaman hamamböceği moteline geri dönebiliriz."

"Smokin getirmedim," dedi Sam. "Ama sanırım bizi içeri alacaklar."

Dean arabayı ofisin dışında durdurdu. "Şimdi en iyi davranış," diye uyardı. "Beni utandırma."

İçeride kimse gelmeden önce tezgâhın ziline iki kez vurmak zorunda kaldı. Sonunda check-in masasının arkasındaki kapı açıldı ve muhtemelen Eisenhower'ın başkanlığı sırasında yaşlı olan bir adam Alüminyum bir baston kullanarak topallayarak içeri girdi. "Yardım eder misiniz çocuklar?" diye sordu. Saçları çoktan dökülmüştü ve yüzündeki yarıklar kardeşlerin kısa süre önce terk ettikleri kanyon kadar derin görünüyordu.

Dean tezgahın üzerine sahte bir kimlik kartı koydu - Impala'nın torpido gözünde sakladığı düzinelerce kimlikten biriydi bu. "Ben Dean Osbourne," dedi. Sahte isimler vermek ikinci doğası haline gelmişti. Kendisini Dean Winchester olarak o kadar nadiren tanıtıyordu ki, bazen gerçek adını hatırlamak için bir an düşünmesi gerekiyordu. "*National Geographic*
Dergi. Cedar Wells'e odaklanarak milli parkın çevresindeki topluluklar hakkında bir makale hazırlıyoruz. Sam Butler fotoğrafları çekiyor. Birkaç gün kalabileceğimiz bir odanız var mı? Ne kadar süreceğini bilmiyoruz ama en azından bu kadar."

"*National Geographic*, ha?" dedi yaşlı adam. Onlara bir gülümseme ya da belki de bir alay olabilecek bir şey gösterdi. Her ikisi de korkunçtu. "Çocukken bunu okurdum. Göğüsleri gösteriyordu."

Dean, "Artık bunun için bir internet var," dedi. "Biz daha çok yerel tarih, efsaneler ve elbette bugün toplumu oluşturan insanlarla . Muhtemelen bazı hikayeler biliyorsunuzdur."

Adam kocaman, ciğer benekli kafatasını salladı. Dean Dengesini kaybedip düşmemesini umuyordu. "Hikâyeler mi? Bazı hikâyeler biliyorum, tamam. İyi olanları da var."

Dean, "O zaman seni kesinlikle kayda alacağız," diye söz verdi. O da başparmağını kardeşine doğru salladı. "Ve Sam senin fotoğrafını çekecek. Göğsünüzü göstermenizi isteyebilir, o yüzden ona dikkat edin."

Görevli Dean'e imzalaması gereken yerlere X işareti koyduğu bir kâğıt parçası uzattı. "Oda 9," dedi. "İki yataklı. Televizyon bozuk ama şu küçük buzdolaplarından biri var."

Sam, Dean'in yaşlı adamın göğsüyle ilgili sözlerini duymazdan gelerek, "Kulağa mükemmel geliyor," dedi. Adam anahtarı tezgâhın üzerine koyar koymaz kaptı. "Teşekkürler."

Dışarıda Dean arabaya doğru yöneldi ama Sam donmuş park alanını geçerek doğrudan odaya doğru ilerledi. "Bu sefer yatakları ilk ben alacağım!" diye omzunun üzerinden seslendi. Ses tonu asfalt kadar buz gibiydi. Arabayla giderken Dean Rush kasetini kapattı. Sabbath'ın *Paranoid*'i kafasına ve umuyordu ki
ofiste verdiği isimler dışında hiçbir şey yoktu.

Bir siren sesi Dean'i derin uykusundan uyandırdı. Cedar Wells o kadar sessizdi ki, yüz mil ötede kamp yapıyor olabilirlerdi.

Bir kasabanın kenarındaki bir motelde uyumak yerine, en yakın diğer insanlardan uzakta. Buna karşılık, bangır bangır çalan siren neredeyse sağır ediciydi.

Dean yatakta doğrulup gözlerini ovuşturdu.

"Bu hiç iyi değil," dedi Sam. Yatağından kayarak çıktı ve giyinmeye başladı.

Dean, "Siren sesi her zaman birileri için kötü haberdir," diye onayladı. "Ama bunun neden burada olduğumuzla bir ilgisi olup olmadığını bilmiyoruz."

Sam ona, "Bunu bu odada otururken öğrenemeyiz," diye hatırlattı.

"Evet," dedi Dean. Uyumayı severdi. Özellikle de geceleri uyumayı severdi. Ama kötü şeyler genellikle o zaman ortaya çıkar, bu yüzden düşünmek bile istemediği kadar çok geceyi uyanık ve tetikte geçirirdi. Gündüzleri araştırma, geceleri ise savaş içindi. Bu gece uykusunun bölünmeyeceğini umarak yatağa girmişti.

Sadece , hepsi bu. Yorganı geriye attı ve kot pantolonunu çekiştirdi.

Impala'ya vardıklarında -babamın hediyesi, 1967 model, gece yarısı siyahı, yeni yapılmış- siren uzaklarda kaybolmuştu. Ama ne yöne gittiğini biliyorlardı; geldikleri yöne, kasabaya ve Büyük Kanyon'a doğru. Dolunay yükselmişti.
ve şimdi ağaç tepelerinin üzerinde alçak ve altın sarısı bir renkte asılı duruyordu.

Dean gaza bastı ve beş dakika içinde kasabanın dışında siren sesini tekrar duydular. Birkaç dakika sonra da
ilerideki ağaçların arasından yanıp sönen çatı ışıklarını gördü. Dean dar bir toprak yola dönüşü neredeyse kaçırıyordu ama fren yaptı,
geri döndü ve beyaz bir cipin arkasına yanaştı.
yan tarafında şerif yazıyordu. Önünde benzer iki cip yolu tıkamıştı, onların önünde de beyaz ve mavi bir sağlık görevlisi minibüsü vardı. Ağaçlar yolun kenarlarını kapatmıştı.

Dean ve Sam Impala'dan inip aceleyle büyük beyaz bir ahıra giden araba yoluna çıktılar. Elli metre ötede küçük bir ev duruyordu, ön kapıya çıkan üç tahta basamaklı, boyası dökülmüş ve çatısı çökecekmiş gibi görünen tek katlı bir kulübe.
Her an. Polisler ellerinde büyük fenerlerle sağa sola ışık saçarak dolaşıyorlardı.

Garaj yoluna bir kamyonet park edilmişti ve yanında, muhtemelen çok uzun zaman önce ölmüş bir erkeğe ait olduğu tahmin edilen bir ceset vardı.
Kamyonun sürücü tarafındaki kapısı açıktı. Kamyonun yan tarafına ve sürücü koltuğuna kan sıçramıştı ve adamın kolu basamağın üzerine asılmıştı, ancak boğazı, yüzünün alt yarısı ile birlikte gitmişti ve bir şey onun kolunu açmıştı.
Göğüs boşluğu. Bunu yapan her neyse yumuşak lokmaları avlıyormuş gibi görünüyordu ama Dean saymak için fazla zaman harcamadı.
Organlar. Hasarı tahmin edebilecek kadar uzun süre baktı, sonra gözlerini kaçırdı, gördüğü manzara karşısında midesi bulandı.

Hiç hoşlanmadan çok fazla katliam görebilirsiniz. Vardı. Bir gün bunun onu rahatsız *etmeyeceğinden* korkuyordu.
duyarsızlaşacaktı. Bunun olmasını istemiyordu, çünkü bu görüntü onu öfkeyle dolduruyordu ve bu öfke onu teşvik ediyor, mücadeleye devam etmesini sağlıyordu.

"Bir şeye mi ihtiyacın var?"

bir adam durmuştu. Beyaz bir kovboy giymişti.
Şapkası ve koyun derisinden paltosu açıktı, üzerinde rozet olan taba rengi bir gömleğin üzerindeydi. Belinde siyah deri bir silah kemeri vardı ve pantolonunun paçalarından aşağı siyah çizgiler iniyordu. Elinde ışını yere doğrultulmuş bir Maglite vardı. Kovboy çizmeleri ve kalın kahverengi bıyığı neredeyse cömert burnu ve sert, meraklı gözleriyle Dean'e
Bilmesi gereken her şeyi. Yetki bu adamdaydı. "Biz-" diye

başladı.

"Siz *Geographic*'teki çocuklar mısınız?" Dean şaşırmış gibi göründüğünü fark etti, rozetli adam ekledi, "O kadar şaşırmış görünme evlat. Küçük bir kasabada söz uçar. Delroy bizi
Sen giriş yapar yapmaz. Önce Bucket'ı aramış olabilir, haberi oraya bizzat gidip insanların bedava içkiyle rüşvet vermesine izin verene kadar saklamış olabilir. Her iki durumda da, neredeyse ünlü sayılırsınız ve bu tam olarak turist sezonu değil." Yolda bir kar yığınını tekmeleyerek ağaçların arasına attı. "Hiç de turist sezonu değil.
Bu da benim için sorun değil. İhtiyacımız olan son şey turistlerin bu tür şeyleri duyması."

"Haklısınız Şerif," dedi Sam. Elini uzattı. "Sam Butler. Bu Dean Osbourne. Koşullar için üzgünüm ama sizinle tanışmak bir zevk."

"Ben Jim Beckett," dedi adam, önce Sam'in sonra Dean'in elini sıkarak. Elini bir mengene gibi . "Şerif, sözcü ve bazen de günah keçisi, hepsi bir arada. Bizim büyük bir
Bu yüzden görevlerimizi birleştirmek zorundayız." Dean'e baktı ve Dean birkaç saniyeliğine şerifin
Louis'de bir şekil değiştiren onu cinayetle suçladığından beri aranıyor ilanından tanıyordu. "Beckett'te iki t var, evlat."

"Bunu bir kenara not edeceğim," dedi Dean. "Bize burada ne olduğunu anlatabilir misin?"

Beckett cesede bakarak, "Zavallı Ralph McCaig'i bir şey öldürmüş," dedi. "Şu anda size söyleyebileceğim tek şey bu. Tüm söyleyebileceğim
var. Hayvan diyebilirim, ama ötesi tamamen tahmin. Belki kurt, belki ayı, belki de...bilmiyorum. Kocaayak." Dean'in bakışlarını tekrar yakaladı. "Bunu , seni avlayacağım."

Dean, "Sorun değil," dedi.

"Fotoğraf da yok," dedi Sam'e. "Bu karmaşanın değil."

Sam, "Ona bakmak istemiyorum, hele bir kamerayı üzerine odaklamak hiç istemiyorum," diye onu temin etti.

"Bu iyi bir şey. Adamlarım bunun ve eğer bir suçsa olay yerinin fotoğraflarını çekecek. Ama dediğim gibi, bana hayvan saldırısı gibi görünüyor. Bu da kaza sonucu ölüm demek."

"Pek de kaza gibi görünmüyor," dedi Sam.

"Sanırım hayvanın değil, ama Ralph'in olduğu kesin. Ya kaza ya da yanlışlıkla ölüm.
Ralphie'yi bununla eyerleyin."

Dean, "Ben kazara giderdim," diye

teklif etti. Beckett başıyla onayladı.

"Kazara olsun."

"Son zamanlarda başka... kazalar oldu mu?"

Beckett parmağını dudaklarına götürdü. "Hayır... Yani, bunun gibi bir şey değil. Ölümcül bir şey değil. Birkaç gün önce yeni alışveriş merkezindeki inşaat işçisi merdivenden düştü. Bileğini kırdı ama iyileşecek."

"Yeni alışveriş merkezi mi?" Dean sordu.

"Evet. Bunu duymadın mı?" Dean,

"Hayır," dedi.

"Canyon Bölge Alışveriş Merkezi," dedi Beckett. "Cedar Wells kasaba sınırları içinde ama diğer her şeyden uzakta - park yönünden gelmiş olmalısınız, aksi takdirde onu görürdünüz."

"Yaptık," dedi Sam.

"Peki, eğer arabayı beş, yedi dakika daha sürmeye devam etseydiniz Trail's End'de olsaydınız, hemen geçerdiniz. Cumartesi günü açılıyor. İki büyük mağaza, üç restoran, artı bir yemek alanı, sinema

tiyatrolar, işler. Orada lanet bir Baby Gap bile var. Tıpkı şehir merkezi gibi. Cedar Wells'in şehir merkezi değil ama ne demek istediğimi anladınız."

"Gerçek bir alışveriş merkezi," dedi Dean. "Buraya kadar mı?"

Beckett, "Nüfus artıyor," diye açıkladı. "Arizona ülkenin en hızlı büyüyen eyaletlerinden biri ve herkes Phoenix'te kalmıyor. Buralarda çok sayıda küçük kasaba var ama bu kasabalar her geçen gün biraz daha büyüyor. Alışveriş merkezinin ötesinde birkaç yeni konut inşaatı var. Alışveriş merkezinin müteahhitleri insanların Nevada'dan ve güneyden bile geleceğini düşünüyor.
Bunun için Utah."

"Bu... bu büyüleyici," dedi Dean. "Yaptığınız işe geri dönmenize izin vereceğiz ama daha sonra sizinle kesinlikle daha fazla konuşmak isteyeceğiz."

Beckett, "Beni bulmak kolay," dedi.

Dean ve Sam arabaya doğru yürüdüler. Dean Noel'de bir hediye gibi açılmış ölü adamın görüntüsünden kurtulamıyordu.
Sabah.

"Bir alışveriş merkezi," dedi Sam yürürken. "Bu kötü bir

şey." "Neden kötü olsun ki? İnsanların alışveriş yapacak

bir yere ihtiyacı var."

Sam, "Bu kötü çünkü bir alışveriş merkezi için yeterli sayıda insan varsa, gözümüzün önünde tutabileceğimizden çok daha fazla potansiyel hedef var demektir," dedi. "Kırk yıl önce burada neredeyse hiç kimse yaşamıyordu ve ne oldu, yüzde onu mu öldürüldü? Eğer bu ölüm döngüsü bölgedeki insanların aynı yüzdesini alırsa, yüzlerce ölüme bakıyor olabiliriz."

Dean sürücü kapısını açtı ve orada durup tavandan kardeşine baktı. "O zaman neler olduğunu anlasak iyi olur.

burada ve hızlı."

DÖRT

"Koşun! Koşun! Koş! Koş! Hadi, hadi, hadi!"

John Winchester'ın içindeki eski denizcinin özenti bir eğitim çavuşu olarak ortaya çıktığı zamanlar oldu. Annelerini neyin öldürdüğünü anladığı ve buna karşı çıkmaya karar verdiği andan itibaren çocuklarını çok çalıştırmıştı.

Bu özel durumda, onları bir
Yaptırdığı engel parkuru -Dean bunun Batı Virginia'da kiraladığı bir çiftlikte olabileceğini düşündü ama o kadar sık taşınmışlardı ki çoğu şeyin nerede gerçekleştiğine dair hafızası karmakarışık ve belirsizdi. Amaç, yaklaşık altmış beş derecelik bir açıyla eğimli, düz olmayan ahşap bir rampayı tırmanmaktı. En tepede dönüp arkalarındaki bir hedefi 45'likle vurmaları gerekiyordu.
Sonra da açık alana atladılar. Diğer tarafta ise
Başlarını eğip yere iniyor, yuvarlanıyor ve başka bir hedefe ateş etmeye başlıyorlar.

Dean üçüncü denemesinde başarmıştı. Ama o on iki yaşındaydı ve Sam sadece sekiz yaşındaydı. Dean o yaşlarda babasının Sam'in gerçek ateşli silahları kullanmasına izin vermediğini ve bu tatbikat için Sam'in tek yapması gerekenin parmağını gösterip "Bang!" diye bağırmak olduğunu hatırlıyordu. Sam yine de

sıska bacakları onu rampadan yukarı itecek güce sahip değildi ve kütükler arasındaki boşluklar uzanması için çok uzundu.

"Oraya çık, Sam!" Babam çığlık atmıştı. Sam burnundaki sümüğü sildi, yaşlarla dolu gözlerle babasına baktı ve
Tekrar. Koşmaya başladı, sağ elini yumruk yaptı, işaret parmağını uzattı, son hızla kütük rampasına vurdu ve kendini fırlattı. Yolun yaklaşık üçte ikisinde kütükler arasında bir boşluk vardı, sonra diğerlerini geride bırakan büyük bir kütük çıktı. Sam dizini o kütüğe çarptı ve acı dolu bir çığlık atarak yere düştü.

" kalk!" Babam bağırdı. Sesi boğuk ve öfkeliydi. *Korkutucu*
Dean *kızgın* olduğunu düşündü. Sam başaramadıkça babası daha da sinirleniyor gibiydi, sanki Sam'in bilerek başarısız olduğunu düşünüyordu. Dean toprakta oturmuş dizini ovuşturan Sam'in yanına koştu. Dean onun derisinin yarıldığını ve kirli diz kapağına kan bulaştığını gördü. Gözyaşları lekeli yanaklarında soluk izler bırakıyordu.

Dean sessizce, "Bunu yapabilirsin," dedi.

"Yapamam. O kütüğü geçemiyorum."

"Zor olduğunu biliyorum Sammy. Ama bunu yaparsan bir dahaki sefere markete gittiğimizde sana bir çikolata alırım. Snickers seviyorsun, değil mi? Sana bir tane alırım.
Snickers."

Sam ona şüpheyle baktı. "Bana nasıl Snickers alacaksın? Hiç paran yok ki."

"Bunun için endişelenme," dedi Dean. "Sana bir tane getireceğim."

Babası açıkça bir şey söylememiş olsa da Dean o zamandan beri babalarının kendisi ve oğulları için belirlediği misyonun onları sıradan insanlardan ve onların kurallarından ayırdığını biliyordu. Yemek yiyorlardı ve bir evleri vardı - art arda - ve bir kamyonları, ama John Winchester'ın diğer babalar gibi bir işi yoktu. Yine de, her zaman
Silahları, mermileri, bıçakları ve diğer silahları için para. Onlar vardı

Elbette kıyafetlerin yanı sıra kamuflaj kıyafetleri ve çelik burunlu botlar da vardı ki bunlar ucuz olamazdı. Babam, ne hakkında olduğunun devlet ve ülke yasalarına sıkı sıkıya bağlı kalmaktan daha önemli olduğuna karar vermişti.

Dean bu örneği izleyerek kardeşi için çok fazla sorun yaşamadan bir Snickers çikolatası alabileceğini biliyordu.

"Tamam," dedi Sam sonunda. "Tekrar deneyeceğim."

"Neden bu kadar uzun sürdü?" Babam sordu. "Hayatın bir gün buna bağlı olabilir Sam!"

Babam onları yapmaya zorladığı her şeyi açıklarken hep bu cümleyi kullanırdı. Dean aslında derme çatma yapılmış tahta bir rampadan yukarı fırlamalarını, tepede dönüp bir hedefi vurmalarını, sonra sertçe yere inip tekrar ateş etmelerini gerektirecek bir durumu öngöremiyordu ama babam ondan daha iyi biliyordu. Sammy'nin kemikli omzunu sıktı ve yoldan çekildi. "Öldür onu!" dedi.

Sam başını salladı, bir düzine adım geri gitti, sonra rampaya doğru bir kez daha koştu. Bu kez bacakları doğru anda itti ve çıkıntılı kütüğün üzerinden uçtu. Üzerinde, tepeye yaklaşırken biraz yavaşladı. Dean çok erken döndüğünü düşündü, dengesini kaybedip aşağı ineceğini düşündü, bu kez daha yukarıdan, kolunu tehlikeli bir şekilde uzatmış ve elinde sahte bir tabancayla. Bunun kötü olabileceği yolların sayısı sayılamayacak kadar çoktu.

Ama Sam bocalamasına rağmen dengesini korudu. Dean'den biraz daha yavaş, ama görünüşe göre talim çavuşu babasını tatmin edecek kadar hızlı olan Sam parmağını doğrulttu ve bir çığlık attı, sonra kendini boşluğa fırlattı, boşluğun uzak tarafına indi, kollarını içeri soktu ve yuvarlandı. Yuvarlanmadan biraz dengesiz ama ayakta çıktı ve bir sonraki hedefi vuracakmış gibi yaptı.

Dean bir çığlık attı ve diğer tarafta kardeşiyle buluşmak için koştu. yan. Babasından da tebrikler duymayı bekliyordu ama onun yerine

Adam kollarını göğsünde kavuşturmuş, ciddiyetle onlara bakıyordu. "Ne ?" diye sordu. Engelli parkurdaki bir sonraki istasyona doğru başını salladı, bir dizi alçak-
Altından geçmeleri gereken dikenli teller vardı. Yeterince kolaydı ve tellerin altında kaygan, yapışkan çamur vardı, yani *bonus*.

"Şuna bak Dean." Sam bir kitabı -aslında spiral ciltli bir not defterinde uzun uzun yazılmış eski bir günlüğü- yara bere içindeki kütüphane masasının üzerinden ona doğru itti. Dean, zihninin kendi uzak geçmişine sürüklenmesine izin vermeden önce, 1980'lerde kapanan küçük bir yerel gazete olan *Canyon County Gazette*'nin 1966 saldırılarıyla ilgili mikrofişlerde saklanan haberlerini inceliyordu. Ama kütüphaneci Bayan Frankel, biraz daha derine inerek gazetenin günlüklerini buldu.
Sam şu anda hiç taranmamış ya da başka bir şekilde çoğaltılmamış bir kitabı okuyordu. Cedar Wells Halk Kütüphanesi eski bir ahşap binadaydı. Grand Avenue'deki kiremitli bina, sabah saat on buçukta Winchester'lar ve Bayan Frankel dışında boştu.

"Benim için özetleyin," dedi Dean. Bir konuşmanın ortasındaydı.
ve her ikisini de aynı anda okumaya çalışarak ikisinin ayrıntılarını karıştırmak istemedim.

"Buna göre," dedi Sam, "1966'da beş Aralık'tan önce bir saldırı olmuş olabilir."

"miydi?"

"Bu günlüğü tutan kadının ikinci gün kaybolan bir amcası vardı. Bir av gezisine çıkmış ve bir daha geri dönmemiş.
Elbette bu cep telefonu ve GPS teknolojisi gibi şeylerden çok önceydi, bu yüzden birisi av gezisine çıktığında
eve gelene kadar dokunmuşlar. Bu adam eve hiç gelmedi ve ona ne olduğunu asla öğrenemediler."

Dean, "Yani bu ille de bir modelin parçası olmak zorunda değil," dedi. "Belki de canına tak etti ve Ohio'ya taşındı."

"Elbette, bu da bir olasılık. Buradan Ohio'ya gönüllü olarak taşınmayı hayal bile edemiyorum ama bu sadece benim düşüncem."

Dean, "Ya da belki de model doğrudur ve döngü beşinciye kadar başlamamıştır," dedi. "Belki de Ralph McCaig bunun parçası değildi."

"Peki onu ne yakaladı, bir kurt adam mı?" Sam sordu. Her ihtimale karşı
1966 ve 1926 yıllarına ait ay döngüsü geçmişini kontrol etmişti ve bu olaylarda dolunay bir etken olmamıştı.

"Olabilir," dedi Dean. "Dün gece ay kesinlikle dolunaydı. Bir kurt adam saldırısının gerçekleşmesinin tuhaf bir tesadüf olacağını kabul ediyorum. Cedar Wells'te bir sonraki ölüm döngüsünün başlangıcına bu kadar yakın. Ama daha önce de tesadüfler görmüştük."

"Şşşt!" Bayan Frankel, altmışlı yaşlarında, sert omurgalı, gümüş rengi saçlı ve kitaplarının tepesinden bakma alışkanlığı olan bir kadın gözlüklü bir kütüphaneci olan Dean'
Onunla tanıştıklarında, şimdi onlara tepeden baktığını düşünüyorlardı.

"Özür dilerim," diye fısıldadı Dean. Sam'e döndü ve daha alçak bir sesle, "Her neyse, haklı olabilirsin. Yine de bunu doğrulamaya çalışmak isterim."

"Ne oluyor be?" Sam sordu. "Burada bir tek biz varız."

Birbirleriyle fısıldaşmalarını izlerken Bayan Frankel
yüksek sesli kahkahalar. "Ben sadece sizinle dalga geçiyordum çocuklar," dedi. "Burası boş, istediğiniz kadar bağırıp çağırabilirsiniz."

"Buna gerek yok hanımefendi," dedi Sam, ona tamamen yapay bir dostça sırıtış atarak. Çoğu insan bunu fark etmezdi.

ama Dean onu gördüğünde gerçek olduğunu anladı ve bu o değildi.

"Her neyse," diye devam etti Sam, öncekinden biraz daha yumuşak bir sesle, ama muhtemelen Bayan Frankel'in dinliyor olmasından korktuğu için, "sorun şu ki elimizde yeterince büyük bir örneklem yok. Bizce başlangıç tarihi beş Aralık'tır, çünkü 1966 ve 1926'da bu tarihte başlamış gibi görünmektedir, ancak iki durum
bize gerçekten sağlam veriler verir. Eğer bunlardan biri bile yanlışsa -eğer bu avcı adam gerçekten ilk kurban olduğu için ortadan kaybolduysa- o zaman
tarih birkaç gün sapmış olabilir. Bu da Ralph McCaig'in de bu döngünün bir parçası olabileceği ve hatta henüz duymadığımız başka ölümlerin de olabileceği anlamına geliyor."

"O zaman bunu neyin yaptığını bulmaya odaklanmalıyız," dedi Dean. dedi. "Başladığını varsayarsak, yanılıyor olsak bile başladığında avantajlı oluruz."

"Henüz iyi bir tahminin var mı?"

Dean başını salladı. Şu an odaklanması gereken
ya da kafasındaki bilgileri gözden geçirerek kalıplar arıyor, eski tarihi hatırlamıyordu. Ama bu bile
Babamla olan eğitim seansları kadar önemliydi. Yaşlı adam haklıydı, verdiği dersler hayatlarını defalarca kurtarmıştı. Ve onlar
birbiri ardına paranormal katilleri ortadan kaldırarak sayılamayacak kadar çok hayat kurtarmıştı.

Bazen sadece önünde yumruklayacak, bıçaklayacak ya da boğacak bir şey olmasını istiyordu ama bunun yerine kendini bir kütüphanede sıkışmış, eskimiş mikrofişler üzerine kötü yazılmış haber raporlarını okurken buluyordu.

"Hiçbir şeyim yok, Sammy."

Sam çalıştığı not defterini kapattı. "Burada da aynı," dedi. "Koca bir sıfır."

BEŞ

Juliet Monroe öğle yemeği bulaşıklarını yıkadığı mutfak penceresinden Stu Hansen'ı . Adam... şey, neye benzediğini bilmiyordu. Üzgün mü? Endişeli mi? Şimdiye kadar tanıdığı en istikrarlı adam olan Stu için kesinlikle alışılmadık bir durumdu. Stu
Ross' küçük çiftliklerine verdiği isimle Bar M'de tam zamanlı çalışan tek çiftlik görevlisi olarak çalışıyordu. Aslında çiftlikle birlikte gelmişti, önceki sahipleri için de çalışmıştı. Onu buzağıların doğumuna katılırken, hatta bir keresinde bir buzağıyı neredeyse kar fırtınasında omuzlarında yarım mil taşırken, yüz dereceden fazla sıcakta saatlerce bir kamyonun altında sırtında dikenli tel çitleri onarırken görmüştü,
Saman taşıyor ve ahırları kürekle temizliyordu ve hiç şikâyet etmiyor, çoğu zaman gülümsüyor, hatta bazen ıslık çalıyordu. Çiftçilik Stu'nun kanında vardı ve bu işi her yönüyle seviyor gibiydi.

Eve yaklaştığında omuzları çökmüştü.
Yere yığılmış, buruşuk, bronzlaşmış yüzü sarkmış, iri elleri iki yanında gevşekçe , garip bir şekilde aletsiz ve çıplak görünüyordu.
hayvan var.

Aceleyle buzdolabına gitti ve uzun bir bardağa biraz limonata doldurduktan sonra birkaç buz küpü attı. Yağmur ya da güneş, sıcak ya da soğuk, Stu limonatasını severdi. Çizmelerinin sesi duyulduğunda

Arka merdivenlerden indiğinde, bardağı mutfak masasının üzerine koymuş, onu bekliyordu.

İçeri girdiğinde, Pigpen'i her yerde takip eden toz bulutu gibi, yanında bir endişe bulutu getiriyor gibiydi.
Şu *Peanuts* çizgi romanları. Adamın bakışlarının önce limonataya, sonra da kendisine yöneldiğini gördü.

"Bunu senin için düzelttim Stu," dedi.

"Şimdi olmaz, teşekkürler hanımefendi." Ross'la birlikte evi satın aldıklarından beri tüm çabalarına rağmen ona neredeyse her zaman böyle hitap ediyordu.
ona Juliet demesi için ikna etti.

"Ne oldu Stu? Sorun nedir?"

"Bu çok garip," dedi. "Az önce meradaydım." Mutfak masasının altından bir sandalye çekip çıkardı, tek ayağının üzerinde döndürdü ve üzerine oturdu. Hasır kovboy şapkası ve kot iş gömleği giymişti.
çıtçıtlı kapaklar, kirli kotlar ve yara bere içindeki deri iş botları. "Ve orada gördüğüm şey..."

"Neydi Stu?"

"Sığırlardan bazıları, hanımefendi. Söyleyebildiğim kadarıyla altı tane."

Juliet bundan hoşlanmadı. Onları saymayı zorlaştıran ne olabilirdi? "Peki ya onlar?"

"Onlar... yani, katledildiler. Tam orada, merada. I
Kurtlar olabilir diye düşündüm ama daha önce kurtlar tarafından avlanıldığını görmüştüm ve hiç öyle görünmüyordu."

"Bir şey ineklerin peşinden mi gitti?" Tam olarak kavrayamadı
Ona ne anlatmaya çalıştığını. Ona bakmıyor, bakışlarını yere, buzdolabına ya da başka bir şeye dikiyordu. Çiftlik evi altmış yıl önce inşa edilmişti ve Ross

rustik, batı tarzı mobilyalar ve aksesuarlarla o zamanki gibi görünmesi için fiziksel çaba ve para harcayarak restore etti.

"Evet, hanımefendi. Onları parçalara ayıracak kadar güçlü ve acımasız bir şey. Orada-" Sesi takıldı ve boğazını temizledi. "Özür dilerim hanımefendi. Çok korkunçtu. Arkada her yerde kan ve o hayvanların parçaları var. Neyi ürküttüm
Bir düzine akbaba ve kuzgun parçalara el atmış olmalı."

"Ama... bir şeyi ne yapabilir ki?"

Stu üzüntüyle başını salladı. "Keşke bilseydim. Dediğim gibi, kurtların davrandığını hiç görmedim. Belki ayılar. En azından o kadar büyük ve güçlü bir şey gibi görünüyor. Yine de daha önce karşılaştığım bir şey değil. Bir daha asla görmek istemeyeceğim bir şey, bunu söyleyebilirim."

Juliet, Ross ve Stu'nun bazılarına isim verdiklerinden oldukça emin rağmen, çiftlikteki sığırlardan hiçbirine isim vermeyi reddetmişti, çünkü eğer çiftlikte kalırlarsa kimliklerinin ya da kişiliklerinin olmasını istemiyordu. kesilmeye mahkûmdu. Bu daha da kötüydü, Stu'nun tarif ettiği hayvanlar insanları beslemeye bile gitmiyordu. Esasen israf edilmişlerdi, leş yiyiciler *dışında* hiçbir şey için iyi değillerdi. Atık
Onu şok etti ve bunu kendini daha da kötü hissetti.

"Tanrım," dedi, dizleri aniden lastik gibi olduğu için tezgâha tutunarak. "Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum Stu."

"Söyleyecek pek bir şey yok. Bilmeniz gerektiğini düşündüm çünkü cebinizden çıkan para bu. kadarını temizleyeceğim, ama birçoğu bir şey yapmak küçük."

"Belki de sığırları bir süreliğine o meradan uzak tutmalıyız.
Bir süre," diye önerdi. "Bırakalım da gerisini leş yiyiciler halletsin."

"Bu da işe yarar," dedi Stu. "Biraz zaman alacak ve sonra hâlâ kurtulmamız gereken kemikler olacak."

"Bence bu hâlâ en iyi seçeneğimiz."

"Ben de öyle yapacağım o zaman." Yapmak istediği bir şey için belirli bir fikri olduğunda, bunu ona bildirirdi.
dolambaçlı bir yol izledi çünkü ona dikte ediyormuş gibi hissetmesini istemiyordu. Bu konuda ona baskı yapmadığı için, Juliet önerisinin onun istediği şekilde olduğu hissine kapıldı.
Başından beri idare ediyordu. Ayağa kalktı, bir an için onun bakışlarıyla buluştu, kendi kahverengi gözleri büyük hasır şapkasının kenarı tarafından gölgelendi ve yerini
sandalyeye oturdu ve başka bir şey söylemeden mutfaktan çıktı.
Limonatası dokunulmadan mutfak masasının üzerinde kaldı.

Juliet bunu kendisinin de içebileceğini düşündü ve hangi alkolün bununla karıştırıldığında en az kötü tadı vereceğini merak etti. O Normalde çok içen biri değildi ama belki de bu durumu yeniden değerlendirmenin zamanı gelmişti.

Stu'nun az önce boşalttığı sandalyeye ağır ağır oturdu.
Ross'un ölümünden bu yana, çiftliği satabilmeyi ya da satın almayı hiç kabul etmemiş olmayı ya da oradan öylece çekip gidebilmeyi dilediği pek çok gün olmuştu.

Şimdiye kadar gitmeyi kendine yedirememişti,
Yine de çiftliği satmak için bir alıcı bulmak gerekiyordu. O vardı
Her yerde, özel dergilerde, internette, yerel gazetelerde ve başka yerlerde reklamını yaptı. Birkaç potansiyel alıcı gelmişti ama fazla değildi ve fiyatı piyasa değerinin altına düşürmesine rağmen alıcı çıkmamıştı.
Dün South Rim'de tanıştığı Dean ve Sam'in piyasada olmaması çok kötüydü. Onları gördüğüne o kadar şaşırmıştı ki Cedar Wells gibi durgun bir kasabaya neden gittiklerini sormak aklına bile gelmemişti.

Sandalyeden kalkmaya başlamıştı ki aklına bir fikir geldi
Ona çarptı ve dondu, bağırsakları sıvıya dönüştü. Çiftlik hayvanlarına saldıranlar Dean ve Sam olabilir miydi? Kasabadaki yabancılardı, onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve muhtemelen çok fazla sır vermişti. kocası ölmüştü. Ne kadar aptalca değil mi?

Yine de Stu hayvanların sorumlu olduğunu düşünmüştü ve bu tür şeyler hakkında ondan daha çok şey biliyordu. Stu'ya hayvanların sorumlu olup olmadığını sormaya karar verdi.
Şerife haber verilmesi gerektiğini düşündü ve eğer şerif evet derse ona yabancılardan bahsedecekti.

O zamana kadar biraz daha dikkatli olması gerekiyordu. Mutfak kapısına gitti ve kapıyı kilitledi, sonra evin içinde dolaşarak kapıyı kilitledi. diğerlerini. Bir yatak odasının penceresinden Stu'nun sürüyü taşımak için ATV'ye bindiğini gördü.

Bir yanı Ross'un bunu göremeyecek olmasına seviniyordu. Çiftliği ve çiftlikle ilgili her şeyi çok severdi. Hayvanlarının anlamsızca katledilmesi onun kalbini kırabilirdi.

Ama daha çok, olabildiğince hızlı bir şekilde gitmesi için bir neden daha vardı.

ALTI

Sam ve Dean Canyon Bölge Alışveriş Merkezi'ni tam da onlara söylendiği yerde, şehir merkezinden birkaç mil uzakta, doğuda -henüz gitmedikleri yönde- buldular. Arabayla giderken
Yanlış yola mı girdiklerini merak etmeye başladılar - çok fazla seçenek yoktu - çünkü orman bir süre daha kalınlaşıyor gibiydi, yaprak dökmeyen ağaçlar birbirine o kadar yakın büyüyordu ki Sam
Yolcu penceresinden yeşil bir duvar hissi. Çam ağaçlarının zengin kokusu arabayı dolduruyordu.

Birdenbire bir dönemeci döndüler ve ağaçlar yok oldu. Onların yerinde, geniş, el değmemiş bir araziyle çevrili devasa bir yapı duruyordu.
park yeri. Birkaç araba ve kamyon binayı doldurmuştu; bunların çoğunun inşaat işçilerine, boyacılara ve
Peyzajcılar. Sam, güzel, neredeyse bakir bir ormanı alıp yerle bir etmiş olmalarını ve şimdi kiralık ellerin fidan dikmek ve yeni serilmiş çimenleri tımar etmek için harıl harıl çalışmasını rahatsız edici derecede ironik buluyordu.

Binanın kendisi dev bir T şeklinde inşa edilmişti, yola doğru öne doğru çıkıntı yapıyor ve arkaya doğru yayılıyordu. Büyük ulusal mağazalar, T'nin çapraz çubuğunun uçlarını şişirdi. Binanın dış cephesi

çoğunlukla yerli taşla kaplıydı, vitrinler ve elektrik tabelaları cepheyi bölüyordu.

"Açılmaya hazır gibi görünüyor," dedi Dean otoparka girerken.

"Umalım da bu büyük bir hata olmasın."

"Öyle olmadığından emin olmak bizim işimiz."

Sam bu duyguyu tanıdı. Dean'in babasından edindiği bir alışkanlıktı bu; yaptıkları işe "iş" diyordu. Sam için bu daha çok bir görev, hatta bir çağrı gibiydi. Bu işi Dean'den öğrenmişti.
John Winchester tarafından yetiştirildiği için terminoloji de ikinci doğasıydı ama onun için iş, bir kişinin işe alınmasıydı.
ve kimse onları bunun için tutmamıştı. Annemin cinayeti onları buna itmiş, babamın saplantısı da Dean'inkini körüklemişti. Hayat Sam'i farklı bir yöne çekmişti ama Jess'in ölümü onu tekrar yola itti.

Dean alışveriş merkezinin etrafında bir tur attı, bir grup insanın şüpheli bakışlarını üzerine çekti.
üniformalı güvenlik görevlisi dışarıda yürüyordu. "Ne düşünüyorsun?" diye sordu Impala'yı durdurarak.

Sam, "Bence araziyi tanımaktan zarar gelmez," dedi.
"Böyle bir yer, özellikle de büyük bir kalabalık toplarsa, bir savaş alanına dönüşebilir. Kalabalık yolumuza çıkmadan daha rahat keşif yapabilirim."

"Aynen öyle," dedi Dean. "*Ölülerin* senaryosunun gerçekleşmesini ve yolumuzu bilmememizi istemiyorum." Kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Sam de onu takip etti ama daha binaya varmadan nöbetçi onları durdurmak için bir rota belirlemişti. Dean nefesinin altından, "İşte gidiyoruz," diye mırıldandı.

"Alışveriş merkezi henüz açılmadı," dedi güvenlik görevlisi.
yaklaştı. Polis şapkasının altından kıvrılarak çıkan gür siyah saçları
vardı ve daha fazlası kötü oturan şapkasının altından çıkıyordu.
üniforma gömleği. Kara gözlerini onlara dikti ve elini ağır çelik fenerinin
sapına dayadı. "Buna kadar değil
hafta sonu."

Dean ona *Şaka yapmıyorum, Einstein* gibi bir yanıt veremeden Sam
hızla, "Biliyoruz," dedi. Sam bazen bir şeyler hissedebiliyordu.
Bu sözler Dean'in içinde bir elektrik yükü gibi birikiyordu. "Biz alışveriş
yapmıyoruz. Gazeteciyiz."

Güvenlik görevlisi onlara tekrar, "Alışveriş merkezi hafta sonuna kadar
açık olmayacak," dedi. Sam cephane kemerindeki en parlak merminin
kendisi olmadığı fikrine kapılmaya başlamıştı.

"Bunu anlıyoruz," dedi Dean. "Ancak açıldıklarında, bazı insanların
onları duymuş olmasını isteyebilirler. İşte burada tanıtım devreye
giriyor."

Muhafız onlara boş boş baktı, sanki şimdi
mesajını ilettikten sonra neden gitmediklerini anlayamadı. "Alışveriş

merkezi müdürüyle konuşabilir miyiz?" Sam sordu.

Muhafız bir an için onun isteğini düşünmüş gibiydi,
Gerçi sadece bir spor skorunu hatırlıyor ya da boxer'ının sürünmesinden
endişe ediyor olma ihtimali de vardı. "Sanırım," dedi çok uzun gibi
görünen bir duraksamadan sonra. Bunu söyledikten sonra yollarının
üzerinde durmaya devam etti.

"Sanırım onu içeride bulacağız," dedi Dean muhafızın yanından
geçerken.

"O. O bir kadın. Bayan Krug."

"Onu bulacağız," dedi Sam. "Teşekkürler."

Muhafız olduğu yerde kaldı, sanki başka
İnsanlar ikisinin arkasına saklanıyordu. Sam, onlar devasa cam ve çelik ön kapıları açıp içeri girene kadar arkasını döndüğünü sanmıyordu.

İçerisi hâlâ boya, tutkal ve içeride çalışan forklift ve vinçlerin egzozu gibi kokuyordu. İskele önünde duruyordu
Bazı dükkânlarda baretli, tişörtlü, kot pantolonlu ve ağır botlu kadın ve erkekler her yerdeydi. İlk bakışta
Alışveriş merkezinde alet satışı varmış gibi görünüyordu.

Boyacılardan birine yaklaştılar, sakallı bir adamdı.
Kırklı yaşlarında, bir iç çamaşırı dükkânının kapısına altın süsler ekliyordu. Camı kaplayan kâğıttaki bir boşluktan Sam, genç bir kadın görebiliyordu.
vitrinleri ve duvar armatürlerini düzenleyen kadınlar. Büyük Kanyon'da olduğu gibi manzaraya hayran kaldı.

"Yönetim ofisinin nerede olduğunu biliyor musun?" Dean sordu.

Adam resminden gözlerini ayırmadı ama fırçasını hassas ve dikkatli vuruşlarla hareket ettirmeye devam etti. "İkinci kat, doğu kanadı, Gap ve Kay-bee arasında. Tuvaletlerin oraya bakarsanız kaçırmazsınız."

Ofise doğru ilerlerken kimse onlara meydan okumadı. Boyacının da söz verdiği gibi, tuvaletler, güvenlik ofisi ve binanın girişinin de bulunduğu bir koridorda ofisi bulmak çok kolaydı.
mağazaların arkasında uzanan yardımcı koridor. Giriş kapısı
yönetim ofisi çoğunlukla camdı, ancak arkasında miniblindler vardı içeriyi görmesini engelliyordu. Kapı aralıktı, Dean iterek açtı ve içeri girerken kapıyı tıklattı. "Alo?"

Altın rengi bluz üzerine yeşil iş elbisesi giymiş bir kadın, arka ofisten çıkarak çoğunlukla
açılmayı bekleyen ofis malzemeleri kutuları ve boş bir masa. Profesyonel ama telaşlı görünüyordu, bal sarısı saçlarının birkaç teli bir tokadan kurtulup yüzünün etrafında sallanıyordu. ile

Sam'in belirttiğine göre, kadın iş yanı sıra pembe çerçeveli beyaz Reebok ayakkabılar giyiyordu. "Sizin için bir şey yapabilir miyim?"

Dean, "Alışveriş merkezi müdürünü arıyoruz," dedi.

"Onu buldunuz. Ben Carla Krug. Buradaki dağınıklığın kusuruna bakmayın, şu anda biraz kaotik bir durumdayız."

"Anlaşıldı," dedi Sam. "Fazla vaktinizi almak istemiyoruz."

Dean bu yalanı uzatarak, "*National Geographic*'ten geliyoruz," dedi. "Ben Dean, bu da Sam. Burada parkın dışındaki bölgeyle ilgili bir haber üzerinde çalışıyoruz ve büyük bir parkın açılışının
Buradaki alışveriş merkezi de hikâyenin bir parçası olmalı."

"Bu biraz beklenmedik bir durum," dedi Sam, konuyu toparlayarak. "Bölgenin büyük bir alışveriş merkezini destekleyecek kadar kalabalık olduğunu düşünmüyorum."

"Her şey ne kadar geniş bir alandan yararlanabileceğinize bağlı," dedi Carla. Saçlarından birini kulağının arkasına sıkıştırdı. "Phoenix'in kuzeyinde gerçekten bizim ölçeğimizde bir şey yok, bu yüzden potansiyelimiz var
her yönde yüzlerce kilometrelik bir müşteri tabanına sahibiz. Arizona'nın yanı sıra Nevada ve Utah'tan da müşteri çekmeyi umuyoruz."

Resepsiyon görevlisinin masasına yaslandı. "Bir de açıdan bakın. O büyük zincir mağazalardan biri buraya taşınmış olabilir.
birkaç marka giysi ve ayakkabı, beyaz eşya ve ev eşyası, hatta yiyecek satıyordu. Bunların çoğu Çin'de üretiliyordu ve tüm gelirler Çin'de kalmak yerine Arkansas'a ya da başka bir yere gidiyordu.
toplum. Yine de bölgeye gelebilirler, bunu hepimiz biliyoruz. Ama gelirlerse, onlar için hazır olduğumuzu görecekler; düzinelerce mağaza, taşımayı umamayacakları yüzlerce marka ismi sunuyor.
Ulusal zincirlerimiz ve yerel işletmelerimiz olacak. Biz
Burada var olmayan altı yüz iş yarattık - devam eden kalıcı işler, istihdam ettiğimiz tüm yerel inşaat işçilerini saymıyorum

merkezi inşa ettirmek. Bu işlerin çoğu liderlik becerilerini geliştiren ve tüm bölgeye fayda sağlayan yönetim pozisyonlarıdır."

Kimse satış konuşması istememişti ama o vermişti.
Her neyse, hızlı ve öz. Artık iş bittiğine göre Carla derin bir nefes aldı ve onlara gülümsedi. "Çok fazla röportaj yapıyorum
son zamanlarda. Sanırım bu artık doğal olarak ortaya çıkıyor."

"Sanırım haklısın," dedi Sam. "Böyle bir yer
bölge için ekonomik olarak iyi olacaktır. Haberimiz için tam da bu tür bir ayrıntıya ihtiyacımız var."

"Buralarda olduğunu duydum," dedi. "Uğrayıp uğramayacağını merak ettim."

"Alışveriş merkezine bakabilir miyiz?" Dean sordu. "Burada hangi mağazaların olduğunu görmek isterim. Ve belki okuyucularımızın sevdiği güvenlik ofisi ve arka koridorlar gibi perde arkası şeyleri de."

"Neden olmasın anlamıyorum. Sizi yan taraftaki Güvenlik'e götürebilirim ama ondan sonra sizi kendi başınıza bırakmak zorundayım. Yapacak milyonlarca var."

"Elbette," dedi Sam. "Bu harika olur."

"Gidelim," dedi Carla. Sahte kimlik kartlarına bakarak zaman kaybetmek ya da onları ayrıntılı bir şekilde sorgulamak için çok meşguldü. Sam için çalışıyordu. Aralarına girip koridora doğru ilerledi, sonra güvenlik ofisinin kapısını açıp onlar için tuttu.

Sam onun yanından geçerken "Teşekkürler," dedi. Güvenlik ofisi onunkinden daha karanlıktı ve iki sıra televizyon monitörü tesisin çevresinden sahneler gösteriyordu. Üç üniformalı güvenlik görevlisi Odada monitörleri izleyen iki adam ve üçüncü bir kadın vardı, köşedeki masada evrak işleriyle uğraşıyordu. Otoparktaki adam

orada değildi. Ofis bayat kahve gibi kokuyordu ve alışveriş merkezi henüz açılmamıştı bile.

"Burası sinir merkezi," diye duyurdu Carla. "Hanımefendi ve Beyler, bu iki adam basınla birlikte. Bir süre etrafta dolaşacaklar, o yüzden mecbur kalmadıkça onları tutuklamayın."

Gardiyanlar bunun üzerine kıkırdadı ve masadaki kadın onlara dostça bir sırıtış attı. "Adamlarımın henüz ateş etme şansı olmadı. Henüz kimse yok, eğer gerçekten yaramazlık yaparsan, belki seni bir ders olarak kullanabiliriz."

"İyi olacağız," güvence verdi Dean. "Ne tür güvenlik sorunları bekliyorsunuz? Her zamanki hırsızlar mı?"

"Kesinlikle öyle," dedi kadın gardiyan. Kısa siyah saçları ve zeytin rengi teni vardı ve üniforması kalın bedenine tam oturuyordu. "Ve Bunun ötesinde, kim bilir? Böyle bir yerde hemen hemen her şey olabilir."

"Ve bu monitörlerle tüm mekanı takip edebiliyor musunuz?"

"Bazı kör noktalar var," diye cevap verdi erkek gardiyanlardan biri. "Dükkanların içinde ya da tuvaletlerde kameralarımız yok. Ama ortak alanlar ve dışarısı... evet, onları da hallettik."

Sam monitörlere doğru eğildi. Görüntüler siyah beyazdı ama çoğu güvenlik kamerasından daha net ve keskindi.
gördüğü görüntüler. Yepyeni ekipman kullanmanın avantajı, diye tahmin etti. Onlarla aşırı ilgileniyormuş gibi görünmek istemiyordu.
ama Cedar Wells'e gelen her neyse alışveriş merkezini hedef aldıysa, yeteneklerini bilmek istiyordu. Hiç silah görmemişti ama kadın güvenlik görevlisinin ateş edebilme konusunda şaka yapmadığını umuyordu.

Ona ve Dean'e değil. Sadece genel olarak.

"Güzel resimler," dedi.

"Doğru açıda," dedi erkek koruma, "plakayı okuyabilirim."

"Vay canına."

"O da ne?" Dean sordu. Diğer monitörlerden birini işaret ediyordu, herkes Sam'i izlediği için kimse ona bakmıyordu.

"Ne?" diye sordu erkek muhafız.

"Sadece bu ekrandaydı," dedi Dean. Sağ alt köşeyi gösterdi. "Bu tarafa doğru yürüdü."

"Bir insan mı?" diye sordu muhafız. "Ya da

ne?" "Ben de bunu anlayamadım," dedi

Dean.

Güvenlik görevlisi bazı tuşlara bastı ve görüntü değişti. "Ekranlarımızdan daha fazla kameramız var," dedi. "Daha geniş bir açı getireceğim."

Monitör titredi ve görüntü değişti. Sam park alanının bir bölümünü görebiliyordu, ön planda alışveriş merkezinin dış duvarı olması gereken bir levha vardı.

Yürürken daha çok *sendeliyor*, *diye* düşündü Sam, *sanki yaralanmış gibi*.

-Boş otoparkın karşısında süvari üniforması bir adama benzeyen bir şey vardı.

Ama yüz yıl öncesinden kalma bir üniforma.

YEDİ

"Kostüm mü giyiyor?" Carla Krug sordu.

Kimse cevap veremeden - cevap neredeyse kesinlikle evet olmalıydı - görüntü titredi ve adam .

Hayır, Sam kendini zihinsel olarak düzeltti. *Görüntü titremiyordu. Sadece* adam *görüntünün içinde titredi*. Park yeri ve duvar ekranda kalmıştı ama adam gitmişti.

Sonra geri döndü, ama kameradan daha uzaktaydı. Neredeyse kadrajın kenarına kadar. Sonra tekrar gitti.

Geri dönmedi. Klavyenin başındaki güvenlik görevlisi birkaç farklı kamera getirerek arsanın farklı görüntülerini gösterdi, ancak eski asker kıyafetli adam hiçbir yerde yoktu.

"Bu da ne...?" diye sordu muhafız.

Carla, "Eğer bu sistemde bir sorun varsa, bunu hemen şimdi öğrenmemiz gerekiyor," dedi. "Ve bunu düzeltmemiz gerekiyor."

"Sistemden kaynaklandığını sanmıyorum," dedi kadın güvenlik görevlisi. "Kameralar gayet iyi çalışıyor. Daha önce hiç bir kameranın sadece

Bir görüntünün bir kısmını alıp geri kalanını saklamak."

"Dediğin gibi Lynnette, burada olabilecek her şey olur."

"Biliyorum, ama fiziksel olarak imkansız olan şeyleri kastetmedim." Masasına döndü, bir mikrofon kaptı ve mikrofonun düğmesine bastı. Düğme. "Otoparkın kuzeybatı bölümünde olan ya da orayı gören var mı?"

"Bir dakika içinde orada olabilirim," diye bir ses geri geldi, durağan ama belirgin.

"Git o zaman," dedi Lynnette. "Bir tür askeri kostüm giymiş bir adam arıyorsun. İç Savaş askeri gibi bir şey."

Daha çok Kızılderili Savaşları gibi, diye düşündü Sam*,* ama çenesini kapalı tuttu.

"Yoldayım," dedi ses.

Muhafızın raporunu beklerken Carla Sam ve Dean'e, "Sanırım siz buradayken böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştiniz," dedi.

"Asla bilemezsin," dedi Dean. "Oldukça tuhaf şeyler görüyoruz."

Telsiz hoparlörleri çatırdadı. "Ben buradayım. Üniformalı kimseyi göremiyorum."

Konsolda oturan nöbetçi Sam ve Dean'in otoparkta karşılaştıkları nöbetçinin otoparkı çevreleyen ormana doğru ilerlediğini gösteren bir görüntü getirdi. Ekranda görünen tek şey siyah bir arka plana karşı onun şekliydi.
beyaz çizgilerle işaretlenmiş kaldırım.

Ama Sam izlerken görüntü tekrar titreşti. Bir an muhafız alanda tek başınaydı, sonra asker göründü
Arkasında.

Ve kılıcını kınından çekiyordu.

"Johnny!" Lynnette telsize çığlık attı. "Johnny, tam arkanda! Onu görüyor musun?"

Johnny dönmeye başladı, yüzü daha önce olduğu gibi bomboştu. Çenesini göğsüne doğru eğdi ve Sam onun yakasına takılı bir mikrofona konuştuğunu anladı. "Anlamıyorum- oh!"

"Johnny, dikkatli ol!" Lynnette ağladı.

Johnny başka bir şey daha söyledi ama artık onu duyamıyorlardı, sadece karanlıktaki monitörde ağzının hareket ettiğini minyatür olarak görebiliyorlardı,
Aşırı ısınmış kahve kokusunun havayı doldurduğu sessiz bir oda. Yaşlı asker hâlâ biraz titriyordu, sanki tam olarak ortaya çıkamamış gibiydi. Sağ elindeki kılıç uzun ve ölümcül görünüyordu.

"Tanrım," dedi Carla usulca. "Bu gerçekleşiyor olamaz."

Neler olabileceğine şaşıracaksın, diye düşündü Sam. Dean'in sırtını tokatladı. "Hadi dışarı çıkalım."

"Tam arkanda," dedi Dean.

"Herkes kuzeybatı otoparkına rapor versin!" Lynnette telsizini aradı. "Şimdi! Şüpheli silahlı ve son derece tehlikeli!"

Sam ve Dean güvenlik ofisinin kapısından geçip alışveriş merkezine daldılar. Oraya vardıklarında Sam hâlâ arka tarafa giden en hızlı yolu seçecek kadar iyi bilmediklerini fark etti.
park alanı. Bir an geri çekildiler ve iki erkek korumanın

Monitörleri izleyen kişi, onları o arsaya açılan bir kapıya götürecek kadar uzun bir süre önce gitti.

Kapıyı görür görmez Winchesterlar hızlarını artırarak korumaları kolayca geçtiler. Olay yerine ilk varan olmak istiyorlardı.

Johnny'ye yardımı olmazdı.

Sam'in ofisten hızla önce monitörde gördüğü son şey, yaşlı askerin kılıcını Johnny'nin karnına sapladığı ve güvenlik görevlisinin -sonunda saldırganı gördüğü için korkudan gözleri fal taşı gibi açılmıştı- kaldırımda dizlerinin üzerine çöktüğü olmuştu.

Şerif Jim Beckett, McCaig'in ölüm mahallinde giydiği koyun postundan paltoyu ve beyaz şapkayı giydi. Sağlık görevlileri
aynı minibüs olabilirdi, tavan ışıkları alçak, kurşuni bulutlara karşı parlıyordu. Sam'in söyleyebildiği kadarıyla tek yeni oyuncu Cedar Wells Belediye Başkanı Donald Milner'dı. Üzerinde bordo, beyaz ve siyah ekoseli bir ceketin üzerine diz hizasında siyah bir palto vardı, bunun için bir emlakçıyı soymuş olabilirdi. Pantolonu keskin bir şekilde
Buruşuk bir pantolon ve püsküllü bir makosen ayakkabı giyiyordu.

Hepsi, sağlık görevlilerinin Johnny adlı muhafızın cesedini çıkardıkları kanlı asfalt parçasının etrafında duruyordu. Tarafından
Sam ve Dean ona ulaştığında asker çoktan gitmişti.
-Ya da tekrar görünmez olur. Her gözden kaybolur.

"Siz çocuklar, bu konu hakkında mahkemeden önce hiçbir şey söylemeyeceksiniz.
, değil mi?" Belediye Başkanı Milner Dean ve Sam'e endişeli bir bakış fırlatarak sordu. "Yani, yerel basından değilsiniz, değil mi?"

"Uzun bir teslim süremiz var," dedi Dean. "Bizim için endişelenme."

"Burada medyadan başka kimse yok, değil mi Jim?"

Şerif etrafına bakındı. "Öyle görünmüyor."

"Yerinizde olsam," dedi Sam, "açılışı ertelemeyi ciddi ciddi düşünürdüm."

Carla Krug'un yüzü kızardı. Belediye Başkanı Milner kaşlarını çattı ve yumruk atmaya başlayacakmış gibi sağ elini yumruk yaptı. "Açılışı geciktirmeyeceğiz!" diye ilan etti. "Ne olursa olsun bu alışveriş merkezi yarın açılıyor. Açılmaması için çok fazla risk var. Zaten yapılmış olan onca reklamdan bahsetmiyorum bile."

"Ama bu ve dün geceki cinayet kırk yıllık cinayet döngüsünün bir parçasıysa," diye itiraz etti Sam, "o zaman bu-"

Belediye Başkanı öfkeyle sözünü kesti. "Kırk yıllık bir cinayet döngüsü yok! Bu bir şehir efsanesinden başka bir şey değil. Saçma sapan bir palavra!"

Sam etraflarına baktı. Alışveriş merkezi dışında, her yönde derin ormanlardan başka bir şey yoktu. "Şehir "den olabildiğince uzaktı.

Dean Sam'e doğru döndü. "Harika," diye mırıldandı. "Onun yerine "*Ölülerin Şafağı*, *Jaws*'ta buluruz kendimizi."

"Köpekbalığı mı?" Sam cevap verdi. "Ben köpekbalığı görmüyorum."

"Cedar Wells tamamen güvenli," diye etti Milner. "Öyle değil mi Jim? O manyak hakkında arama emri ya da her neyse çıkarttınız, değil mi?"

Beckett büyük burnunun kenarını ovuşturdu. "Adamlarım dışarıda ormanı tarıyor. Yollara da göz kulak oluyoruz. Eğer etrafta askeri üniformalı bir deli varsa, onu yakalarız, sen merak etme." Sam daha çok, birkaç açıdan fotoğrafı çekilmiş ama henüz fotoğraflanmamış olan suç mahallinin etrafında dikiliyor olmalarından endişeleniyordu.
gerçek bir ya da iki ipucunun bulunmasına yol açabilecek kesin bir arama yapıldı.

"Ya kıyafetlerini değiştirdiyse?" Dean meydan okudu.

"Onu bulacağız evlat," dedi Beckett. "Buralarda bir yerlerde elinde kanlı bir kılıç olan bir deli var. Onu bulmak o kadar da zor olamaz. En iyi mazerete sahip için şanslısınız, çünkü kasabaya geldiğinizden beri iki ölümle, benim bir numaram olurdunuz.
Şüpheli. Sanırım bir ve iki numara." "Yani

katilin buralı olduğunu düşünmüyorsunuz?"

"Lynnette kasabadaki hemen hemen herkesi tanıyor ve onu tanımadı."

Lynnette, "O buralardan değil," diye ekledi. "Bunu olarak biliyorum."

Sam, "Demek buraya muhtemelen bir arabayla, antika bir askeri üniforma ve bir süvari kılıcıyla gelen biri var," dedi. "Motelleri kontrol ettiniz mi?"

Beckett, "İşimizi nasıl yaptığımız konusunda endişelenmenize gerek yok," dedi. "Size cahil köylüler gibi görünebiliriz, ama biz profesyoneller."

"Öyle olmadığını ima etmek istememiştim," dedi Sam.

"Sammy polisleri gerçekten seviyor," dedi Dean. "Eğer herhangi bir yeteneği olmasaydı polis olabilirdi."

Şerif Beckett bunu nasıl karşılayacağından emin değilmiş gibi Sam'e meraklı bir bakış fırlattı. Sam, her zaman onun suçu olmasa da, kardeşinin kanunun yanlış tarafına geçme alışkanlığı olduğunu biliyordu.

Beckett görünüşe göre bunu görmezden gelmeye karar verdi. "Her neyse, davanın üzerindeyiz, Başkan."

"İşte böyle," dedi Milner. "Bu alışveriş merkezi programa uygun olarak açılıyor ve bu konuda daha fazla tartışma olmayacak." Ses tonu bunu kastettiğini, meselenin kesin olarak halledildiğini gösteriyordu.

Belki de haklıydı.

Yine de, eğer tarih bir yol göstericiyse, cinayetler daha yeni başlıyordu...

SEKİZ

"Eğer Belediye Başkanı McCheese'in dediği olursa," diye homurdandı Dean, "tüm kasaba şiş kebap olabilir ve alışveriş merkezi zamanında açıldığı sürece o mutlu olacaktır."

"Destekçi olmak onun işi gibi bir şey," dedi Sam.

"Ama bir moron değil. Barney Fife'ın daha zeki olduğundan da emin değilim." Dean tekrar direksiyona geçmiş, Cedar Wells şehir merkezine doğru ilerliyordu. "Peki sence bu neydi? Ruh mu?"

"Ben de öyle tahmin ediyorum," dedi Sam. "Özellikle de görünürlüğe girip çıkması ve eski giysileriyle."

"Evet," diye onayladı Dean. "Bu da neden kırk yıllık aralıklarla geri geldiğini ve bunu nasıl durduracağımızı bulmamız gerektiği anlamına geliyor. Görünüşe göre kazmamız ve yakmamız gereken bazı kemikler var."

"Eğer kemiklerin kime ait olduğunu bulabilirsek. Kütüphanede gördüğüm kadarıyla umut verici bir şey yoktu."

"Buralarda uzun bir hafızası olan biri olmalı. Ya da temizlenmemiş bir günlük."

"Ne ?" Sam sordu. "Bir tane bulana kadar rastgele kapıları mı çalacağız?"

Dean Sam'e öfkeli bir bakış fırlattı. Bazen eski kırgınlıklar ortaya çıkıyordu - Sam üniversiteye gitmeye karar verdikten sonra babasının teşvik ettiği kırgınlıklar gibi görünüyordu - ve Sam'in kolay olduğu sürece mücadelede kalmaya istekli ama işler zorlaştığında kaçmaya hazır bir dönek olduğundan şüpheleniyordu.

Aslında bunun doğru olmadığını biliyordu. Daha önce bir sürü Yeniden bir araya gelmelerinden bu yana zor zamanlar geçirmişlerdi, Sam'in isterse kaçıp gidebileceği pek çok fırsat vardı. Sam'in hâlâ yolcu koltuğunda oturuyor olması
Oturup kasetlerini karıştırması bu işte uzun süre kalacağı anlamına geliyordu. Bu kesinlik Dean'in yüz ifadesini ve tepkisini yumuşattı. "Eğer yapmamız gereken buysa," dedi. "Daha acil bir çözüm bulmayı tercih ederim, çünkü şerifin bu konuda fazla bir şey yapabileceğini sanmıyorum. avcı ruhları deneyimleyin."

Doğaüstü bir saldırıdan kaynaklanan her ölüm çok fazlaydı ama Dean özellikle kurbanların kendisi o bölgedeyken ve dava üzerindeyken ölmesinden nefret ederdi.

Cedar Wells'teyken zaten iki tane olmuştu. Eğer
durumu kısa sürede kontrol altına almazlarsa, ne kadar kötüye gidebileceğini kim bilebilirdi?

Brittany Gardner karı severdi. Her zaman değil, her gün değil ama yılda birkaç güzel kar yağışı ona kendini dünyanın bir parçası gibi hissettiriyordu. Bütün gün gökyüzü bulutlarla kaplıydı ve güneşi engelliyordu.
güneş ve tehdit edici (umut verici!) yağış. Havada bir hava vardı,
Soğuk ve durgun hava, bulutlar açılırsa karın uzun bir süre boyunca aralıksız yağacağını düşündürüyordu. Phoenix bölgesinden Arizona'nın dağlık bölgesine taşınmıştı çünkü yüzünde her on bir defadan fazla kar hissetmek ve bugün küçük kulübesinin oturma odasının penceresinden dışarı bakıp duruyordu.

pulların düştüğünü görmek için. Evde çalışıyordu.
Serbest olarak teknik kılavuzlar hazırlıyordu ama bugün iş, istediği karın yanında kalıyordu ve son bir saat içinde ancak üç sayfayı bitirebilmişti.

Bilgisayarının yanında -eğer onu atarsa pisliğin başka bir yere akacağı kadar uzakta- bir fincan Lapsang Souchong bulunduruyordu
Çay. Arada bir yeniden doldurmak ya da mikrodalgada ısıtmak için mutfağa taşıyordu. Bir caz kanalı hafifçe çalıyordu.
Uydu radyosu, kulübe sıcak ve rahattı. Mükemmel bir sabahtı - ya da beyaz şeyler düşseydi öyle olurdu.

Brittany yirmi dakika boyunca aralıksız çalışmaya çalıştı. On üç dakika sonra pes etti ve pencereye geri döndü. Bütün gün
Güneşin geçtiğini düşündüğü bulut katmanları arttıkça hava kararıyordu. Hâlâ bir şey düşmüyordu ama düşeceğine her zamankinden daha çok inanıyordu.

Bilgisayarına geri dönmek için döndüğünde, bir hareket dikkatini çekti
Dikkat. Sokağın karşısındaki ağaçların arasından geçen biri. Şuradaki küçük evde yaşayan insanları tanıyordu.
Sawyers, nadiren dışarı çıkan yaşlı bir çiftti. Ağaçlardaki kişi ikisine de ait değildi ama evlerine doğru sinsice yaklaşıyor gibiydi. Brittany pencereden biraz uzaklaştı,
Kendisiyle adam arasındaki şeffaf perdeyi çekerek. Yaşlı bir adama benziyordu, kırlaşmış ve kamburu çıkmıştı. Ceketi deriydi, kadın
Pantolonunun üzerine uzun çizmeler giymişti ve başında da kulakları aşağıya doğru çekilebilen şu avcı şapkalarından vardı.

O izlerken, adam Sawyers'ın pencerelerinden birine yaklaştı. Bir röntgenci için yaşlı görünüyordu ama yine de bu tür şeyler için belirli bir yaş aralığı olup olmadığından emin değildi. Her iki durumda da, adamın görünüşünden hoşlanmamıştı.

Sonra biraz döndü ve sağ elindeki bir şey görüş alanına girdi. Bir tüfek taşıyordu!

Brittany perdeyi açtı ve bilgisayarının yanındaki telefonuna koştu. 911'i aradı. Bir dakika sonra bir memur hatta geldi.

"Caddenin karşısında, ormanda yaşlı bir adam var ve silahı var," dedi hemen. "Sawyers'ların evinin yanında."

"Adresi biliyor musunuz hanımefendi?" diye sordu ses.

"Caddenin karşısında, burada değil. Adreslerini tam olarak bilmiyorum."

"Anlıyorum hanımefendi. Adresinizi aldım ve oraya bir şerif memuru gönderiyorum. Adam sizi gördü mü?"

"Sanmıyorum, hayır."

"İçeride kalın . Memurlar kapınızı çalıp kendilerini tanıtacaklar, ancak onlar gelene kadar kimseyi içeri almayın."

"Tamam," dedi Brittany. "Merak etme,

yapmayacağım." "Hatta kalmamı ister

misin?"

"Sorun değil," dedi Brittany. "Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum." Elleri telefonu bıraktı ve dikkatle pencereye döndü. Yaklaştığında dizlerinin üzerine çöktü ve yolun geri kalanını sürünerek, sadece gözleri ve alnı açıkta kalacak şekilde dışarı baktı.

Kar yağmaya başlamıştı, büyük beyaz tanecikler yavaşça toprağa doğru sürükleniyordu.

Bu hiç adil değildi. Bu anı, ilk karın yağmasını, dışarı çıkıp karın tadını çıkarmayı bekliyordu.

Yolun karşısında, silahlı adamı artık göremiyordu. Adamın çoktan Sawyers'ların evine girip o iyi kalpli yaşlı insanları korkutmaya başlamamış olmasını umuyordu. Uzaklardan bir ses duyabiliyordu.
yaklaşan siren. Şerifin arabası çoktan yola çıkmıştı. Kendine gülümseme izni verdi. Yakında burada olacaklardı ve tüm bu olanlar
garip bir macera sona erecekti o da dışarı çıkıp her zamankinden daha canlı bir şekilde günün tadını çıkarabilecekti.

Arkasından gelen bir ses onu ürküttü. Brittany , sallandı
Dizlerinin üzerinde, dengesini zar zor koruyabiliyordu. Onun yerine mi gelmişti?

Ama hayır, oturma odasında biri vardı ama bu yaşlı adam değildi. Davetsiz misafir bir filmden fırlamış gibiydi, bir Kızılderili, ama eski moda, deri tayt giymiş, çıplak göğüslü, kollarında ve bacaklarında bantlar ve kırmızı bir bez sarılı
başının etrafında. Küçük, kara gözleriyle ona baktı.

En rahatsız edici kısım, sert bakışları ya da yumruğunda tuttuğu baltası değil, geniş gövdesindeki açık yaraydı.
Göğsü, sanki kendi silahıyla yarılmış gibiydi. Yaranın solgundu, kırmızı değildi, sanki yara eskiymiş gibiydi. Yaradan hiç kan akmıyordu, ancak yaranın kemik ve kemik benzeri bir şey olduğunu görebiliyordu.
İçeride kas var.

Bir çığlık boğazında düğümlendi ve sadece belli belirsiz bir gıcırtı çıktı. Siren seslerini duyabiliyordu, hemen dışarıda. O vardı
Tek dizinin üzerine çöktü, bir elini destek için yere koymuş, diğer elini de ağzına kapatmıştı ve olduğu yerde donup kalmıştı. Kızılderili ona doğru yürüdü, biraz tökezledi, başı yana eğildi. Bir an için değişmiş, bir şeye dönüşmüş gibiydi.
aynı şekil ama parlayan siyah ışıktan yapılmış, sonra bir kemik-
ve kaslı bir versiyonuydu ama gözlerini kırptığında ilk günkü gibi görünüyordu. Brittany çoktan öldüğünü, yarasının ölümcül olduğunu hissetmişti ama yatma vaktinin geldiğini henüz anlamamıştı.

"Ne ... sen...?" Ona ne soracağını bilemiyordu ve sesi uzaklardan geliyordu, sesten zar zor duyuluyordu.
Kulaklarına kan hücum ediyordu. Eğer onu duyduysa, hiçbir belirti vermedi. onu. Nefes alıp verirken rüzgârın göğsündeki yaraya girip çıktığını duyabiliyordu.

Ona doğru uzandığında Brittany sonunda çözüldü ve kaçmaya çalıştı. Yine de çabukluğuyla onu şaşırttı ve
kıvırcık kızıl saçlarını avuçladı. Onu çekti. Ayakları altından çıktı ve oturma odasının parke zeminine yayıldı.
hızlı hızlı nefes alıyor, gerçekten iyi bir çığlık atmaya çalışıyordu, bu eski yerin kirişlerini yükseltecek ve polisi koşturacak türden bir çığlık. Ya Kızılderiliyi vuracaklardı ya da ona delirdiğini söyleyeceklerdi ve şu anda en olası ihtimal bu gibi görünüyordu,
Çünkü karşılaştığı şeyi ancak delilik açıklayabilirdi.

Karnına inen diz, onu yere bastırarak yeterince gerçek hissettirdi ve adamın kokusu, güneşte çok uzun süre kalmış et gibi ekşi, bu da gerçekti ve tomahawk'ı göğsüne indirdiğinde, aynı yerde
Yara, kısa bir an için de olsa, şaşırtıcı derecede gerçekti.

Jim Beckett, "Bu tam bir karmaşa," dedi. "Berbat bir karmaşa, bunun başka bir yolu yok."

Şerif Yardımcısı Trace Johannsen ciddiyetle başını salladı. "Bu konuda şaka yapmıyorsun."

Beckett Brittany Gardner'ın cesedine tekrar baktı. Göğsünde büyük bir yara vardı, sanki vasıfsız bir doktor
acil kalp ameliyatı yapmak için yarmış ama tekrar kapatmaya zahmet etmemişti. Kalbi durana kadar, açık yaradan dışarı kan pompalamış ve onu ıslatmıştı.
ve yerde birikiyor.

Yirmi dört saatten az bir sürede üç ceset. Cedar Wells'i seviyordu çünkü sakin bir kasabaydı, iyi avlanmaya ve balık tutmaya yakındı. Nadiren ziyaret etmesine rağmen Büyük Kanyon da bir avantajdı; sadece Orada olduğunu bilmek yeterliydi.

Birdenbire o kadar da sessiz değildi. Onun yerine en kötü günlerindeki Detroit'e, Washington'a ya da Bloods ve Crips'in bıçak ve silahlarla birbirine girdiği Los Angeles'a benziyordu. Beckett, gençlik çetelerinin küçük sustalı bıçaklar ve bisiklet zincirleriyle silahlandığı eski güzel günleri hatırlayacak kadar yaşlıydı. Bu bir gangster cinayetine benzemiyordu ama ortada bir ilke vardı ve bu ilke, kasabasındaki insanların birbirlerini öldürmemesi gerektiğiydi. Yılda yaklaşık beş milyon ziyaretçi çeken bir milli parkın yakınında yabancılar da yerel halkı öldürmemeliydi. O sadece eski kasabasını, insanların nadiren vahşice öldüğü kasabasını geri istiyordu.

"Merkez, caddenin karşısında sinsi bir hırsız olduğunu bildirdi." Trace açıkladı. Hikâyeyi bir kez anlatmıştı ama tekrar anlatmaya mecbur görünüyordu ve onu dinlemek
Düşünüyordum. "Silah taşıyan yaşlı bir bunak. Şurayı kontrol ama Sawyers kimseyi görmemişti. Ona sormak için kapıyı çaldım ama cevap vermedi. Birkaç dakika önce evde olduğunu biliyordum, bu yüzden penceresine baktım ve onu burada gördüm."

"Ama davetsiz bir misafirden iz yok?" Beckett sordu. "Silahlı yaşlı bir adam yok mu?"

"Öyle bir şey yok. Her neyse, eğer silahı varsa, neden onu böyle açsın ki? Neden onu vurmadı?"

"Keşke bunun cevabını bilseydim. Burada ya da Sawyer'ların evinde herhangi bir ayak izi ya da başka bir şey buldunuz mu?"

"Bazıları şurada, caddenin karşısında. Pencerelerinden birinin hemen dışında iyi bir tane, sanki biri içeri bakmak için parmak uçlarında yükseliyormuş gibi."

"Bizim bu olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Benim tahminim de bu."

"Buraya gelirken bir telefon aldım," dedi Beckett. "Buradan bir blok ötede yaşlı bir adam daha görülmüş. Birkaç dakika etrafta dolaştım, hiçbir şey görmedim ve tam kapsamlı bir arama için elimde yeterince ceset yok."

"Sence başka bir kurban mı arıyor?"

"Bu noktada, cinayetten dolayı ondan hiç hoşlanmıyorum. Dediğiniz gibi, silahı var. Bu bayan vurulmamış. Onu neyin bilmiyorum ama bu kurşun deliği değil."

Trace sustu. Beckett için sorun yoktu. Düşünmek zorunda kalmak istemiyordu ama bazen bundan kaçış yoktu. Belediye Başkanı Milner alışveriş merkezinin açılışına hiçbir şeyin engel olmasını istemiyordu ve o da Milner'ın tutumunu anlıyordu.

Ama bir adam Cedar Wellste, o genç muhabirin dediği gibi, bir cinayet döngüsünün fısıltılarını duymadan uzun süre yaşayamazdı. Özellikle de hayatını kolluk kuvvetlerinde çalışarak kazanıyorsa. İnsanlar Plugged Bucket'ta birkaç kadeh içtikten sonra ya da yazın arka bahçedeki barbekülerde biralar buz dolu soğutuculardan çıktığında ve duman yoğun olduğunda ve kimse dinlemediğinde bu konu hakkında konuşurlardı.
başka birinin konuşmasını dinlerdi. Bazen bir şerif sokakta yürürken kasabanın yaşlılarından biri onu yanına çağırır, gerçekten yaşlı olanların bazen kırklı ya da ellili yaşlardaki zıpırlarla uğraşırken takındıkları o buyurgan tavırla onu yanına çağırır ve ona bu yıl olduğunu fısıldardı, değil mi? Yaz ya da bahar geldiğinde ya da kırkıncı yıldönümünün ne zaman olduğunu kafalarına koyduklarında, insanlar ölmeye başlayacaktı tekrar. Sonunda, onu tüm bunların bir oyun olduğuna ikna eden şey buydu. Yerel efsane - kırk yıl önce burada yetişkin olan insanların hiçbirinin bunun ne zaman gerçekleşeceği konusunda hemfikir olmadığı gerçeği.

Yine de yanılıyorsa - eğer bu gerçekse, kırk yıl dolmuşsa ve her şey yeniden başlıyorsa - o zaman ne kadar sürerse sürsün kötü bir ya da iki hafta geçirecekti. Ve bu süre zarfında bir alışveriş merkezi açmak kahramanca kötü bir fikir olurdu. Yeterince kötüyken
birkaç kurban etrafa dağılmıştı. Alışveriş merkezinin içinde birkaç bin kişi olsaydı ve cinayet çılgınlığının arkasındaki kişi ya da her neyse bir tür terör eylemi yapmaya karar verseydi durum ne kadar kötü olabilirdi? Bir bomba, küçük bir uçağın alışveriş merkezine düşmesi gibi bir şey. Ölü sayısı bir anda yüzlerce kişiye çıkabilir.
birkaç dakika.

Asıl mesele, belediye başkanını ve alışveriş merkezi yönetimini iptal etmeye ikna edebilecek miydi?

Şimdiye kadar sahip olduğundan daha fazla kanıt olmadan olmaz.

O yaşlı adamı bulmalıydı. Ya da alışveriş merkezinin otoparkındaki askeri. Ya da Ralph McCaig'i parçalayan her neyse. İdeal olarak, hepsi aynı adamdı. Tek bir adamı hapse atmak, bir hayali ya da efsaneyi hapse atmaktan çok daha kolaydı.

DOKUZ

Gümüş saçlı kütüphaneci Bayan Frankel, Dean'in gizli bir hayatı olup olmadığını merak etmesine neden olacak kadar misk kokulu bir parfüm kullanıyordu. O ve Sam
alışveriş merkezi ziyaretlerinden sonra kütüphaneye dönmüşlerdi ve akıllarında geçen seferkinden farklı bir hedef vardı. Daha önce, bir şeyler arıyorlardı.
daha önce 1926 ve 1966'da işlenen açıklanamayan cinayetler hakkında bilgi edinmek istiyorlardı. Bu kez, yaşlı askerin kasabaya kin besleyen birinin ruhu olup olmadığını öğrenmek istiyorlardı.

İkisinin de askeri üniformalara, askerin tam olarak ne zaman yaşamış olabileceğini bilecek kadar aşina olmamasının, araştırmayı biraz zorlaştıracağını fark ettiler. Bu nedenle Bayan Frankel ile yakından ve kişisel bir görüşme yaptılar.

Dean neye ihtiyaç duyduklarını açıkladığında, "*Geographic*'in tarihimizin küçük ayrıntılarıyla bu kadar ilgilenmesine şaşırdım," dedi.

"Okurlarımız meraklı bir grup," Sam. "Ne kadar çok ilginç ayrıntı sunabilirsek, o kadar çok hoşlarına gidiyor."

"Burada, Cedar Wells ve Coconino County'de, kesinlikle 'ilginç ayrıntılardan' payımıza düşeni alıyoruz," dedi. "Buraya yerleşen ya da en azından buradan çok sayıda kaçık olduğunu söyleyebilirim. Ben yapamam

Yine de aklıma, tarif ettiğiniz gibi bir kini olabilecek herhangi biri geliyor."

Dean, "Belki de kin hiçbir zaman ortaya çıkmayacaktı," diye önerdi. "Belki de sadece kendisine kötü davranıldığını düşünen biriydi."

Bayan Frankel, "Bu tür şeyler her zaman olur elbette," dedi. İnce altın bir kolyeyi sol işaret parmağının etrafında döndürdü.
Dean, kendisini kesinlikle *Bayan* Frankel olarak tanıtmasına rağmen yüzük parmağında alyans olmadığını belirtti. "İnsanlar, yerel yönetimin kendilerini dışladığını düşünüyor.
kötü muamele ya da kendi özel davaları veya davaları birinci önceliği olmadığı için onları bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi. Ve bazıları elbette meşru şikayetleri var. Aklıma yarım düzine
Ama bunların hepsi sadece son birkaç yıl içinde oldu. Eski günlere dönecek olursak... bu, eski günlerin üzerinden
Gazeteler, sanırım. Gittikleri yere kadar."

"Ne kadar uzakta?" Sam sordu. "Aradığımız asker on dokuzuncu yüzyılın sonlarında burada bulunmuş olabilir."

Bayan Frankel kolyesinin düğümünü çözdü ve parmak uçlarını çenesine vurdu. "Gazetelerin o kadar eskiye gittiğini sanmıyorum. *Canyon County Gazette* 1920'ye kadar ya da o civarlarda yayınlanmaya başlamadı. Milli park kurulduktan çok sonra. Ondan önce bölgede bir gazete çıkarmaya değecek kadar insan yoktu."

"Bundan önce burada bulunmuş olabilecek kişiler hakkında nasıl bilgi edinebiliriz?" Dean sordu.

Bir duvara bir dizi ahşap dosya dolabına doğru baktı. "Hualpai Kampı'ndan bazı kayıtlar var.
1860'ların sonundan 1870'lerin başına kadar yerel askeri karakol. Uzun süre var olmadı, ancak orada ne olduğunu görmek için kesinlikle hoş geldiniz."

Dean Sam'in gözüne takıldı. Kulağa çok zor ve sıkıcı bir iş gibi geliyordu. Onun zor ve sıkıcı işlerle bir sorunu yoktu.
makul bir başarı şansı vardı. Buradaki sorun, samanlıkta iğne arıyor . Doğru saman yığınının hangi çiftçinin tarlasında bulunabileceğini bile bilmedikleri gerçeği daha da karmaşıktı. Sam bir an omuz silkti.

"Belki biraz daha sonra," dedi Dean. "Bunu kesinlikle aklımızda tutacağız."

Dışarıda, daha arabaya varmadan Sam onun kolunu yakaladı. "Orada oturup o eski kitapları okumak istemediğini söyleyebilirim. Dosyalar, ama daha iyi bir fikrin var mı? Burada zamanımız tükeniyor."

"Elbette bir fikrim var," dedi Dean. Sam onu serbest bıraktı ve kaldırımda durup duymayı bekledi. Hafifçe yağmaya başlayan kar sanki bulutların kendisi parçalanıp konfeti gibi yere dökülüyormuş gibi şiddetlenmişti. Dean, Sam'in
Aslında bir fikri vardı, bir an için gökyüzünü izledi, aklına bir fikir gelmesini umuyordu. "Ama şu anda pek değil."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Neyse ki bende bir tane

var." "Neden öyle söylemedin? Neymiş o?"

"Bir askeri arıyoruz, değil mi? Bu bölgede ölen birini, bu yüzden ruhu hâlâ burada. Öyleyse yerel mezarlıkları kontrol edelim. Elektromanyetik frekans için onları tarayabiliriz.
faaliyet. Hiç değilse, bazen askeri mezarlar işaretlenir ve bir şekilde sıra dışı olan bir mezar bulabilirsek, belki bir taşla iki kuş vurabilir ve hemen kazabiliriz."

Dean gülümsedi. *Küçük kardeş yine ortaya çıktı.* "Bu iyi Sammy. Bu çok iyi. Buralarda çok fazla mezarlık olamaz, değil mi?"

Anlaşıldığı üzere üç tane varmış.

İlkinde 1954'ten daha eski bir mezar yoktu, yirmi dakika dolaşmak, eğilmek, bazen
Mezar taşlarının üzerinde birikmeye başlayan karı kazıyarak tespit etmek.

İkincisi bir Katolik kilisesinin arkasındaydı. İçeriden bir rahip onlara bu yüzden ciddi görünmek için ellerinden geleni yaptılar ve
Mezarları incelerken saygılıydılar. Hava o kadar soğuktu ki Sam kanvas ceketinin altına giydiği sweatshirt'ün kapüşonunu yukarı çekti. Dean'in üzerinde deri bir palto vardı, şapkası yoktu ama ceplerinde ellerine geçirdiği eldivenler vardı.

Buradaki mezarların bazıları daha eskiydi. Birkaç tane 1890'lardan kalma mezar bulmuşlar ama hiçbirinin askerlere ait olduğu tespit edilememiş.
insanlardı ve hiçbiri ne görsel olarak ne de EMF okuyucularında huzursuz bir dinlenmeye işaret etmiyordu.

Arabaya döndüklerinde Sam, "Bir tane daha kaldı," dedi.

"Evet, bu harika bir fikirdi," diye yakındı Dean. "Karda kıçımız donuyor. Ölü insanlar görüyorum."

"Ölü bir adamı arıyoruz!"

"Biliyorum. Ben sadece... Karı sevmiyorum, tamam mı? Yani kar iyidir hoştur ama içeride sıcak bir içki ve kükreyen bir ateş varken daha çok hoşuma gidiyor."

"Daha önce hiç sıcak içki içtiğimi sanmıyorum," dedi Sam. "İçinde ne olduğunu bildiğimi bile sanmıyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi Dean. "Ama bu fikri ayak parmağımı donarak kaybetme fikrinden daha çok seviyorum."

"Parmaklarımızı kaybetmeyeceğiz Dean."

Üçüncü mezarlığa giden yol onları ana caddeden birkaç blok ötede, Cedar Wells'in meskûn mahallerinden birine götürdü. Evler eskiydi, çoğunlukla ahşap ve tuğlaydı, eğimli çatılarını ve çitlerle çevrili bahçelerini kar kaplamıştı. Birkaç bacadan yükselen duman havayı kokutuyor ve gökyüzüne gri bukleler gönderiyordu.
Lastiklerin oyduğu yerler dışında yolda biriken kar, bulutlardan bakıldığında minyatür yollara benzeyen siyah çizgiler oluşturuyordu.

Dean yavaşladı, Impala'nın balık kuyruğuna girme arzusuyla savaştı. park etmiş kamyon. "Böyle bir kasabada kar küreme araçlarının olması gerekirdi."

"Muhtemelen bir kar küreme araçları vardır," dedi Sam. "Ve muhtemelen onu Ana Cadde'yi temiz tutmak için kullanıyorlar. Belki Grand Avenue'yu da."

"Üç blok boyunca." "Hey,

burası küçük bir

kasaba."

"Eğer bu ruhu bulamazsak bu sayı çok daha azalacak." Zaman geçtikçe diğer insanların ölme olasılığı da artıyordu. Dean bu olasılıktan nefret ediyordu ve kardeşini terslemek istemese de öfkesi yüzeye çıkmaya başlamıştı.

Ayrıca, arada bir onu sonra bir kardeşe sahip olmanın ne anlamı vardı?

"Dean!" Sam Dean'in kolunu tutarak onu korkuttu. Direksiyonu sağa kırdı ve ıslak, çamurlu kaldırımda kaymaya başladı,
sola doğru düzeltti. Impala titredi ama rotasını korudu. "Bunu yapma Sam."

"Dean, bak!"

Sam sokağın yukarısında, yaklaşık çeyrek blok ötedeki bir evi işaret etti. Yoldan baktıklarında kapının önünde, sokaktan üç basamakla çıkılan, perdeli bir sundurma görebiliyorlardı.

Kapıdan büyük, karanlık bir cüsse çıktı. İnsan olmak için yanlış bir şekildi. "Bu da ne...?" Dean yolun ortasında durmuş olanları izliyordu.

Siyah bir ayı, sanki havayı kokluyormuş gibi paravan kapıdan dışarı burnunu uzattı.
Görünüşe göre hoşuna gitmiş, onu yolundan çekmiş ve merdivenlerden inmek için dört ayak üzerine düştü. Kıçını sallayarak karlı avluyu geçti ve evin arkasındaki ormana doğru ilerledi. Yaylı kapı arkasından çarparak kapandı.

Dean, "Şu evden az önce bir ayı çıktı," dedi. "Belki de

orada yaşıyordur."

"Ne gibi? Bir sirk ayısı mı? Sanmıyorum-"

"Şaka yapıyorum. , mekanı kontrol iyi olur."

"Tanrım, öyle mi dersin?" Dean arabayı garip bir şekilde kaldırıma doğru çekti ve indi. Araç durmadan önce Sam onun kapısından çıkmıştı. Hareket ediyordu. Dean merdivenlere ulaştıklarında ona yetişti. Hava ayı gibi kokuyordu ya da en azından hayvan gibi, çünkü Dean bir ayının gerçekte nasıl koktuğundan pek emin değildi. Bayan Frankel'den daha misk kokuyordu ama bir hayvanat bahçesi kadar gübre gibi değildi.

Merdivenleri tırmandılar. Sam paravan kapıyı açtı ve içeri girdiler; ayı ön kapıyı açık bırakmıştı. "Bir ahırda mı büyümüş?" Dean sordu.

Sam onu görmezden geldi. Dean onu suçlamadı. Sam durakladı ve açık kapı aralığından içeri eğilerek iki eliyle pervaza tutundu.
Eller. "Merhaba! Burada kimse var mı?"

Kimse cevap vermedi. Kapı pervazını açıp içeri girdi, Dean de arkasından onu takip etti.

Ayı olması gerektiği kadar düzenli değildi. Ön tarafta odada bir kanepe devrilmiş, minderleri halının üzerine dökülmüştü. Önünde küçük bir masa duruyordu ama şimdi parçalanmış, sadece bir ayağı sağlam kalmıştı. Çamur ve pençe izleri bembeyaz halıyı kirletiyordu.

"Neden kendimi Goldilocks gibi hissediyorum?" Sam sordu.

Adil bir oyun olduğu için Dean onu görmezden geldi. "Evde kimse var mı?" diye seslendi.

Hâlâ cevap yok. Hâlâ dolu olan bir evin gergin ve tedirgin hissini veren evin içinde yürüdüler. Boş bir evin kendine has bir durgunluğu vardı ama burası tedirgin hissettiriyordu.

Mutfakta nedenini öğrendiler.

Muhtemelen elli yaşındaydı, hala formdaydı ve ayı onu yakaladığında üzerinde yeşil havlu kumaştan bir bornoz ve tüylü pembe terlikler. Saçları sarı ve nemliydi, belki de duştan çıkmıştı.

Hayvan onu parçalamıştı. Muhtemelen onu sadece bir kez hırpalamış. Dev ön pençesiyle onu köprücük kemiğinden yakaladı ve başını ve boynunu neredeyse tamamen vücudundan ayırdı. Boynu ve omuzları ile gövdesinin geri kalanı arasında birkaç deri parçası uzanıyordu. Etrafında kemik ve kıkırdak parçalarıyla birlikte kan birikmişti. kırmızı bir denizdeki adalar gibi duruyor.

Dean uzun bir süre ona baktı ve sonunda onun kendisine zaten bilmediği bir şey söylemeyeceğine karar verdi. "Sammy," dedi, sesi aniden boğuklaşmıştı. "Sanırım o ayıyla konuşmamız gerekiyor."

ON

Juliet Monroe, Ross'un çiftçilik hayalini gerçekleştirmesine izin vermek için Chicago'daki büyük bir endüstriyel tasarım firmasındaki orta düzey yöneticilik işini bırakmıştı. İşin maaşı iyiydi ama "manevi faydalar" dediği şeylerden çok azını sağlıyordu.
onu ilk başta bu işe çeken şeyden, yani diş fırçalarının biçimini ve işlevini yeniden düşünmenin zorluğundan ve yaratıcılığından terfi etti
ve tuvalet pistonları, abajurlar ve lazanya tabakları. Bunun yerine kendini sadece rakamların önemli olduğu dünyada buldu; Target, Kmart ve Costco'da kaç tane piston taşınabileceği, üretim maliyetlerinden veya nakliye ücretlerinden birkaç kuruşun nasıl kesilebileceği. Bu senaryoyu geride bıraktığı için mutluydu.

Para henüz bir sorun değildi, ama ileriye baktığında
Özellikle de Ross ve onun neredeyse yanılmaz hisse senedi alım satım içgüdüleri olmadan nereye dönüşeceğini görebiliyordu. Kıyıda durup yaklaşmakta olan bir gelgit dalgasını izlemek gibiydi, büyük olduğunu bilerek
Onu batırmaya yetecek kadar çok şey vardı ama bundan nasıl kurtulacağına karar veremiyordu. Burada, vahşi doğada endüstriyel tasarım firmaları yoktu ya da
Düşük ücretli hizmet veya perakende satış pozisyonları dışında pek fazla işi yoktu. Eğer gerekli olursa, bunlardan birini arayacaktı ama o zamana kadar hırsını çiftliği satıp şehre dönmeye odaklamıştı.

Ve bir proje daha. Juliet'in okuduğu araştırmalara göre Günümüzde insanların giderek daha geç evlendiğini ve kariyerleri ve sosyal hayatlarıyla çok meşgul oldukları için iyi beslenmek için gerekli adımları atamadıklarını söyledi. Dul kadınları ve dul erkekleri de buna dahil etti.
kategori, çünkü zaman bulmak onun için sorun olmasa da, bazen motivasyon bulmak sorun olabiliyordu.

Ama çiftlikte yaşarken, gerçekten taze yiyeceklerin zevkini öğrenmişti. Williams'taki işleme evinden daha uzağa gitmemiş otla beslenmiş sığır eti. Kendi evinden ya da komşusunun evinden organik olarak yetiştirilmiş sebze ve patatesler. Yumurtalar taze olarak
tavuklar. Sadece sağlıklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda uzun mesafeli yolculuk gerektirmediği için süpermarket yiyeceklerinden daha çevre dostuydu.

Ancak aklındaki bekar insanlar çoğunlukla
kentsel alanlar. Fikri, hazırlandıktan sonra dondurulabilen ve hatta taze olarak teslim edilebilen, fırında veya mikrodalgada birkaç dakika ısıtılmaya hazır, tek kişilik taze çiftlik yemekleri yaratmaktı.

Bunu başarmak için büyük şehirlerin yakınında çiftlik ve çiftliklerden oluşan bir ağ oluşturmak, bu işi yapacak mutfaklar kurmak
yemek hazırlama, teslimat yöntemleri, perakende kanalları. Çok büyük bir girişimdi.

Yine de Juliet bunun yapılabileceğini düşünüyordu ve son birkaç aydır zamanının çoğunu her seferinde bir adım atarak bunun üzerinde çalışmaya ayırıyordu. Tüm planlamaları, telefon görüşmelerini ve uzun mesafeli
Ağ kurarken aynı zamanda kendi mutfağında besleyici ve lezzetli, ancak toplu yemek sağlayabilecek tarifler üzerinde çalışıyordu.

Bu akşam patates, sarımsak, soğan ve sebze yatağında tavuk parçalarından oluşan bir yemek denemeyi planlıyordu. Ama Stu'nun katledilen ineklerle ilgili anlattığı hikâye onu hiçbir ete ilgi duymaz hale getirmişti.
bir tür. Onun yerine, birkaç tane dondurulmuş mini

pizzaları fırına atıp -bekar insanlar ve onların hızlı yemekleri hakkındaki fikrini kanıtlayarak- tavuk parçalarını başka bir güne saklayın.

Stu'nun botlarının sesini duyduğunda saat dördü geçiyordu. Dışarıdaki basamakları tırmanıyordu. Onun hazır olup olmadığını merak etti.
Biraz limonata. Kasabada, arabayla yirmi beş dakika uzaklıkta yaşıyordu ve bazen akşam yemeğine kalıyordu. Juliet çoğu zaman onu beslemekten mutluluk duyuyordu. Ter ve sıkı çalışma kokan bir adama sahip olmak hoşuna gidiyordu.
mutfağında yemek pişirirken.

Yine de adamın yüzünü gördüğünde, limonata isteyen bir adama benzemediğini düşündü. "Bence şerifi aramalıyız,
Juliet," dedi, sesi duygusallıkla gerilmişti. "Ne

oldu? Stu, ne-"

"Sizinle daha önce konuştuktan sonra geri döndüğümde, kesilen ineklerin sayısı daha fazlaydı."

Haberi duyunca midesi bulandı. "Kim yapıyor bunu?"

"Bunu ne yapıyor, daha , ve size söyleyemem. Her ne ise
hızlı ve sessiz." Sorulmadan mutfak masasına oturdu, şapkasını çıkardı ve başını hızlıca ovuşturdu. "Bir şey daha var hanımefendi. Bu çok kaba."

"Nasıl...?"

"O hayvanları sebepsiz yere parçalıyor. Bu onları yemek değil. Bu... şey, bu sadece cinayet."

Juliet'in mutfak tezgâhının üzerinde bir telsiz telefonu vardı. Tezgâh sade bir ahşap kasap bloğu tipindeydi ve üzerinde genellikle ilkbahar ve yaz aylarında taze kesilmiş çiçeklerin konulduğu eski bir çelik sulama tenekesi bulunuyordu, ancak üzerindeki aletler moderndi. Üzerinde Dengesiz bacaklarıyla telefonun yanına gitti, eline aldı ve Konuş'a bastı. Çevir sesi duymayı bekleyerek telefonu kulağına götürdü.

Onun yerine donuk bir sessizlik duydu.

End ve Talk tuşlarına tekrar bastı ama değişen bir şey olmadı. Ekranda pil gücünün güçlü olduğu gösteriliyordu. "Bu bitmiş," dedi. "Burada bekle, başka bir tane deneyeceğim."

Stu'yu mutfakta bırakarak yatak odasına koştu. Yatak odası Telefonu eski moda kablolu telefondu ve her zaman yatağının yanındaki komodinin üzerinde dururdu; her ne kadar uzun deneyimler ona gece geç saatlerde gelen tek telefonun yanlış telefonlar olduğunu öğretmiş olsa da ya da Illinois'deki erkek kardeşleri, annesinin birkaç yıl aniden ölmesi gibi bir sorunla ilgili olarak arıyorlardı. Ahizeyi kaldırdı. Ses yok.

"Hat olmalı!" diye seslendi. Aceleyle mutfağa dönerken ekledi: "Bu fırtına-"

"Fırtına değil." Stu'nun kesinliği onu tedirgin etmişti.

"Emin misiniz? Bazen buradaki hatlar gidiyor-"

"Orada bir şey var Juliet. Bırak söylemeyi, böyle düşünmekten bile hoşlanmıyorum ama merada hayvanları taşırken bunu hissettim. Kollarımdaki ve boynumdaki tüyleri diken diken etti. Bu... filozof değilim, sadece bir
çiftlik eli. Ama yemin ederim ki saf kötülükten yapılmış bir çorbanın içinde yürüyormuşum gibi hissettim."

Bu metafor Juliet'in yüzüne bir gülümseme getirdi.
bu özel yanıtın uygunsuzluğunu fark etti. O
yüz ifadesini yarıda yakaladı ve sildi. "Bu... Bilmiyorum Stu."

"çılgınca geliyor," dedi Stu. "Bunu söylediğime inanmakta güçlük çekiyorum.
Ben sadece ne hissettiğimi söylüyorum."

"Ve bunun telefonların kapalı olmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Nedenini söyleyemem. Ama evet, düşünüyorum."

Cep telefonları bu ıssız yerde çalışmıyordu; çiftlik, sinyalleri engelleyen bir kanyonun içindeydi. Ross'un
acil durumlar için bir uydu telefonu almaktan bahsetmiş ama bunu hiç yapmamıştı. İnternet erişimi bile çevirmeli bağlantıdaydı, yani telefonlar olmadan çiftliğin bağlantısı tamamen kesilmişti. "Sanırım arabayla Kasabaya gidelim," diye önerdi. Stu evden çiftliğin sahip olduğu eski bir pikapla gidip geliyordu ve onun da Pathfinder'ı vardı.

"Sanırım yapmalıyız," diye kabul etti Stu. "Burada silahın var mı?"

"Silah mı?" Komşuları buraya taşındıklarında bir tüfek almalarını söylemişti, dağ aslanları, yılanlar ya da kurtlar için; ne Ross ne de o, bunların hiçbirini vurmayı hayal edemezlerdi. Çiftliğin para kazanmasını istiyorlardı ama dünyanın bu bölgesine gelmelerinin nedeni doğaya daha yakın hissetmekti. Onlar nakledilmiş şehirli liberallerdi.
Hayvanları vurmak onların yapısında yoktu. İnsanlar ona da bir köpek almasını söylemişlerdi, ama collie cinsi köpekleri Rusty'nin ölümünden beri
başka bir evcil hayvan almaya istekli değildi. Ve son birkaç yıldır etrafı ölümle çevrili değil miydi? Bu da neydi böyle? "Hayır, silah yok."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Stu. Sanki biri ortalıkta bir tane bırakmış gibi mutfağa göz gezdirdi. "Gidelim o zaman."

Kot pantolonunun cebinden anahtarları çıkardı ve şapkasını tekrar kafasına geçirdi. Juliet dışarı çıkmamıştı ve çıkmayı da planlamıyordu. Kendini toparlaması birkaç dakikasını aldı, dışarıda güçlenen kar fırtınasına karşı bir kazak ve ağır bir palto, deri eldivenler ve örgü bir şapka giydi. Sonunda çantasını kaptı. "Tamam," dedi. "Şerifi çağıralım."

Kamyonete gittiler. Stu eski moda erkek nezaketini göstererek onun için yolcu kapısını açtı ve o da kamyona tırmandı.

taksiye bindi. Direksiyonun arkasına geçti, kapısını kapatıp kilitledi ve anahtarı kontağa soktu. Çevirdi.

Hiçbir şey olmadı.

İkinci kez denedi ve aynı sonuçla karşılaştı.

"Kahretsin," dedi. "Bu sabah beni buraya sorunsuz getirdi." "Sence

akü bitmiş midir?"

"Neden öyle olduğunu anlamıyorum."

"O zaman Pathfinder'ı alalım."

Stu eli kapının kolunda duraksadı, dışarıdaki karın içinden bakarak kamyonetin park ettiği yer ile SUV'nin kapalı sundurmanın altındaki sığınağı arasında ne bekliyor olabileceğini görmeye çalıştı. "Acele edelim," dedi.

İkisi de aynı anda kapılarını açtılar, çakıllı garaj yoluna düştüler ve yağan karın içinden geçerek araba garajına doğru koştular. Yolda sağ eldivenini dişleriyle çekip çıkardı ve çantasında anahtarlarını aradı.

Araba garajına vardıklarında, kadın kısa bir süre durdu.

Pathfinder'ın dört lastiği de parçalanmıştı. Lastik parçaları beton zemine ve garaj yoluna saçılmıştı.
"Oh," dedi. başka bir şey gelmedi, bir lanet bile. Sadece o tek, yetersiz kelime, bir nefes verişten daha fazlası değildi.
Birazcık ses.

"Bu iyi değil, Juliet."

Yutkundu ve sesini yeniden buldu. "Hayır. Hayır, değil. Yani, jantlarla da gidebiliriz. Ama-"

"Buradaydı. Bizi burada tutmaya çalışıyor."

"Başarıyor gibi görünüyor."

Stu, "Motoru dene," diye önerdi. Sonra kaputun altına baktı. Juliet ayakta durduğu yerden bile betonun üzerinde sıvı birikintileri, içinde tel ve boru parçaları görebiliyordu. "Hayır, zahmet etmeyin. Buna da bulaştı."

Juliet, Stu'nun tarif ettiği ürpertiyi hissetmişti ve bunun yakasına yapışan karla hiçbir ilgisi yoktu. İnekleri görmemişti ve çiftlik sığırlarının kaderi zaten eninde sonunda kesilmekti ve bütün bunlar ona biraz soyut gelmişti.

Araçların ve telefon hatlarının devre dışı bırakıldığını görmek... bunlar, onlara karşı bir tür kötü niyetli zekâya işaret ediyordu. Onları çiftlikte tutmak istiyordu ve bunun iyi bir nedeni olamazdı.

Nasıl etmişti? Kötülük çorbası mı? O

zaman mantıklı gelmemişti. Şimdi

geldi. Ve mükemmeldi.

Mükemmel ve korkunç.

ON BİR

Ayı evin etrafında dolanarak evin arkasındaki ormana doğru ilerledi. Sam ve Dean başka kurban olmadığından emin olmak için evin içinde hızlı bir tur attıktan sonra dışarı fırladılar. Kardaki izler hayvanın yönünü doğruladı ve değişmediğini gösterdi.
Tabii. Arka bahçenin ötesinde, görebildikleri kadarıyla ağaçlar vardı. Ağaçtan başka bir şey yoktu.

Ve bir yerde, katil bir ayı.

Sam sol kolunu savurarak Dean'in peşinden ormana dalmasına engel oldu. "Ne?" dedi Dean.

"O şey çok büyüktü," dedi Sam. "Biraz ateş gücüne ihtiyacımız olacak."

"Tamam." İkisi de rotayı tersine çevirip Impala'ya doğru gittiler. Ya da Sam'in bazen düşündüğü gibi, seyyar cephanelik. O da
En çok bir bazukayla mutlu olurdu ama o, tabanca kabzalı, çift namlulu, on iki kalibrelik bir av tüfeğinde karar kıldı. Tüfeği açtı, iki saçma fişeği doldurdu ve bir düzinesini daha cebine attı.
Dean 45'lik otomatik bir tabanca seçti, Smith & Wesson marka bir tabanca, kabzasındaki yara izine bakılırsa muhtemelen aynısıydı.

Babamın onları eğittiği silah. Sam onun ceplerine fazladan birkaç şarjör koyduğunu fark etti.

Dean, "Ayı gibi dolu," dedi.

Ormandaki sessizlik neredeyse ürkütücüydü. Yerdeki kar, ayak seslerini boğuyordu. Yağan şeyler sanki
Sam bir tür ses çıkarması gerektiğini - yağmur da öyle, düşen yapraklar da. Küçük puflama sesleri falan olması gerekmez miydi? Ama hayır, çıt yoktu. Etrafta kuşlar varsa bile hareketsiz ve sessizdiler, şüphesiz havadan uzak durmaya çalışıyorlardı.

Neyse ki kar, ayının izlerini dolduracak kadar hızlı yağmıyordu. İzler derindi, beş parmaklıydı ve arka ayakları ön ayaklarından daha fazla ped gösteriyordu. Sam ayının ağaçlara ve çalılara çarparak ilerlediğini duyamadıklarına şaşırmıştı ama anlaşılan ayı ormanda yolunu biliyordu.

"Bu şeyi daha ne kadar takip edeceğiz?" diye sordu.
yaklaşık yirmi dakika. Güneş kalaylı bulutların ardında görünmüyordu ama çok geçmeden batacaktı.

"Onu bulana kadar. Bırakmak istiyorsan, arabanın nerede olduğunu biliyorsun."

"Bırakmak istediğimi söylemiyorum Dean. Sadece uzun bir av için hazırlıklı gelmediğimizi söylüyorum. Eğer o şey hızlı hareket ediyorsa, ona yetişmemiz bütün gecemizi alabilir. Bunun için donanımlı değiliz.
geceyi burada geçirmek. Donarak ölürsek kimseye bir faydası olmaz."

"O zaman sanırım daha hızlı gitmeliyiz." Dean konuşurken bile adımlarını hızlandırdı, alçak bir çalının üzerinden geçip bir diğerinin etrafından dolandı.

Sam kardeşini neler olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyordu. Hiçbir şey Dean'i başarısızlık kadar kızdıramazdı. Çocukluklarından beri onlara başarısız olduklarında insanların ölebileceği öğretilmişti. Dean bunu bir

Bir adım daha ileri giderek, başarmakta biraz bile yavaş kalsa insanların kesinlikle öleceğine inanıyordu.

Babam oğullarını asker yapmak istemişti. Dean'in durumunda, açıkça başarılı olmuştu. Kısa saçlarından sağlam yapısına, düz omuzlarına, silahlara ve her türlü savaşa olan kolay aşinalığına kadar Dean'le ilgili neredeyse her şey asker olduğunu söylüyordu.

Dışsal olmaktan çok içseldi. Dean'in romantizm ve merak duygusu yoktu. Her gün çoğu insanın sadece kabuslarında hayal edebileceği şeylerle uğraşıyorlardı.
mucizevi olarak nitelendirilebilir. Ama savaştıkları yaratıklar Dean için gizem ya da mucize değildi, onlar sadece düşmandı. Onun için her şey görevdi, avdı.

Burada, Cedar Wells'te, Sam Dean'in endişesini kabul etmek zorundaydı.
kesinlikle gerçekleşmişti. Bu da Dean'i bunu kişisel olarak algıladığı için suçlamadığı anlamına geliyordu. O da suçluyordu. Kendilerini öldürerek işleri daha da kötüleştirme tehlikesiyle karşı karşıya kaldıklarında bunu anlayabilmek için yeterince duygusal mesafeyi koruyordu. Bazen Dean'in, deyim yerindeyse, şan şöhret içinde ölebilse ölmeye aldırmayacağını düşünüyordu. Sam adil olduğu anlarda bunun doğru olmadığını biliyordu.
Dean zaferi önemsemiyordu; o bir fark yaratmayı önemsiyordu.

Sam ayak uydurmak için canlı adımlar atmak zorunda kaldı.

"Ona yetiştiğimizde," dedi birkaç dakika sonra, hızdan biraz nefes nefese kalmış bir halde, "ne yapacağız? Sorguya mı çekeceğiz?"

"Onu öldüreceğiz, Sammy."

"Ama..."

"Ama ne? Onunla arkadaş mı olmak istiyorsun? Bu Gentle Ben değil. Ya da Yogi."

"Bunu biliyorum. Sadece bu bazı şeyleri değiştiriyor."

"Nasıl değiştiriyor?"

"Artık eski bir askerin ruhunu aramıyoruz. İşin içinde bu ayı da varsa olmaz. Başladığımız yere geri döndük."

Dean adımlarının ortasında durakladı ve onunla göz göze geldi. "İyi bir noktaya değindin," dedi ve ayının peşinden gitmeye devam etti.

"Ciddiyim Dean," diye devam etti Sam. "Ölü bir adamla uğraştığımızı sanıyorduk. Ama şimdi elimizde ne var, hayvan ruhları mı?" Acelesinden kaya tuzu değil, sadece saçma kovanları getirmişti. Eğer bu bir ayı ruhuysa, bu dikkatsizliği için üzülecekti.

Dean, "Hayvan ruhları insan işbirliği içinde çalışıyor," diye mırıldandı. "Bu olabilir. Ya da belki bir yaban ayısıdır."

"Güpegündüz mü?"

"Evet, bir başka iyi nokta."

"Ben onlarla doluyum."

"En azından bir şeyle dolu."

"Dean, elimizden geldiğince çok doğal olmayan yaratık öldürmekten yanayım. Ama şu anda hangisinin daha öncelikli olduğuna karar vermeliyiz, bu ayıyı bulmak mı yoksa buradaki cinayet döngüsünün arkasında ne olduğunu bulmak mı? Ben cinayet döngüsüne oy ."

Dean, "Öncelik belirleme konusunda her zaman kötü olmuşumdur," dedi. "Ben daha iyiyim
tüm bu öldürme olayı." Aniden durdu. Sam onun vücut dilinden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu. Dean ayağa kalktı. Ağaçların arasındaki küçük bir açıklığın kenarında beceriksizce durmuş, ellerini iki yana açmış, yere bakıyordu.

"Ne oldu?" Sam en kötüsünden korkarak sordu.

"Sen söyle."

Sam Dean'in yanına omuz atarak girdi, sağ kolu alçak çam dallarındaki karı fırçalıyordu. Ayı izleri ormana doğru gidiyordu. açıklık, taze karda düzlük.

Ama sonra yarı durdular.

Son izlere bakılırsa, açıklığın dışındaki herhangi bir noktaya ulaşmak için olimpik bir uzun atlamacı olmak gerekirdi. Yakınlarda hiç ağaç yoktu. Ayının tırmanmasına yetecek kadar. İzler sona erdi ve ayı gitti.

"Nerede-"

"Keşke

bilseydim."

En yakın ağaçlardan birinin yaklaşık yirmi metre yukarısındaki bir daldan bir kuzgun öttü. Sesi rahatsız edici bir şekilde sanki onlara gülüyormuş gibi geliyordu.

"O şey beş yüz kilo ağırlığında olmalı," dedi Sam. "Öylece ortadan kaybolamaz."

"Bana anlatma," dedi Dean. "Anlat."

Kuzgun bir kez daha *gakladı*. Sam kuzgunun tam onlara baktığına yemin edebilirdi, başı eğik, gagasında uğursuz bir sırıtış vardı. Sonra kanatlarını açtı, simsiyah, gece yarısı gölgeleri gibi uzandı ve uçmaya başladı. Eğlencesini dile getirerek üzerlerinden iki kez geçti ve açıklığın çevresini çizdi. Dean elini kaldırdı. 45'liği sanki kanatta vuracakmış gibi. "Bu beni rahatsız ediyor," dedi.

"Ben de." Kuzgun kanatlarını havaya doğru savurdu ve gözden kayboldu.

"..." Sam başladı.

"Ne? O kuzgun ayı mıydı? Bir tür hayvan şekil değiştiricisi mi?"

"Ben de öyle düşünüyordum. Ayı bir kuşa dönüştü ve bu yüzden ayak izleri durdu."

Dean ona sinirli bir bakış fırlattı. "Neden bir şey söylemedin? Belki de onu vurmalıydım."

"Belki de öyledir," diye kabul etti Sam. "Çok geç olana kadar aklıma

gelmedi." "Bir dahaki sefere daha hızlı düşün."

"Deneyeceğim

, Dean."

"Güzel."

"Ya Dean?"

"Ne?"

"Burada neyle uğraşıyoruz?"

Dean bir an için bunu düşündü. "Bunu çözersen, üniversiteli çocuk, bana haber ver."

ON İKİ

Alışveriş merkezinin yemek bölümü henüz açılmadığı için Sam ve Dean Öğle yemeğini atlamış. Kasabaya dönerken, kurbanın kendi evinden ayının kurbanı hakkında şerifin ofisini aramış olan Dean
Wagon Wheel Café'nin dışında yavaşladı. Sam açlık sancılarının midesini içten dışa doğru kemirmeye başladığını fark etti. "Elbette," dedi. "Yemek yiyebilirim. Ve belki de bir şeyler bulabiliriz.
yerel halk."

"Hâlâ hayatta olanları ." Dean kaldırımın kenarında . "Her zaman yemek yiyebilirim ama şu anda ben de çok açım."

İçeride Wagon Wheel, menüde basılı vagon tekerlekleri ve duvarlarda sanat eseri gibi asılı antika vagon tekerlekleriyle temasını görsel olarak uyguladı. Başında kalın saman sarısı saçları, belinde önlüğü ve çılgın bir havası olan bir garson
başını çoğu boş olan masalara doğru çevirdi. "İstediğiniz yere oturun," dedi. "Hemen geliyorum."

"Bir jif," dedi Dean otururlarken. "Bugünlerde bunu yeterince sık duymuyorum."

"Burası sessiz," diye gözlemledi Sam.

"Akşam yemeği için erken," dedi Dean. "Ve görünüşe göre onun için yeterince meşgul."

Dolu olan dört masadan üçünün etrafında aile gibi görünen insanlar toplanmıştı; bu ailelerden biri çok yaşlı büyükanne ve büyükbabalardan mama sandalyesindeki bir bebeğe kadar farklı kuşakları kapsıyordu. Sam böyle aileleri gördüğünde bazen bir pişmanlık hissederdi - bu bir
Ona göre masal gibi bir hayattı bu, gerçek insanların bazen yaptığı ama asla parçası olamayacağı bir şeydi. O vardı
Böyle bir ortamda büyümemiş olmasına rağmen bir süre Jess'le birlikte olabileceğini ummuştu. Ama tahminine göre, insanın erken dönem yaşamının üstesinden gelmesi zordu. Evsiz çocukların yetişkin olduklarında evsiz kalma olasılıkları, her zaman başlarını sokacak bir olan çocuklara göre daha yüksektir. İşlevsiz ailelerin çocukları büyüdüklerinde genellikle bu aileleri yeniden yaratırlar. "Normal" bir aile yaşamı şansı, 2 Kasım 1983'te annesi katledildiğinde sona ermişti
ve Dean onu Stanford'dan uzaklaştırana kadar bunu kabul etmemişti.
okul röportajı.

O zamandan beri, olaylar onu Jessica'yla normalleşme umutlarının her halükarda mahkum olacağına ikna etmişti. O basitçe normal bir adam değildi. Bir şey için seçilmişti - annesinin Dean'in yatağında ya da kendi yatağında değil de onun beşiğinin üzerinde ölmesi tesadüf değildi.
Sam hedef alınmıştı.

Ancak bunu bilmek, olabileceklere bakmanın daha az acı verdiği anlamına gelmiyordu.

Dean'in büyük odanın etrafına baktığını, eşyaları incelediğini fark etti. masalardaki insanlar. Bir süre sonra nedenini anladı. "Şu dulu mu arıyorsunuz? Juliet'i mi?"

"Onu tekrar görmeyi

umursamazdım." "Eminim

etmezdin."

Dean başka bir şey söylemek üzereydi ki garson
Büyük aileye bir kucak dolusu yemek getirmiş olarak masalarının yanında durdu. "Size ne getireyim? Başlangıç olarak kahve?"

"Elbette," dedi Dean. "Bu iyi olur."

Sam bir an için düşündü. Kar hala yağıyordu.
Dışarıdaydılar ve geceyi ne zaman geçirecekleri belli değildi. "Tabii, kahve olur."

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

Dean bir hamburger, Sam de patates püreli, sıcak, açık yüzlü
bir hindili sandviç sipariş etti. Menüde her şey vardı.
Amerikan yemekleri ve rahat yiyecekler, modaya uygun ya da uzaktan bile olsa sağlıklı olan her şeyden uzak. Sam sosun içine fazladan arter blokerleri karıştırılmamış olmasını umuyordu.

Kardeşler yemeği beklerken sessizdi,
Ayı kovalamacasının ve o gün gördükleri iki cesedin gerginliğini üzerlerinden atmaya çalışıyorlardı.
Ralph McCaig'in evine ancak gece yarısından sonra varabildiler.
Garson kız siparişlerini getirdiğinde Dean ona gülümsedi. "Buralardan mısın?"

"Elbette. Doğdum ve büyüdüm."

Otuzlu yaşlarının ortalarında ya da sonlarında görünüyordu, bu yüzden son cinayet döngüsünü ilk elden hatırlayamazdı. "Sadece ziyarete geldik," dedi Dean. "Ama kötü bir zaman seçmişiz gibi görünüyor."

Yanağından dökülen bir saç telini fırçaladı. "Nasıl kötü? Kar mı?"

"Hayır, benim için sorun değil. Ama bu hafta buralarda insanlar ölüyor gibi görünüyor."

Omuzlarını aşağı yukarı oynattı, başını çevirdi, sanki ağrıyan bir kasını çalıştırmaya çalışıyordu. "Sanırım bu doğru."

"Bunu duydun mu?"

"yerler nasıldır bilirsiniz. İnsanlar konuşur. Bir şeyler duyuyorum. Söylediklerine her zaman itibar etmem."

Dean, "Duyduğumuza göre dün geceden bu yana üç kişi olmuş," dedi.

"Ralph iyi bir adamdı," dedi garson kız. Yanaklarına renk . "Johnny'yi o kadar iyi tanımıyordum. Ama zavallı Brittany Gardner, buraya ilk taşındığında bir süre burada çalışmıştı.
Kasaba."

"Ellili yaşlarında mıydı, saçları ağarmış mıydı?" Sam

sordu. "Oh, hayır. Brittany benden daha gençti."

"O zaman dört," dedi Sam.

"Saat dört." Yeni konuşmacı, önünde katlanmış bir gazete ve bir fincan kahve ile yakındaki bir masada tek başına oturan bir adamdı. Şakaklarında ağarmaya başlayan kahverengi saçları, şiddetli bir rüzgârda savrulacakmış gibi duran kocaman kulakları ve kasvetli bir ifadesi vardı. "Dört, ve daha yeni başladı."

"Şimdi, Cal," dedi garson kız. "Bu çocukların kafalarını doldurmaya kalkma."

Cal onu görmezden geldi. Alt dudağı savaş uçaklarının üzerine inebileceği kadar dışarı çıkmıştı. "Hâlâ şehir dışına çıkabilirsiniz," dedi. "Eğer sadece
geçerken, gidebileceğiniz daha iyi bir yer olmalı." Garsona doğru başını salladı. "Eileen ve ben, hiçbir şey bilmiyoruz
Cedar Wells dışında. Geçen sefer ailemin yaptığı gibi dayanacağız ve büyük ihtimalle iyi olacağız. Ama senin de bu işe bulaşman için bir sebep yok.
kendinizi riske atıyorsunuz."

Eileen, "Eğer gerçekten son bir kez olduysa, ben henüz doğmamıştım," dedi. "Ama bence bu çok saçma bir konuşma."

"Az önce kendin söyledin, sen doğmamıştın," dedi Cal küçümseyerek. "Doğdum. On dört yaşındaydım. Ve size söyleyeyim, korkutucu zamanlardı. Babam biz çocukları içerideki bir odaya kilitler ve gece gündüz üç tüfekle verandada otururdu. Uyumak zorunda kaldığında, amcam
Kendi ailesi olmadığı için ona böyle sesleniyorlardı. Bir süre sonra her şeyin güvenli olduğunu düşündüler ve Jute Amca evine geri döndü. Babam hepimizin evden çıkmasına izin verdi. O gece, Jute Amca boğazından bir ok yedi. Onu anında öldürdüğünü ve acı çekmediğini söylediler ama benim bu konuda şüphelerim var."

"Bir ok mu?" Sam sordu.

"Bu doğru. Cinayetler her türlü şekilde işleniyor. Silahlar, bıçaklar, oklar, her şey."

"Peki ya hayvan saldırıları?" "O da

var," dedi Cal.

"Cal, dürüst olmak , hiç sanmıyorum-" diye başladı Eileen.

"Bana anlatma, Eileen. Ben de oradaydım. Kırk yıl önceydi ve şimdi yine oluyor. Olmamış gibi davranmanın bir faydası yok."

"Ama kimse nedenini bilmiyor?" Dean sordu. "Ya da arkasında kimin olduğunu?"

"Şeriflerin bugün bir şüpheli yakaladığını duydum," dedi Cal. "Ya da Trace buradayken ona ne diyordu Eileen?"

" bir kişi," dedi Eileen.

"Bu doğru, bir kişi. Görgü tanıkları olay yerlerinden birinin yakınında elinde uzun namlulu silah olan yaşlı bir adam görmüşler."

"Yaşlı bir adam mı?" Sam sordu. "Askeri üniforma giymiş miydi?"

"Hayır. Bunu ben de alışveriş merkezinde duydum. Jim Beckett ikisinin aynı adam olduğunu düşünmüyor. Bir kere, saldırılar zaman olarak birbirine çok yakın, ama
mesafe. Tabii yaşlı adamın kamyonu falan yoksa.
Kimse görmedi, Brittany Gardner'ın evine o kadar hızlı gitmiş olamaz."

Sam bundan pek emin değildi. Yaşlı asker çok dinç görünmüyordu ama çok da sağlam değildi. Görünürlüğe girip çıkma şekli onu büyük olasılıkla bir ruh yapıyordu ve ruhlar fizik kurallarına bağlı değillerdi. insanlar. Akla yatmayan tek kısım üniformayı kaybedip bir tüfek kazanmaktı.

"Çocuklar, siz Cal'ı dinlerken yemeğiniz soğuyor."
Eileen dedi ki. "Ve size kişisel deneyimlerime dayanarak söyleyebilirim ki, Cal izin verirseniz bütün gece konuşabilir."

Sam tabağına baktı. Sos, el değmemiş yemeğinin üzerine çökmeye başlamıştı. *Ve ben çok acıkmıştım.*

Ancak Cal, cinayet döngüsünü olmamış gibi davranmak yerine açıkça tartışmaya istekli ilk kişiydi.

Cal uzun bir süre Winchester'lara baktı, başını salladı, sonra fincanını boşalttı, masaya birkaç banknot koydu ve gazetesini aldı. "Ben gideyim o zaman," dedi. "Siz çocuklar dikkatli olun. Eğer tavsiyeme kulak verirseniz, kendiniz gidersiniz,
daha yavaş yerine daha hızlı."

"Teşekkürler Cal," dedi Dean. "Bunu aklımızda tutacağız."

Cal kafeden dışarı çıktı, Eileen parayı almadan önce onun gidişini izledi. "İyi niyetli," dedi. "O sadece biraz

heyecanlı tarafta."

Bana o kadar heyecanlı görünmedi, diye düşündü Sam, sonunda yemeğine yumulurken. *Bir yargıç gibi heyecanlı belki.*

Ya da bir cenaze levazımatçısı.

Cal Pohlens, Wagon Wheel'den üç blok ötede, karısı Lorene ve ölmeyecek kadar zalim ya da çok aptal olan yarı kör bir ev kedisiyle birlikte yaşıyordu - hangisi olduğuna karar verememişti. Kedi çoğunlukla Lorene'e aitti ama hastalanıp günlerinin çoğunu tekerlekli sandalyede geçirmeye başladığından beri
ve gecelerinin çoğunu solunum cihazına bağlı geçirdiği için kimin kime baktığından emin değildi. Bugünlerde pek yemek yemiyordu, o yüzden Yemeklerini giderek daha fazla Wheel'de yemeye başlamıştı. Bu, evden uzaklaşmasına, biraz temiz hava almasına ve arada sırada başka insanları görmesine yardımcı oluyordu.

Gözüne bir şey takıldığında evin yolunu yarılamıştı.

Richardson'ların kapısının üzerindeki hareket lambasının yarım daire şeklindeki ışığının hemen karanlık bir şekil geçmişti. Hareket sinsiydi, sanki biri ya da bir şey gölgelere doğru eğiliyordu.
Ne kendisi ne de tabanca görünmeden önce. Cal bir elini Carhartt paltosunun cebine soktu ve orada taşıdığı 38'lik tabancayı kavradı. Richardson'ların evinin yan tarafındaki gölgeleri görene kadar birkaç adım ilerledi.

Figür hâlâ hareket halindeydi. Bu kez ay ışığının yan taraftaki arazinin ağaçlarını yarıp geçtiği bir dilimin içinden geçti ve ağır paltolu, avcı kıyafetli yaşlı bir adam gördü.
Şapka, üstten bağlanan ya da kulakların üzerine indirilebilen kanatları olan türden. Elinde bir tüfek taşıyordu. Cal'ın baktığını görünce
ona bakarak ışıktan fırladı ve Richardson'ların evinin arkasındaki siyah gölgelerin içinde kayboldu.

"Sen oradaki!" Cal bağırdı. "Buraya gel!"

Yaşlı adam cevap vermedi. Başka bir zaman, başka bir yıl olsaydı, Cal bunu hayal ettiğini düşünebilirdi ya da haklı olarak
Plugged Bucket'ta çok fazla içtiğine inanıyordu. Ama Aralık ayının ilk gününden beri içki içmemişti. Ellerinin sabit ve zihninin keskin olmasını istiyordu. Lorene'i bunun dışında yalnız bırakmak
Lanet olası kedi iyi bir fikir değildi belki ama kendine biraz zaman ayırması ve yemek yemesi gerekiyordu. Günün ve gecenin çoğu saatinde onun yanındaydı ve onu öldürmek isteyen her şey önce onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

Paltosunun diğer cebinde Cal'in bir cep telefonu vardı. İki elini birden çıkardı, 38'lik sağında, telefon solundaydı ve aşağı doğru inmeye başladı
Richardson'ların araba yolunda. Sol eliyle telefonu açıp 911'i tuşladı ve bir dakika içinde gece memuru Susannah Brighton cevap verdi.

"Ben Cal Pohlens, Susannah," dedi. "Lew ve Billie Richardsons'ın School'daki evinin önündeyim ve az önce elinde tüfek olan yaşlı bir piçin arka tarafta gizlice dolaştığını gördüm."

"Yaşlı bir adam mı?" Susannah sordu.

"Eğer bir günlükse benim yaşımın iki katı," diye yanıtladı Cal. "Yürütece ihtiyacı olmamasına şaşırdım ama oldukça iyi hareket edebiliyor."

"Hemen birkaç memur göndereceğim Cal," dedi. "Sen sadece geride dur ve oraya vardıklarında onları doğru yöne yönlendir. Ve dikkatli ol."

"Evet," dedi ve aramayı sonlandırdı. Telefonu cebine geri koydu ama tabancayı çıkarmadı. "Siktir et," diye mırıldandı kendi kendine. Lew Richardson tam olarak arkadaşı sayılmazdı.
On yıl önce bir testere ödünç almış ve iki yıl sonra zinciri paslanmış ve motoru bozulmuş bir şekilde geri vermişti. Ama Lew komşusuydu, ve öylece durursa lanetlenirdi.

Yaşlı adam Lew ve Billie'yi öldürürken parmağı kıçında dolaşıyordu.

Her şeye karşı tetikte olan Cal, parmağını hafifçe tetiğe dayayarak garaj yoluna yöneldi. Adımlarını yumuşak tutarak zemini kontrol etti. Her iki adımda bir ses çıkarabilecek bir şeye basmadığından emin olmak için. Eğer bastıysa, kar onu susturuyordu.

Evin arka köşesine ulaştığında, içeri sıkıştı.
duvara yaklaştı ve yavaşça döndü. Yaşlı adam hâlâ arkada, mutfak kapısından yaklaşık on adım ötede, pencerelerden sızan ışığın hemen dışında bir çalının arkasına çömelmiş duruyordu. Çalıştı
ve o eski silah -eski bir Henry tüfeği miydi?

Cal adamın Billie ya da Lew'e ateş etmesini istemiyordu. Kendini gösterdi ve 38'liğini adamın gövdesine doğrulttu. "Bırak onu.
ve oradan çık," diye talep etti. "Hemen şimdi, sabrımı kaybedip ateş etmeden önce-"

Komutu mutfak kapısının büyük bir gürültüyle açılması ve içinden bir şeklin fırlamasıyla kesildi. Cal bakışlarını
Yaşlı adam, çiftlik sahibine benzeyen birine kısa bir anlığına göz attı - modern bir çiftlik sahibine değil, yüzyıl öncesinden gelen, pamuklu tulum, ekose gömlek ve sade, ağır çizmeler giyen birine,
büyük bir bowie tipi bıçak taşıyordu - adam ona çarpıp yere düşürmeden hemen önce. Cal iki el silah sesi duydu, biri kendi silahıydı, ki o da ateş aldı, diğeri de Henry tüfekli yaşlı adamdan gelmiş olmalıydı. Çiftlik sahibine isabet eden mermiyi Cal gördü.
Kurşun şakağına isabet ettiğinde başının şiddetle sallandığını ve diğer taraftaki yaradan doku ve kemiklerin fırladığını gördü.

Ama bu onu durdurmadı ya da yavaşlatmış gibi görünmedi. Çiftlik sahibi Cal'in yanına indi ve kalın ağızlı, ağır bowie'sini alıp sol eliyle Cal'in saçlarını kavradı ve kesmeye başladı

Cal'ın kafa derisine. Cal çığlık attı, çığlık attı, belki bir el daha ateş edildiğini duyduğunu düşündü, belki bir kurşundan çıkan tozu gördüğünü düşündü
Çiftlik sahibinin ekose gömleğinin içinden geçmiş olabilirdi ama kendi çığlıkları yüzünden bundan emin olamıyordu.
her şeyi bastırdı ve kendi kanı gözlerine sıçradı.

Üçüncü bir silah sesi duyuldu ve Cal bu kez silah sesini duyduğundan oldukça emindi. Yakıcı kanı gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırırken, kendisini canlı canlı kafa derisini yüzen adamdan bir metre ötede duran yaşlı adamı gördü. Çiftlik sahibinin yüzünde bu kez acı vardı, ağzı açık kalmış, başı Cal'a doğru eğilmişti. Cal ilk kez çiftlik sahibinin kendi kafa derisini kaybettiğini gördü;
Kafasının üst kısmı yer yer kemiğe kadar kırpılmıştı, ancak orada kan görünmüyordu.

Çiftlik sahibi öne doğru yığıldı, Cal'in üzerinden kayarak onun yanına yere düştü. Cal hareket etmeye, ayağa kalkmaya, kaçmaya, ateş etmeye ya da herhangi bir şey yapmaya çalıştı ama çok güçsüzdü. Soğuk ve zayıf. Karda yatarken, kafa derisi yüzülmüş çiftlik sahibi sadece birkaç santim uzağındayken, adamın pili bitmiş bir el feneri gibi yanıp sönmesini izledi. Adam oradaydı, sonra yoktu, sonra oradaydı ve sonra gitmişti.
Cal onun geri döneceğini düşünmüyordu ama o sırada her yer karanlığa gömülmüştü, bu yüzden hiç emin değildi.

ON ÜÇ

Bir siren sesi ana caddenin sessizliğini delip

geçti. "Gidelim," dedi Sam.

Dean masaya para attı. Eileen, ceketini omuzlarına silkerken bakışlarını yakaladı. "Teşekkürler çocuklar," diye seslendi.

Sam ona, "Yemek harikaydı," diye güvence verdi. Dean'in tahminine göre Sam yemeğinin yarısını yemişti. Dean biraz daha fazla yemişti ama Sam onu dinlerken o da Cal konuşurken yemeye devam ediyordu.

Dışarı fırladılar ve arabaya koştular. Sam hâlâ yolcu tarafına doğru koşarken Dean kapıyı açtı ve Sam oturana kadar motoru çalıştırdı. Dikiz aynasından kontrol ederek yola doğru fırladı. Sam koltuğa geri fırladı, hâlâ emniyet kemeriyle boğuşuyordu.

Yola çıktıklarında siren sesi kesilmişti. Dean, "Çok uzakta değil,"

dedi.

"Hiç de değil." Sam sol tarafı işaret etti. "Sanırım şuraya gitti, belki de bu caddeye paralel olan caddeye."

Dean köşeden sola döndü. Bir sonraki köşeye vardıklarında tabelada Okul Caddesi yazıyordu ve başka bir tabelada da okullar açıkken hız sınırının saatte 15 mil olduğu belirtiliyordu; bir blok şerifin cipini, tavan lambaları yanıp sönerken görebiliyordu. Cipin karşısında durdu ve bir siren sesi daha duyulduğunda Impala'dan inmek üzereydiler. Başka bir şerif ofisi aracı hızla içeri girip
Şerif Jim Beckett dışarı fırladı. Yüzünde acımasız bir ifade vardı ve onu karşılamak için evin etrafına gelen iki genç yardımcı da deniz tutmuş, akşamdan kalma ya da her ikisi birden gibi görünüyordu.

"," dedi Dean. Sokağı geçmeye başladı. Yardımcıları ve Beckett derin bir bahçesi olan iki katlı bir evin garaj yolunda toplanmışlardı. Evdeki bütün ışıklar yanıyor gibiydi. Dean ve Beckett
Aynı şey, ev sakinlerinin ve komşuları olması gereken insanların verandada toplandığı, yolun diğer tarafındaki ev için de geçerliydi.

Bir şerif yardımcısı olay yeri şeridiyle garaj yolunu kapatıyor.
Dean ve Sam yaklaştıklarında onları durdurdu. "Burası bir suç mahalli," dedi. "Seyirci yok."

Dean ona "Biz ," dedi. "Basın

da değiliz."

"Şerif Beckett'a sorabilir misiniz?" Sam bastırdı. "O bizi tanıyor." "Şerif

herkesi tanır," diye cevap verdi şerif yardımcısı. "Özür dilerim."

Dean daha fazla insanın sokağa ve komşularının verandasına tırmandığını gördü. "Hadi oraya çıkmayı deneyelim," dedi sessizce.

Sam onun bakışlarını takip etti. " değer."

Yan odaya geçtiler ve neredeyse son birkaç kişinin ardından merdivenlerden yukarı çıktılar. "Ne olduğunu anlayan var mı?

Orada mı?" Dean özel olarak kimseye sormadı. O, bir gün karanlık verandada, insanlar onu tanımadıklarını fark etmezlerdi.

Bir kadın, "Sadece ufak tefek şeyler duydum," dedi. "Ama duyduklarım kulağa oldukça korkunç geliyor."

"O da ne?"

"Şeriflerden birkaçı 'kafa derisi yüzülmüş' kelimesini kullandı. Ve içlerinden birinin arka bahçede, Cal'in bulunduğu yerin yakınında akşam yemeğini kaybettiğini gördüm."

"Kurban Cal mı?" Sam, sesinde bir korku notasıyla sordu.

"Kurbanlardan biri," dedi bir adam, hikâyeye devam ederek. "Görünüşe göre Lew ve Billie Richardson içeride, Cal ise dışarıda."

"Ve hepsinin kafa derisi mi yüzülmüş?" Dean sordu.

"Ben de silah sesleri duydum ama kimin vurulduğu hâlâ net değil."

"Ve Şerif Beckett'in silahlı yaşlı bir adam hakkında soru sorduğunu duydum," diye ekledi kadın. "Ama kimden bahsettiğinden emin değilim."

Yine o yaşlı adam.

"Öldüklerini biliyor muyuz?" Sam merak etti. "Kafa

derileri yüzülmüş," dedi başka biri.

"Ama öldürülmeden de kafa deriniz yüzülebilir. Bütün mesele kafa derisi yüzen kişinin ne kadar dikkatli olduğudur."

"Duyduğuma göre," dedi ilk adam, "burada pek de ustalıkla çalışılmamış." Dean bir an önce
ama herkes evin içinden arkadan aydınlatılıyordu. Ayrıca, eğer o onları görebiliyorsa, onlar da onu görebilirdi ve bu da garip olabilirdi.

Yedi kurban o zaman. kadarıyla.

Şimdiye kadar.

Ve ikisi de bir evin içindeydi. Daha önce karşılaştıkları ayı gibi, katil de kapılardan geçebiliyor gibiydi.

O yaşlı adamı bulmak zorundaydılar. Başka pek bir şey olmasa bile bu kadarı . Askerler, ayılar, Koca Ayak ve diğer her şey bir yana, şu ana kadar işlenen iki cinayetin tek ortak unsuru oydu.
Üç, eğer o gerçekten askerse.

"Yaşlı adamın nereye gittiğini gören oldu mu?" diye sordu.

"Silah seslerini duyar duymaz pencereye gittim," dedi ilk adam. "Ama o zamana kadar her şey bitmişti. Zavallı Cal'in yerde yattığını görebiliyordum.
O zaman o olduğunu bilmesem de. Hepsi bu kadar. Yolda siren seslerini duyabiliyorduk, bu yüzden ilk şerif arabası gelene kadar içeride kaldık."

"Bu muhtemelen akıllıca," dedi bir başkası.

"Biz de öyle düşünmüştük."

Sam Dean'in omzunu dürttü. "Burada başka bir şey bulamayacağız," dedi. "Hadi gidelim."

Dean başıyla onayladı ve onu merdivenlerden inip arabaya kadar takip etti. "Şerifle tekrar konuşmak benim için sorun olmazdı," dedi arabaya bindiklerinde. "Ama getirisi azalan bir nokta var ve sanırım biz ona ulaşmak. Kimse neler olup bittiğini bizim kadar bilmiyor... ve biz de hiçbir şey bilmiyoruz."

Sam güldü. "söyleyince kulağa etkileyici geliyor.
İyi ki profesyoneller olayla ilgileniyor."

Dean, "Aradaki fark, bunu anladığımızda bir şeyler yapabilecek olmamız," diye belirtti. "Şerif Beckett bunu anlarsa, onun deli olduğunu varsayacak ve kıçına tekmeyi yese bile kanıtları görmezden gelecek."

"Her ne oluyorsa, artık hiçbir gibi davranmalarının mümkün olduğunu sanmıyorum."

"Bilmiyorum, belediye başkanı gerçeklikten oldukça kopuk görünüyor. Yine de kasabanın geri kalanı muhtemelen hızla kendine geliyordur."

"Bunun yavaşlatacağını mı düşünüyorsun? İnsanlar içeride kalır ve kapılarını kilitli tutarlarsa?"

Dean, "Bu son insanların kapılarını kilitleyip kilitlemediklerini bilmiyoruz," dedi. "Zararı olmaz ama yardımı olacağına dair bir işaret de yok."

"Etrafta biraz dolaşalım," diye önerdi Sam. "Yaşlı adam hâlâ bu civardaysa belki onu görebiliriz."

Daha iyi bir fikri olmayan Dean arabayı çalıştırdı.

Jim Beckett Richardson'ların oturma odasındaki kanlı sahneye baktı ve sanki bir bowling topu yutmuş gibi midesinde bir ağırlık hissetti. Lew ve Billie'yi hayatının yarısında tanımıştı. Şimdi ise kafalarının üst kısmı kopmuş, hatta alınmamış boş birer kabuktan farksızdılar, sadece kazınmış ve kullanılmış mendiller gibi yere atılmıştı. Dışarıda, Cal Pohlens de temelde aynı durumdaydı, sadece kafa derisi soyulmuştu ama tamamen alınmamıştı. Cal'i neredeyse tüm hayatı boyunca tanımıştı. En azından altıncı sınıftan beri.

Adli tıp ekibinin kaynakları son sınırına kadar . Onunki küçük bir departmandı ve yirmi dört saatten kısa bir süre içinde işlenen yedi cinayet, çalışanlarının başa çıkabileceğinden çok daha fazlaydı.

Belki de başa daha fazla. Bu ölümleri kişisel olarak algıladı ve aynı anda bu kadar çok ölüm olması kalbine ağır geldi.

Ayrıca, açıkçası, onu korkutuyorlardı. Eğer kırk yıllık cinayet Döngü gerçekti, daha çok ölüm olacaktı. Ve eğer gerçekse, bu ne anlama geliyordu? Seksen yıl önce başlayan cinayetlerin arkasında kim olabilirdi? Evet, Brittany Gardner ve Cal'ın ikisi de Cinayet mahallerinin yakınında yaşlı bir adam, ama 1926'da en azından genç yaşta olması gerekirdi, bu da onu Şimdi doksan. Vahşi cinayetlerle ilgili gördüklerine bakılırsa, epeyce güç harcamışlardı.

Ve sonra iki kişi vardı ki hayvanlar tarafından işlendi. Bu da olaya yepyeni, daha da tuhaf bir boyut kattı.

Yardım çağırması gerekeceğine dair kötü bir his vardı içinde. Arizona Kamu Güvenliği Departmanı'ndan eyalet polisleri, FBI, hatta Ulusal Muhafızlar. Bu dürtüye henüz teslim olmayacaktı, Gerçi.

Belediye Başkanı Milner alışveriş merkezi konusunda haklıydı. Eğer bu kurumlardan herhangi birinden yardım isterse, kontrol edemeyeceği şehir dışı basın bunu öğrenecekti. Böyle bir şey sadece kısa vadede Cedar Wells'i yok etmekle kalmaz, Büyük Kanyon'a giden turist trafiğini bile tehdit edebilirdi. Bu ticareti kaybetmek tüm ilçeyi boğabilirdi. Şerif Beckett daha fazla hayat kaybetmek istemiyordu ama tüm bölgeyi de kaybetmek istemiyordu.

Taşların ve sert yerlerin hakkında konuş, diye düşündü. *Göğsümün bir mengenede sıkılıyormuş gibi hissetmesine şaşmamalı*.

ON DÖRT

Juliet ve Stu hâlâ garajda durmuş, bir şey olup olmadığını tartışıyorlardı. Stu'nun en yakın komşunun evine kadar altı mil yürümesi gerekiyordu ki çatıda bir ses duydular. Stu olduğu yerde dondu kaldı.
Yüzüne kazınmış bir ifade.

Ne gördüğünü ya da duyduğunu bilmeden Juliet onun yolundan gitti, hareketsiz ve sessiz kaldı. Bir an sonra onu duydu. Hafif bir gümbürtü, Sonra pençelerin çatıyı kazıması gibi bir ses duyuldu.

Stu konuştuğunda sesi yumuşak ama acildi. "Eve gir, kapıyı kilitle ve ne olsun orada kal," dedi. Bir sonraki bölüm bağırarak, endişeli bir emir şeklindeydi. "Hemen yap!"

Juliet kapıya doğru koştu. Anahtarlığı yerine koymamıştı ama kısa bir süre el topuz için doğru anahtarı bulmaya çalıştı, dışarı çıkmadan önce başparmak mandalını çevirdiği için üzgündü. Stu arkasından yaklaştı. Arkasında olduğunu biliyordu çünkü soluk verişini duymuştu.
Lanet, iniş değil, *başka* bir şeydi. Ne olduğunu görmek istemedi - orada olduğunu ve korkutucu olduğunu biliyordu
Stu'nun aceleyle ona çarpması yeterince kötüydü.

Sonunda kapıyı açtı ve içeri düştü. Stu hâlâ arkasındaydı ama kadın yere yığılmıştı.
Kısa bir süre, belki de onun üzerine mi yürümesi yoksa üzerinden atlamaya mı çalışması gerektiğine karar veriyordu. Hâlâ orada duruyordu ki bir şey onu tekrar kapıdan çekip aldı ve bahçeye fırlattı.

"Kapıyı kilitle!" diye bağırdı.

Onu itecek kadar yoldan çekilmek için kendini zorladı.
ayaklarıyla kapattı. Kapının kilitlendiğini duyunca kendini topuzun üzerine çekti, önce başparmak mandalını, sonra da sürgüyü tekrar yerine oturttu. Birkaç dakika boyunca masif ahşap kapıya yaslanıp nefesini tuttu.

Ama dışarıda Stu onlara saldıran şeyle boğuşuyordu. Onun dehşet ve ıstırap dolu bağırışlarını ve derin, gırtlaktan gelen hayvan seslerini duydu. kükrer. Bir kez daha keşke komşularının tavsiyesine uyup bir silah alsaydım diye düşündü.

Pencereye doğru koşarak dışarı baktı.

Gördüğü şey onu hiç hayal etmediği bir dehşetle doldurdu.

Stu karla kaplı çimenliğe düşmüştü - kar yağışı durmuştu; gökyüzü, yumuşak bir kalemle çok uzun süre çizim yaptığında elinin kenarının aldığı renkteydi. Kolları ve bacaklarıyla bir canavara, siyah işaretleri olan gümüşi bir köpeğe karşı çırpınıyordu. *Kuduz bir köpek mi?*
merak etti.

Sonra geldi. Bir köpek değil. Stu bir

kurtla dövüştü.

Yerel olarak ara sıra kurt görüldüğüne dair raporlar duyduğunu hatırlıyordu. On dokuzuncu yüzyılın sonlarında neredeyse yok edilen kurtlar, Batı'daki vahşi bölgelere yeniden getiriliyordu. Bazıları

çiftçiler ve çiftlik sahipleri itiraz etti, ancak kurt kurtarma güçleri genellikle galip geldi.

Köpek devasa ve kaslıydı, daha önce resmini gördüğü herhangi bir kurttan çok daha iriydi ve hırladı, hırladı ve yerde yatan, çığlık atan ve savaşmaya çalışan Stu'yu pençeledi ama
Juliet izlerken bile zayıflıyordu.

Çaresiz.

Eğer bir silahı olsaydı onu vurabilirdi. Geniş omuzları ve büyük kafası makul hedefler sağlıyordu. Ama en iyisi
Bulabildiği silah, mutfağındaki oyma bıçaklarından biriydi. Eğer onunla dışarı çıkarsa, bu onu öldürmekten başka bir işe yaramazdı.

Stu ona ne olsun içeride kalmasını söylemişti.

Ne istediğini anlıyor ? Bunu biliyor muydu?
Yapabileceği hiçbir şey olmadığı için burada durup hiçbir şey yapmadan onun ölümünü izlemek zorunda kalacağı anlamına mı geliyordu?

Çatıdan gelen seslerin kurt sesi olduğunu bilemezdi, değil mi?
Sığırları gördükten sonra bu fikirden vazgeçmişti. Ama eğer
Öyle düşünmüş olsaydı, ne kadar büyük olduğunu ya da tırmanabileceğini ya da onu açık bir kapıdan çekip çıkaracak kadar hızlı ve hırçın olabileceğini düşündü.

Stu'nun umutsuzca ona vuruşunu izledi. Köpekte bir tane vardı
iri pençesini göğsüne koyarak onu yerde tuttu. Kurt başını Stu'nun boğazına doğru indirdiğinde kadın irkildi ve gözlerini sıktı
kapattı. Bu sadece bir an sürdü; gözlerini tekrar açtığında kurt başını kaldırmış, ağzı kaygan ve kırmızıydı. Stu'nun çığlıkları sonunda kesilmişti.

Juliet'in yanaklarından aşağı yaşlar süzüldü. Daha önce ne düşünüyordu? Ölümün etrafını sardığını mı?

O zamanlar bunun yarısını bile bilmiyordu.

Stu artık hareket etmiyordu. Hayvan başını tekrar eğdi, sonra bir o yana bir bu yana savurdu. Bir şeyi yırtıyor. Juliet gördü.
kanlı dokuyu dişlerinin arasına sıkıştırdı. Çiğnedi, yutkundu. Kurdun etrafındaki kar ve Stu'nun cansız şekli bozulmuştu,
Pütürlü, eriyen ve sprey boyayla boyanmış gibi görünecek kadar kırmızıya bulanmış.

Sonra kurt yavaşça, korkunç bir şekilde başını çevirdi ve sol omzunun ötesine baktı.

Tam ona doğru.

Sarı gözlerinde vahşi bir zekâ ve korkunç bir açlık gördü.

Sığırlar bunun için yeterli değildi. Stu da değildi. O

canavar *onu* istiyordu.

Juliet her kapının kilitli olduğundan emin oldu. Perdelerin açık olduğu yerlerde onları kapattı. Evdeki tüm ışıkları yaktı. Telefonları tekrar denedi, hatta cep telefonunu üst kata taşıdı ve kanyona sızmış bir sinyal olma ihtimaline karşı tüm pencerelere olabildiğince yakın durdu. Ama olmadı.

Tüm bunları yaptıktan sonra oturma odasındaki kanepeye oturdu ve üzerine bir battaniye çekti. Titriyordu, hatta
Termostatı seksene çıkarmış ve ısıtıcıyı sonuna kadar açmış olmasına rağmen. Zihnini boşaltmaya çalıştı, kurdun ona korkunç bakışını görmemeye, duymamaya zorladı kendini
Stu'nun çığlıkları ve hayvanın çıkardığı ıslak yırtılma sesleri, o izlemeyi bıraktıktan çok sonra bile devam etti. En son ne zaman

Üst kattaki pencereden kanlı pati izleri, arkadaşı ve çiftlik sahibi olan adamın parçalanmış kalıntılarına doğru uzanıyordu.

Yine de gittiğini varsayamazdı. Düşünmesini istediği şey buydu. Taşınmış olduğuna inanmasını istiyordu, böylece dışarı çıkacak, yolun aşağısındaki Bledsoe'nun evine doğru koşacaktı. Sonra bir kedinin fareyi kovaladığı gibi üzerine gelecek, oyundan yorulup işini bitirene kadar onunla oynayacaktı.

İçeride ne kadar kalabilirdi? Bir gün yetecek kadar yiyeceği vardı. Muhtemelen bir hafta. Çiftliğin kendi kuyusu ve septik sistemi vardı, bu yüzden su ve kanalizasyon sorun olmazdı. Elektrik de telefon hizmeti gibi yoldan kablolarla geliyordu, dolayısıyla telefon hatlarını kesecek kadar zeki olsaydı, aynısını elektriğe de yapabilirdi. Bir propan
Tank ısı sağlıyordu ama fırının çalışması için elektriğe ihtiyacı vardı. Termostatı çalıştırmak için mi? Bundan emin değildi ama öyle olmadığını düşünüyordu. Yani köpek ışıkları kapatsa bile donmak zorunda kalmayacaktı.

Propan bitene kadar.

Elbette bu gerçekleşmeden önce kurtulacaktı. sırada postacı, yolun sonundaki posta kutusuna sığmayacak kadar büyük bir paketle kapıya gelirdi. Ya da bir UPS şoförü. Postacı, postalarının birikmeye başladığını gördüğünde kontrol etmeye bile gelebilirdi.
kutunun içinde. O zaman yapması gereken tek şey
Cipine ya da UPS kamyonuna binip kapıyı çarpıyor ve şoföre gidebildiği kadar hızlı gitmesini söylüyordu. Telefonuna cevap vermediği birkaç gün geçtiğinde kasabadaki arkadaşlarından biri bile çıkabilirdi.

Bunun üzerine düşünceleri biraz aydınlandı. Ne de olsa bundan kurtulmanın bir yolu vardı. Gündüzleri uyanık kalması gerekecekti,
Birinin eve yaklaşma ihtimalinin en yüksek olduğu zaman.
Kurtlar geceleri uyumaz mıydı? Yani en iyi fırsat kendini gösterdiğinde, köpek muhtemelen bir yerlerde uyuyor olacaktı.

Bu lanet çiftlikten ayrılacak ve bir daha asla geri dönmeyecek, arkasına bile bakmayacaktı. Bırak topraklarına geri dönsün, bırak ev de onunla birlikte yıkılsın.
içindeki her şey, umurunda değildi. Bırak kurt hepsini alsın.

"Çiftliği alabilirsin ama beni alamayacaksın," dedi.
yüksek sesle. Bu sesin meydan okuyan bir ses olmasını istemişti ama onun yerine kulaklarına içi boş, acınası bir ses olarak geldi. Battaniyeyi kendi etrafına daha sıkı sardı ve titredi.

ON BEŞ

İlk geldikleri gece olduğu gibi -Sam, çok şey olmasına rağmen dün gece olduğunu fark etti- kasaba erkenden kapanmış gibiydi. Richardson'ların evinden ayrıldıktan sonra yanlarından geçerken Plugged Bucket'ın neon açık tabelası bile kapatılmıştı. Vagon
Tekerlek karanlık ve boştu. Görünüşe göre haber yayılmış ve sonunda yeterince insanı evlerine götürmeye ikna etmişti.

Sam'in korktuğu gibi, başka herhangi bir yerde olduklarından daha güvende değillerdi. Eğer seni seçtiyse, ister yaşlı bir adam, ister bir ruh ya da bir şekil değiştiren olsun, seni seçmiştir.
Bu konuda söylenebilecek çok şey var.

Karanlık ve sessiz sokaklarda dolaşarak yaşlı adamı aradılar.
Kar yağışı durmuştu, ancak ara sıra bir esinti
havaya biraz üfledi. Aslında Ana Cadde sürülmüştü ama başka hiçbir şey sürülmemişti ve Impala onlar sürerken sessiz bir ses çıkarıyordu. Teypte Bob Seger, "Turn the Page" şarkısını söylüyordu.
Soğuk ve yalnız yolda olmak Sam'e empati kurdurdu. Dean parmaklarını sessizce direksiyona vurarak müziğe eşlik etti.

Dean yirmi dakika kadar sonra, "Bu anlamsız," dedi. "Dışarıda kimse yok, hele silahlı yaşlı bir adam hiç yok."

Sam, "Katil dışarıda bir yerlerde olabilir," dedi. "Sadece onu göremiyoruz."

"Ya da o. Ve eğer bu bir ruhsa, onu asla göremeyebiliriz. Bir cinayet işlendiğinde ya da hemen sonrasında olay yerinde olmalıyız. Ancak bu şekilde onu yere indirebiliriz."

"Ayıyla birlikte olay yerindeymişiz gibi."

"Evet, ama o zaman sadece bir ayı olduğunu düşünmüştük. Şimdi daha iyi biliyoruz."

"Hadi odamıza dönelim," diye önerdi Sam. "Dinleyebiliriz
Belki internete girip öğrenebileceğimiz başka bir şey var mı diye bakarız. Kaçırdığımız bir şey."

Dean, "Bir şeyleri kaçırdığımız kesin," dedi. Rotasını değiştirdi, Main'e ve Trail's End'e doğru geri döndü.

Sam'in gençlik günlerinde o kadar çok motelde kalmışlardı ki, büyürken televizyonda gördükleri gibi aynı evde yaşayan aileler olduğunu öğrendiğinde şaşırmıştı.
ve postalarını, eğer varsa, bir masa memurundan ya da başka birinden almak zorunda kalmıyorlardı. Stanford
Jess'le paylaştığı daire, yerleşmeye yakın hissettiği tek evdi.
günün sonunda geri dönmek. Kitap raflarının, aile resimlerinin ve kendi sanat eserlerinin üzerinde olmasının nasıl bir şey olabileceğini merak etti.
duvarlar, sevdiğiniz ve yemek istediğiniz yiyeceklerle dolu bir kiler.

Asla öğrenemeyebilirdi. Onun iş kolundaki insanlar -ki sayıları çok fazla değildi- muhtemelen huzur içinde emekli olma şansına sahip değildi.

Trail's End diğer moteller gibiydi. Ucuz ve
İsimsiz. Park yerine girdiklerinde etrafa dağılmış olan araçların çoğu sabah orada bulunmuyordu.
Solda. Odaları üst düzey bir kovboy temasıyla dekore edilmişti. Batı desenli yatak örtüleriyle kaplı iki yatak vardı ve yatakların ayakları eski, yıpranmış, boyalı kovboy çizmeleriyle duruyordu. Kırık televizyonun üzerinde durduğu şifonyerin çekmeceleri inek boynuzundan yapılmıştı, Yatakların arasındaki tek komodinin üzerinde minyatür kementler, açık bir rafta telefon kitapları, çekmecede bir İncil ve *Mormon Kitabı,* en üstte de bir telefon ve saatli radyo vardı. Dolabın kapısı aynalıydı ve altı askı vardı. İçeride, direğin içinden geçtiği küçük kancalara takılan türden, böylece insanlar onları evde kullanmak için çalamazdı. Botlar, halatlar ve
Sığır duvar kağıdının üzerinde dans etti.

Kovboy motifi banyoya taşınmamıştı. Düz bir tezgahın üzerinde bir mendil kutusu ve küçük şampuan ve saç kremi paketleriyle dolu bir kül tablasına benzeyen bir şey vardı.
tek kalıp sabun ve bir kahve fincanı. Cezvenin arkasında bir kovada şeker, krema ve plastik karıştırma çubukları bulunuyordu. Ayrıca standart bir tuvalet ve düz beyaz bir duş perdesi olan bir küvet vardı.

Eviniz bir Super 8 veya Motel olsaydı, evinizin tüm konforu
6.

Sam'inki hemen hemen öyleydi. Tahminine göre moteller
Düşük fiyatlar ve bir tür aynılık sunarak Amerikalıların kalbine girmenin yolu, böylece Niagara Şelaleleri'ni, Rocky Dağları'nı veya Graceland'i ziyaret ediyor olsanız da, dekordaki bölgesel farklılıkları aştıktan sonra odanın içindeki manzara aşağı yukarı aynı olacaktı.

Tabii bir Winchester değilsen.

Bir motelde kaldıklarında, Rahatsız Etmeyin tabelasını her zaman açık tutuyorlardı. Duvarlar kısa sürede haberlerle kaplandı.
Web'den kupürler ve çıktılar, çoğu tatsız olaylarla ilgili

sıradan bir motel hizmetçisini korkutabilecek konular. Bir polis telsizi, silahlar, bıçaklar ve diğer
çeşitli silahlar, elektromanyetik frekans okuyucular ve kızılötesi termal tarayıcılar, bir dizüstü bilgisayar ve bir yazıcı ve yeterince
Eğitimsiz kişilerin terörizmden ya da daha kötüsünden şüphelenmesini sağlayacak çeşitli ekipmanlar. İşgal ettikleri her oda neredeyse anında ürkütücü operasyonları için bir komuta merkezine dönüştü ve her yüzey kaplandığında, eşyaları yere kurmaya başladılar.

Henüz bu odada çok az zaman geçirmişlerdi, bu yüzden Sam
İçeri girip ışığı yaktığında duvarları ve mobilyaları hâlâ görebiliyordu. Odaya kuracakları teçhizatın çoğu içeri taşınmış ve yere bırakılmıştı. Tartışmaya gerek kalmadan, daha önce pek çok kez yaptıkları gibi ikisi de işe koyuldular. Sam dizüstü bilgisayarı açtı ve çevrimiçi oldu, yazıcı da bağlı ve kullanıma hazırdı. Dean
radyoyu açtı ve yerel şerifin ofisinin frekansını buldu. Oda vızıltı, çıtırtı ve benzersiz seslerle dolarken
polis konuşmasının stenografisi, bazı silahlarını temizlemeye ve yeniden doldurmaya başladı.

Sam, gazete, radyo, televizyon ve internet haberlerini bir araya getiren LexisNexis veri tabanına bağlandı ve
Cedar Wells'i araştırdım. Ortaya çıkanların çoğu Büyük Kanyon'la ilgiliydi, ancak bir sedir kuyusu hakkında bazı hikayeler de vardı.
Yakındaki bir değirmen satın alınıp kapatılınca tomrukçuluk tartışmaları başlamıştı. Bunun ötesinde, cinayetlerle ilgili küçük bir avuç hikaye buldu, bunların çoğu da olayı tamamen magazinleştiren soluksuz magazin hikayeleriydi.
daha fazla değil, daha az inandırıcı. Dışarı çıkmadan önce bunlardan bazılarını görmüş olsaydı, yolculuk yapma zahmetine girmemeyi tavsiye edebilirdi.

Ancak birkaç tanesini taradığında, aşağıdakilere atıfta bulunulduğunu gördü
Peter Panolli adında biri 1966 yılında cinayetlerden birine tanık olduğunu iddia etmişti. Makale 1966 yılında
2002. "Dean, benim için telefon rehberine bak."

Dean alaycı bir ifadeyle, "Evet patron," dedi. "Neyi kontrol ediyorum?"

Sam heceledi. "Peter," diye ekledi. "Hâlâ o bölgede yaşayıp yaşamadığına bak." Dean arka planda sayfaları çevirirken o büyük ölçüde yararsız makaleleri okumaya devam etti.

Dean bir dakika sonra, "Onu buldum," dedi. "Cedar Wells adresi. Peter Panolli, M.D."

"O bir doktor mu?"

"Öyle ."

Sam saatli radyodaki dijital göstergeyi kontrol etti: 9:30. Kibarlık için biraz geç sayılırdı ama görgü kuralları onun ilk işi değildi.
Şu anda öncelikli. Ve doktorlar her saat telefon almaya alışkın olmalıydı, değil mi?

Dizüstü bilgisayardan uzaklaştı ve motel telefonunu kaptı. "Bana numarayı oku." Dean okudu ve Sam tuşlara bastı.

Cevap veren ses doktora ait değildi. 1966'da yaşamış olamayacak kadar genç, Peter adında biri olamayacak kadar da kadındı. "Alo?"

"Merhaba," dedi Sam. "Bu kadar geç aradığım için özür dilerim.
Doktoru arıyorum.
Panolli."

"Bir saniye bekle," dedi. Gümbür gümbür sesler ve ardından boğuk bir bağırış duydu. "Baba!"

Daha fazla çarpma sesi duyuldu ve bir dakika sonra hatta daha yaşlı, daha derin bir ses geldi. "Ben Dr. Panolli."

"Peter Panolli?"

"Evet, doğru."

"Kulağa garip gelecek ama Doktor, 1966'daki son Cedar Wells cinayet döngüsündeki cinayetlerden birine tanık olduğunuzu okudum. Bu doğru mu?"

Panolli konuşmadan önce uzun bir duraklamanın geçmesine izin verdi. "İlginiz nedir?"

Sam bu sorunun geleceğini biliyordu ve her zamanki gibi kolay bir cevabı yoktu. "Duydun mu bilmiyorum ama
yeniden başladı. Tam zamanında." Dürüstlük en iyisi gibi görünüyordu Bu durumda politika, bu yüzden bir nefes aldı ve devam etti. "Kardeşim ve ben bunu durdurmaya çalışıyoruz, sadece şimdilik değil sonsuza kadar. Ama neyle karşı karşıya olduğumuzu anlamamız gerekiyor. Bize birkaç dakikanızı ayırıp deneyiminizi anlatabilir misiniz?"

"Bu gece mi?"

"İnsanlar ölüyor, Dr. Panolli. Bu gece iyi olur."

Bir duraklama daha, ama bu sefer o kadar uzun değil. "Pekâlâ. Hemen gelebilir misiniz?"

"Şimdi gidiyoruz," dedi Sam. "Ve teşekkür ."

Panollisler kasabanın kenarındaki büyük beyaz bir evde
yaşıyorlardı. etrafında ferforje bir çit vardı ama kapısı
vardıklarında açıktı. Araba yolunun ışıkları, ağır ve oymalı bir ahşaptan yapılmış olan ön kapıya giden yolu aydınlatıyordu. Pirinç bir
Kapı tokmağı, kocaman taze bir çam çelenginin hemen altında asılıydı ama kardeşlerden biri tokmağı tutamadan kapı ardına kadar açıldı.

Sam kapıyı açan kızın telefona cevap veren kız olduğunu tahmin etti. On dokuz ya da yirmi yaşlarında olduğunu tahmin ettiği kız, üzerinde beyaz bir ren geyiği olan kırmızı bir kazak giyiyordu

Önünde solmuş kot pantolon ve kalın mor çoraplar vardı. "Ben Heather," dedi parlak bir gülümsemeyle.

"Ben Sam. Bu da Dean."

"Baban burada mı?" Dean sordu.

"Ben getiririm." Soluk sarı saçları omuz hizasında ve gevşekti ve babasını getirmek için döndüğünde, bir dansözün üzerindeki çember etek gibi başının etrafında dönüyordu.

O gittiğinde Sam, "Şirin," diye mırıldandı. "Bir

çocuk için sanırım," dedi Dean.

Sam'in verebileceği herhangi bir cevap, büyük evin içinden onlara doğru gelen ayak sesleriyle kesildi. Bir set Heather'ın yumuşak
Karıştırarak, diğeri daha ağır ve ilave bir vurma sesiyle. Sam, Dr. Panolli bunun nedenini anladı. İri yarı bir adamdı, uzun boylu ve genişti, karnının büyüklüğü de ondan önce geliyordu.
oda. Elinde tahta bir baston vardı ve bastonun kauçuk ucu her adımda yere vuruyordu.

"Sen Dean misin?" dedi Sam'e yaklaşıp sağ elini uzatarak.

"Hayır Sam. Bu Dean." Sam elini tuttu ve hızlıca sıktı.

Doktor Dean'e döndü, onun elini sıktı ve şöyle dedi,
"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum. Evime hoş geldiniz. Kahve için geç oldu ama bir fincan bitki çayı ister misiniz? Ya da sıcak çikolata?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Dean. "Fazla zamanınızı almak istemeyiz."

"En azından rahat edelim," dedi Panolli. Çoğunlukla yuvasına sıkışmış bir cep kapısı olan çift kanatlı bir kapıya doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

Dean gitti, onu Sam, Dr. Panolli ve Heather izledi.
Bazı antikacıların doldurduğu gibi antikalarla doldurulmuş bir oturma odasına girdiler. Masalar, lambalar ve içlerine lamba yerleştirilmiş masalar arasında bir çizgi çekerek
denizci sandığı ve büyük bir bakır , cılız bir sandalyenin etrafında Doktorun cüssesi bir yana, sert bir rüzgar bile onu kıracakmış gibi görünüyordu.
vücut ağırlığını verdi ve üzerine oturdu. Sam de ona katıldı. Panolli cam kaplı bir sehpanın diğer tarafındaki sandalyeyi seçti; büyük bir . Heather kırılgan görünümlü olanın üzerine tünedi.

"Umarım buraya kadar boşuna gelmemişsinizdir," diye söze başladı Panolli. İki eliyle başının yan taraflarına bastırdı, sanki
Kırlaşan saçlarını evcilleştirdi. Gözleri kapalıydı, çenesi bir buldogunki gibiydi ve dudakları lastik gibi ve nemliydi. "Korkarım ki çok
Genel olarak bilinenlerin ve basında çıkan haberlerin ötesinde size söyleyebileceğim çok az şey var. Heather'ın yaşlarındaydım. Biraz daha genç. 1966 yılıydı, değil mi? Şimdi bana ya da kasabaya baktığınızda bunu düşünmeyebilirsiniz ama Cedar Wells'te hippiler vardı ve ben de onlardan biriydim. Henüz kendimize hippi dediğimizden emin değilim,
bir yıl sonra, Aşk Yazı'ndan sonra gelebilirdi. Ama saçlarım Heather'ınkinden daha uzundu ve yırtık pırtık kotlar giyiyordum. Vietnam'daki savaşı protesto ediyor, rock'n roll ve folk müzik dinliyordu. Bob Dylan'ın *Blonde on Blonde* albümü o yıl çıkmıştı ve bir keşifti. O yıl aynı zamanda hayatını ve Amerikan müziğini sonsuza dek değiştiren motosiklet kazasını geçirdiği yıldı."

Sanki kendi geçmişine bakıyormuş gibi Sam ve Dean'e baktı. Ama sonra gözleri ve konusuna ısınırken parladı. Sam, kendilerinden yeterince uzun süre bahsetmelerine izin verirseniz çoğu insanın böyle davrandığını fark etmişti. Dr. Panolli'nin herhangi bir şeye ihtiyacı yoktu.
Katalizör değil, sadece fırsat. "Müzik için ne ama.

The Beach Boys, Brian Wilson'ın başyapıtı *Pet Sounds*'u yayınladı. The Beatles *Revolver*'ı çıkardı ve turneleri bıraktı. The Byrds *Turn! Dön! Dön!* İnanılmaz bir zaman. Arkadaşlarım ve ben Uyuşturucular, tabii ki psikedelikler, ama pikapta böyle bir müzik varken onlara kimin ihtiyacı vardı ki?"

"Eminim müzik harikaydı," dedi Dean aniden. "Ben daha çok metal hayranıyım ama-"

Panolli güldü ve Sam'in kalp krizine yol açmamasını umduğu hırıltılı bir ses çıkardı. "Şimdi sabırsız olanın kim olduğunu görüyoruz," dedi. Kendini toparlayabildiğinde söyledi. "Konuya geliyorum Sam." "O Dean,"

diye düzeltti Sam. "Ben Sam'im."

"Özür dilerim. Bazı nedenlerden dolayı bana daha çok Dean gibi görünüyorsun. Her neyse, devam edeceğim Sam ve Dean. Kasabaya yakın, bugün komün diyebileceğiniz bir evde yaşıyorduk. Yedi kişiydik, oğlanlar ve kızlar." Kızının bakışlarıyla karşılaştı. "Aklına bir şey gelmesin Heather. O zamanlar farklıydı."

"Biliyorum baba," dedi, bu temanın çeşitlemelerini daha önce defalarca duymuş bir gencin ses tonuyla.

"O Aralık ayının başlarında - sanırım kırk yıl önce bugün ya da belki de dün - evin üst katındaydım. Hiç şüphesiz plak dinliyordum ve muhtemelen bir şeyler okuyordum.
Harlan Ellison ya da Roger Zelazny ya da Samuel Delany, o zamanlar taptığım bilimkurgu tanrıları." Saçlarını tekrar düzeltti,
Sam bunun sadece alışılmış bir hareket olduğunu fark etti. "Evet, şimdi Sanırım Delany'nin *Babel 17*'siydi. Ama bu ne burada ne de orada. Sadece birkaçımız evdeydi, bazıları
Quicksilver Messenger Service konseri için Berkeley'e gittim ve Winterland'de Grateful Dead konseri için kaldım. Yoksa Matrix'te miydi?

"Her neyse, öğleden sonraydı, güneşin battığı ve her şeyin bir tür altın ışığıyla yıkandığı günün o zamanıydı. Bir çığlık duydum ve yerimi kaybetmemek için elimde kitabımla yatak odasının penceresine gittim ve dışarı baktığımda şunları gördüm
Janet'e Marsh Mellow diyorduk çünkü o hepimizin tanıdığı en huzurlu, en yumuşak başlı insandı. Kendisi
çamaşırları asmak için dışarı çıkarmıştım - şimdi itiraf etmekten nefret ediyorum ama
Evet, evdeki çamaşırları ve yemeklerin çoğunu kızlar yıkardı- ve o orada duruyordu, göğsünde bir çarşaf vardı ve izlerken tek düşünebildiğim bir şeye tanık olduğumdu
"Tarihin dışında, Eski Batı'nın dışında, çiftlik sahibinin karısı tehlikede."

"Neden tarih?" Sam sordu.

"Çünkü arka bahçenin öbür ucundan Janet'a bakan, savaş boyaları sürmüş, elinde ok ve yay tutan bir Kızılderili savaşçısıydı. Şimdi sen
Ona Kızılderili ya da İlk Amerikalı diyebilirdik ama o zamanlar bu tabirleri bilmiyorduk. O bir Kızılderili cesuruydu. Ben izlerken, ipi geri çekti ve ona doğru fırlattı. Ok tam kalbine isabet etmiş olmalıydı -sonradan öğrendiğime göre, her halükarda öyle olmuştu- çünkü
hemen yere yığıldı, hareket etmiyordu. Göğsündeki çarşaf kızarmaya başlamıştı ama sonra kalbi durmuş olmalıydı
çünkü kan yayılmayı durdurdu. Kitabı düşürdüm.
Bu arada o güne kadar bitirmemiştim. Aşağıya ve dışarıya koştum. Ama ona ulaştığımda ölmüştü ya da ben öyle sanıyordum. Ne yapacağımı, onu nasıl kurtaracağımı bilmediğim gerçeği bana doktorluk yapma ilhamını verdi."

Dean kesin bir ifadeyle, "Bir Kızılderili," dedi.

"Geldiklerinde polise ve gazetelere böyle söyledim. Kimse bana inanmadı. Ama o zaman da şimdi de gerçek bu. Marsh Mellow'u ok ve yayıyla bir Kızılderili öldürdü."

ON ALTI

"Bir Kızılderili," dedi Dean. Tekrar arabaya binmişlerdi - bu kez arabayı Sam kullanıyordu - Trail's End'e doğru gidiyorlardı. "Bu iş gittikçe kötüleşiyor.
Aradığımız yaşlı adam bir Kızılderili olsaydı kimse bundan bahsetmez miydi?"

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Sam. Impala'yı sürmesi Dean'i her zaman tedirgin ederdi, bu yüzden ellerini
Konuşurken gözleri yoldaydı. "Ama bazı yönlerden . Kızılderili büyüsü hayvan totemlerini sıkça kullanır, değil mi?"

Dean parmaklarını şıklattı. "Şu ayı gibi. Ve kuzgun. Ya da ayı-kuzgun, her neyse."

"Chippewa ayı , Navajo *yee naaldlooshi*, Hopi ya ya töreni... deri yürüyüşçüleri ve hayvan ruhları
birçok Amerikan yerlisi kültüründe yaygındır."

Dean, "Yani bu adamı bulamamamızın nedeni sürekli başka şekillere girmesi," dedi. Bir ürpertiyi bastıramadı. "Şekil değiştirenlerden nefret ediyorum."

"Seni suçlamıyorum."

"Peki ya o kafa derileri?" Dean söyledi. "Bu da bir Kızılderili olabilir."

"Ya da değil," diye karşı çıktı Sam. Stanford'da aldığı eğitimin faydalı olduğu zamanlar da oldu. "Bazı tarihçiler diyor ki
Bazıları kafa derisi yüzmenin Amerikan yerlileri tarafından benimsenen Avrupalı bir uygulama olduğunu söylerken, diğerleri bunun Atlantik'in her iki yakasında da yapıldığında ısrar ediyor
Kolomb'un seyahatinden çok önce."

"Tamam, her neyse. Mesele şu ki, eğer Hintlilerle uğraşıyorsak
Şekil değiştirenler, farklı bir yöne odaklanmalıyız, değil mi? Eğer yaşlı bir adam olarak kalmayacaksa onu aramanın bir anlamı yok."

Sam arabayı motelin otoparkına çekti. "Bu da bize araştıracak başka bir alan veriyor. Kasabaya kin besleyen bir Amerikan yerlisini, muhtemelen bir şaman ya da büyücüyü arıyoruz."

"Bu harika bir şey," dedi Dean. "İnsanlar ölürken biz sıfırdan başlayacağız. Yeniden."

" daraltıyoruz Dean. gelenin en iyisini yapıyoruz."

Sam arabayı odanın önüne park etti ve Dean kapıyı çarparak dışarı çıktı. Yüzünü buruşturdu ve Sam yaptığından pişman olduğunu biliyordu. bebeğine zarar verebilecek her şeyi yaptığı gibi. "Biliyorum. I
Sadece kıçını tekmeleyebileceğim birini elime geçirmek istiyorum. Yaşlı bir adam, bir Kızılderili ya da bir izci kız grubu olması umurumda değil. nokta."

Sam anahtar kartını yuvadan geçirdi -bunun gibi eski bir motel bile metal anahtarların ötesine geçmişti- ve kapıyı açtı. "I
Kız İzcileri rahatlıkla eleyebileceğimizi düşünüyorum."

Dean, "Hiçbir şeyi göz ardı etmiyorum," dedi. "Elimize bir şey geçene kadar
yaşlı bir doktorun kırk yıl öncesine ait hafızasından daha iyi bir şey olmalı. Ot içmediğini söylüyor ama ona inandığımdan emin değilim."

Sam içeride yataklardan birine uzandı. "Ayrıca Kızılderili'ye ne olduğunu hatırlamadığını söylüyor. Ve ben buna inanmıyorum."

"Kıza yapılan saldırı yüzünden gerçekten söyledi."

"Doğru, öyle olduğuna inanıyorum. Ama diğer her şeyi hatırlıyor. Okuduğu kitabı ve güneşin nasıl doğduğunu hatırlıyor.
baktı. Kızılderili'nin kaçıp gittiğini, ortadan kaybolduğunu ya da bir ağaçkakana dönüşüp uçup gittiğini nasıl unutabilir ki? Her şeyi anlatıyormuş gibi davranıyor ama kendini tutuyor."

"Neden biz bir şey söylemedin?"

Sam omuz silkti. "Bu sırrı kırk yıldır saklıyor, sokaktan geçen iki yabancıya söyleyecek değil ya. Bize zaten basında yer alan şeyleri aynen anlattı. Biraz daha ayrıntı ama yeni bir şey yok."

"Yani Kızılderili zaten biliyordun?" Dean
sordu. Sam'in kendisinden bir şeyler saklamasından nefret ediyordu ve Sam onun sesindeki kuşkuyu duyabiliyordu.

"İnternetten okudum. Emin olmak için doğrudan kendisinden duymak istedim."

Dean diğer yatağa yerleşti. Nikel kaplama Colt 45'liğini temizliyordu ki Sam sözünü kesip Peter'a baktı
Panolli'nin numarası ve yatak örtüsünün üzerinde fırçalar ve çubuklar , silah açıktı ve komodinin üzerinde bir şişe solvent vardı. O
çözücüyü kapattı ama gerisini olduğu yerde bıraktı. Dean sanki hiç ayrılmamış gibi bir delik fırçası aldı ve şarjör yuvasını temizlemeye başladı. Babam onlara her zaman şarjör deliğinin

ekipmanlarına dikkat ediyorlardı ve Dean bu dersi çok iyi almıştı. "Peki şimdi ne olacak?"

Sam polis bandını açtı ama başka bir olay olmuş gibi görünmüyordu. Bir esneme onu gafil avladı. "Şimdi
yapabiliyorken biraz dinlenmeliyiz. Sonunda bu şeylerden birine yetiştiğimizde ayakta ölürsek kimseye bir faydamız dokunmaz."

"Eğer."

"Ne?"

"Eğer onlardan birine yetişebilirsek." Dean normalde iyimserdi. Şimdiye kadar gözlerine kestirdikleri neredeyse her paranormal varlığı yakalayıp yok etmişlerdi. Bu özellikle zor görünüyordu,
Yine de, kalan azıcık sabrını da yiyip bitiriyordu.

Sam de bundan hoşlanmıyordu ama öfkesini dizginleme konusunda daha iyiydi, sadece yararlı olacağını düşündüğünde onu serbest bırakıyordu. Dean duygularını kontrol altında tutarken, Sam çoğu açıdan duygusal ve düşüncesiz . Ancak konu öfkeye geldiğinde Dean en iyileriyle birlikte kendini serbest bırakabilirdi.

"Ama dinlenme fikri bana uyar," dedi. "Biraz kestirmek ikimize de iyi gelecektir."

Birisi kapıyı çaldığında - sanki polislerin çaldığı gibi talepkar bir şekilde değil de saati göz önünde bulundurarak-
Sam'in bakışları saatin üzerindeki parlayan rakamları taradı: 2:11. Bir kez olsun bütün gece uyumak istemişti.

Dean çoktan ayağa kalkmıştı, 45'liği yeni temizlenmiş ve doldurulmuştu.
-Yumruğunun içinde. "Seni koruyorum," diye fısıldadı.

Sam sadece boxer şortu olduğu halde kapıya gitti ve birkaç santim araladı. Motelde kapının daha fazla açılmasını engelleyen bir kilit vardı.

"Sam?"

Heather Panolli'ydi, kapının yanındaki armatürden gelen ışık sarı saçlarını bir hale haline getiriyordu. "Heather? Bu kadar geç saatte tek başına dışarı çıkmamalısın. Bu güvenli değil-"

"Biliyorum, özür dilerim. Babam her zaman o kadar erken uyumaz ve ben de gizlice çıkmadan önce emin olana kadar beklemek zorunda kaldım."

Sam kapının kilidini açacak kadar uzun bir süre kapıyı kapattıktan sonra tekrar açtı ve bir anda neredeyse çıplak olduğunun farkına vardı.

"Sana söylemiştim," dedi Dean Heather içeri girdiğinde. Yatmadan önce Heather'ın babasının hikâyesi sırasında odada kalmasının tek nedeninin Sam'den hoşlanması konusunda ısrar etmişti. "Senden hoşlanıyor, Sammy," demişti, bir yandan da sırıtarak.

"Burada ne yapıyorsun?" Sam yerden bir kot pantolon alıp üzerine geçirerek sordu.

"Babama anlatmak zorundaydım," diye kekeledi. "Bu hikayeyi o kadar çok anlattı ki, gerçek olduğunu düşünüyor."

"Değil mi?"

Sam yastıklarının üzerine oturdu ve onu yatağın ucuna, odadaki tek açık oturma alanına davet etti. Ağır bir pijamanın fermuarını açtı. ceketini omuzlarından silkti. Üzerinde hâlâ aynı kazak ve kot pantolon vardı ama deri çizmelerinde ne vardı?
tavşan kürküne . "Şey, öyle, yani, gittiği yere kadar. Sadece yeterince uzağa gitmiyor."

"Ne demek istiyorsun, Heather?"

"anlattığını duydum. Annem, o yaştayken
ve yakın arkadaşları. Dürüst olmak gerekirse, genellikle birkaç kadeh içtikten sonra. Ama hikayenin dahası da var, size anlatmadığı şeyler. Bu gece. İyi bir nedenden dolayı ilgilendiğinizi söyleyebilirim - cinayetleri durdurmaya çalıştığınızı söylediniz ve ben de size inanıyorum. yüzden önemli olması durumunda geri kalanını da dinlemen gerektiğini düşündüm."

Dean, "Öyleyse dökül bakalım," dedi.

Heather sertçe yutkundu ve sanki uzaylı bir varlık tarafından ayağına giydirilmiş gibi botlarına baktı. "Bu... o günlerden bahsederken, sanki hepsi barış, sevgi ve kardeşlikmiş gibi konuşuyor, değil mi? Müzik dinlemek, bilim kurgu okumak, savaşı protesto etmek ve sepet örmek."

"Öyle olmadıklarını mı söylüyorsun?" Dean sordu. Sam sepet örme işinin nereden geldiğini merak etti.

Onlar dışında her yere bakmaya devam eden Heather derin bir nefes aldı. "Babamla birlikte o evde yaşayan bazı insanlar huzurlu tipler değildi," dedi. "Belki de aynı şeyi seviyorlardı
Müzik ya da her neyse, ama özel olarak anlattığı hikayelere göre, daha sonra banka soygununa karışan özellikle biri olmak üzere, çoğunlukla kolay seks ve ucuz kira için orada olan birkaç adam vardı. En azından birinin evde silahı varmış."

Durakladı. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve kollarını dolamıştı. Sam onu devam etmesi için cesaretlendirmek istedi ama onu ürkütmek istemediği için bekledi. Sonunda cesaretini topladı. "Pencereden dışarı baktığında
Ok ve yaylı Kızılderili'nin yaptığı ilk şey diğer adamın odasına koşmak oldu. Adam şehir dışında olanlardan biriydi ama herkes silahını nerede sakladığını biliyordu. Babam onu kaptı ve pencereye geri koştu. Kızılderili ile aynı anda ateş etti.
Öyle diyor. Ok arkadaşı Janet'a isabet etmiş ama o Kızılderiliyi vurmuş.

Babamın babası her zaman bir avcıydı ve tüm bu şiddetsizlik olayından önce birçok kez avlanmış ve ateş etmişti
oldu."

"Yani Kızılderiliyi vurdu ve kimseye söylemek istemedi mi? Neden söylemedi?"

"Sanırım daha sonra olanlar yüzünden. Kurşunu isabet ettiğinde Kızılderili'nin yere düştüğünü söyledi. Sonra o... Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, bu yüzden neden bu konuda konuşmaktan hoşlanmadığını anlayabilirsiniz.
Hikaye oldukça çılgınca değil mi? Kızılderili bir görünüp bir kayboluyordu, sanki babam onu birkaç kez görüp sonra göremiyordu. Ama sonra
Ayağa kalktı ve sanki hiç yaralanmamış gibiydi. Çekip gitmiş ya da sadece kaybolmuş, babam bu kısımdan hala emin olmadığını söylüyor. O sırada Aynı anda oku da kayboldu. Sonra babamın arkadaşı bahçede bir delik içindeydi ve hiçbir açıklama yoktu ve babam bahçeye bir tabanca ateşlemişti. Deli olduğunu düşünmüyordu. Bir şey olduğunu düşünüyordu. kırk yılda bir işlenen cinayetlerle bağlantılı olduğunu söyledi. Ama onu vurmadığına, kaybolan Kızılderiliyi vurduğuna yemin ediyor."

Dean, "Ancak bu hikayeyi polislere satmak zor olurdu," dedi.

"Bu doğru. Sanırım onlar CSI'daki gibi
Bugünlerde öyle, değil mi? Belki onu test etselerdi silahla ateş ettiğini bulabilirlerdi ama o silahı bir kenara koyup bundan bahsetmedi ve hikayeyi sizin duyduğunuz şekilde anlattı. Şerifler bundan hoşlanmamış, ama kasabada o kadar çok cinayet işlenmiş ki onun anlattığı şekilde kabul etmek zorunda kalmışlar."

"Ve şimdi de hâlâ öyle anlatıyor," dedi Sam.

Dean, "Cinayet için zaman aşımı yok," diye belirtti. "Eğer onu kadını vurmakla suçlamak isteselerdi, bir dava açabilirlerdi."

Heather alt dudağını çiğnedi, gözleri sonunda Sam'inkilerle buluştu. "Kimseye , değil mi? Onu içeri almak istemiyorum

Sadece gerçekten neyle karşıya olduğunuzu bilmenizi istedim."

"Hayır, elbette değil," dedi Sam. "Dean ve ben garip, açıklanamayan olaylarla uğraşmaya alışkınız. Bizim dünyamızda Kızılderili'nin ortadan kaybolması, babanız gibi birinin psikoz nöbeti geçirip bir arkadaşını vurmasından çok daha olasıdır."

"Tuhaf bir dünyada yaşıyor gibisiniz." "Öyle."

"Orayı seveceğimi sanmıyorum."

"Alışırsan şaşırırım," dedi Sam. "Alışmak çok zaman alıyor. Ve o zaman bile oldukça tatsız olabiliyor."

Dean'in tahmin ettiği gibi Sam'den hoşlanıyormuş gibi değil, daha önce tanıştığı insanlara benzemeyen insanları merak ediyormuş gibi birkaç dakika boyunca onlara baktı. Bakışları onlardan uzaklaştığında odanın içinde dolaşarak ekipmanları, silahları ve duvara yapıştırılmış kupürleri inceledi. "Eve gitsem iyi olacak," dedi.

"Evet. Gidelim Dean."

"Nereye gidelim?"

"Eve yalnız gitmesine izin vermeyeceğiz. Seni takip ediyoruz. Heather. Dean gelmek istemezse ben tek giderim."

"Pekâlâ," diye homurdandı Dean, sonunda örten battaniyeleri geriye atarken. "Ama belki de ben giyinirken o diğer tarafa dönmeli. Onu başka erkekler için mahvetmek istemem."

YEDİ

Heather motele, Flagstaff'taki üniversiteye pazartesi, çarşamba ve cuma günleri gidip gelirken kullandığını söylediği kırmızı, kompakt bir kamyonetle gelmişti. "Senden hoşlandığını söylemiştim," dedi Dean, karanlık ve boş sokaklarda Heather'ın peşinden giderlerken.

"Benden hoşlanmıyor," diye itiraz etti Sam.

"Kesinlikle öyle. Sana bakmadan duramıyor."

"Kafan iyi mi? Çoğu zaman ikimize de bakmaya cesaret edemiyordu. Sonra tek bakabildiği bizim eşyalarımız oldu. O
bizim çatlak olduğumuzu düşünmüş ."

Dean bir kahkaha attı. "Buna verilecek üç kötü yanıt aklıma geliyor ama hiç uğraşmayacağım bile."

"Emin misin?" Sam sordu. "Görgü kurallarını geliştirmek biraz geç kalmışsın gibi görünüyor. Ya da zevk sahibi olmak için."

"Sorun o değil. Sadece bazen kendinizi o kadar açıkta bırakıyorsunuz ki, fıçıdaki maymunları vurmak gibi bir şey. O kadar kolay ki hiç eğlenceli değil."

"Sanırım balık," dedi Sam.

Dean gözlerini yoldan ve öndeki farlardan ayırarak kardeşine şaşkın bir bakış attı. "Balık mı? Bu da ne...?"

"Fıçıdaki balığı vurmak."

"Bir fıçı dolusu balığın ne eğlencesi olabilir ki?"

Sam cevap vermedi. Dean kendi mantığını onun yüzüne vurmaktan hoşlanıyordu ve kardeşini susturabilmek başlı başına bir ödüldü.

Her neyse, aklını kurcalayan başka bir şey vardı.

"Ucube gibi görünmeden dikiz aynasından görebiliyor musun?" Dean sordu.

Sam denedi ama yapamadı.

"Sözüme güvenin o zaman. Arkada, motelden ayrıldığımızdan beri orada olduğuna yemin edebileceğim bir çift far var."

"Biri bizi mi takip ediyor?" "Öyle

görünüyor."

"Ruhlarımızın araba kullandığını sanmıyordum."

"Belki de insanlarla işbirliği içindedirler. Ya da insanların emirlerini yerine getiriyorlardır."

"Ya da insanlar onların emirlerini yerine getiriyor. Aklımıza gelen diğer her şey kadar mantıklı," diye itiraf etti Sam.

"Sence onları kaybetmeye çalışmalı ?"

"Ama bu Heather'ı kaybetmek anlamına gelir," dedi Sam. "Bunun bütün amacı-"

"Evet, biliyorum," dedi Dean. "Sadece beni rahatsız ediyor."

Dikkatini Heather'ın kamyoneti ile arkalarındaki ışıklar arasında paylaştırarak yoluna devam etti. Sürekli olarak birkaç blok geride kaldılar. Dean yavaşlayıp Heather'ın daha ileriye gitmesine izin verdiğinde
Arkalarındaki araç yavaşladı.

Heather'ın evinden yaklaşık yarım mil uzaktayken Dean'in onları takip ettiğini düşündüğü araba sola dönerek yan yola saptı. "Huh," dedi. "Bu kadarı da fazla."

"Ne için?"

"Soyuldular."

"Sonuçta bizi takip etmiyorlar mı?"

"Olmayabilir. Sanırım bu kadar küçük bir kasabada bir insanın gidebileceği çok fazla yol var ve biz de onların ihtiyaç duyduğu yollardan gidiyorduk."

"Her neyse," dedi Sam. "Biz buradayız."

Heather kapılı garaj yoluna döndü. Orada birkaç saniye oturduktan sonra kapılar onun için açıldı. Dean ve Sam yol tekrar kapanana ve Sam eve doğru yola çıkana kadar dışarıda oturdular. Dean Impala'yı vitese takmaya başladığında Sam
"Ona bir dakika verelim." dedi.

Dean, "O evde," dedi.

"O içeri girene kadar bekleyelim."

Dean omuz silkti. İnsanların evlerinde dışarıdakinden daha güvende olmadıklarını zaten biliyorlardı ama belki Sam ondan hoşlanıyordu.

Ondan hoşlanıyormuş gibi.

Cedar Wells'in karşısında saldırılar ciddi bir şekilde başladı.

Dennis Gladstone yatağında mışıl mışıl uyuyor, rüyasında çok dost canlısı ve çok sarışın üç kadın görüyordu ki, odasındaki bayat toprak ve ekşi hava karışımı keskin bir koku onu uyandırdı. Oturdu
kalktı ve yatağın başucundaki ışığı açtı. Koku nereden geliyordu?
kovboy gibi görünüyordu. Akciğerindeki yaradan emilen hava ıslak bir ıslık sesi çıkarıyordu. Dennis davetsiz misafire bir şey söyleyemeden kovboy silahını çekti ve bir el ateş ederek Dennis'in ciğerini deldi.

Maria Lima uyuyamamıştı. Sonunda pes etmiş ve kocasını ya da bebeklerini uyandırma riskine girmemek için aşağıya inmişti. Oturma odasındaki kanepeye oturmuş, üzerine bir yastık örtmüştü.
kucağında, sesi kısık bir film izliyordu. Görünüşe göre hiçbir yerden - kanepe duvara yaslandığı için- eller arkasından uzandı ve boğazına yapışarak
hava kaynağını kesti. Çırpındı ama ellerini çekemedi. Bilincini kaybetmeden önce, öncü kadınların giymiş olabileceği bir geceliğe benzeyen bir gecelik giyen bir kadın gördü - ve sonra görmedi, sonra gördü ve sonra yine görmedi. Gecelik kadının boynunu açıkta bırakıyordu ve Maria kadının boğazını çevreleyen koyu renkli morlukları görebiliyordu. Sonra hiçbir şey göremedi.

Larry Gottschalk geceleri şehrin doğu yakasındaki Stop-N-Gas'ta çalışıyordu. Gece yarısından sonra buraya gelenler sadece sarhoşlardı ve genellikle sarhoşluklarını devam ettirmek için daha fazla içki stoklayabilmek amacıyla geliyorlardı. Birkaç kez insanlar o kadar sarhoş olmuşlardı ki benzin pompalarının önüne park etmişler, içeri girip on iki paket ya da bir kutu şarap almışlar, sonra da gerçekten benzine ihtiyaçları olduğunu hatırlamadan tekrar uzaklaşmışlardı. Larry onların yirmi otuz dakika sonra ellerinde boş benzin bidonlarıyla tökezleyerek geri döndüklerini görmekten sapıkça bir zevk alırdı.

Ama bu gece kapının zili çaldı ve Paris Hilton'un son haberini okuduğu skandal gazetesinden başını kaldırdı.
Sağduyulu ya da kendine değer veren herkesi küçük düşürecek bir kaçış... Kapıda ya Kızılderili Savaşları zamanından kalma bir süvari askeri ya da bir filmde süvari askerini canlandıran biri duruyordu. Eğer ikincisiyse, bu kanlı bir
Çünkü askerin alt çenesinin bir kısmı yoktu. Yanağının yarısında deri vardı ve
sonra sadece açıkta kalan kemik ve üst dişler vardı.
Hiçbir şey. Larry akşam yemeği için mikrodalgada pişirdiği donmuş burritonun midesinde sallanmaya başladığını hissetti.

Belki daha da tuhafı, askerin elinde Kızılderili mızrağına benzeyen bir şey vardı; mızrağın ucundan tüyler ve saçlar sarkıyordu.

"Dostum, hastaneye gitmen gerek-" diye söze başladı Larry.

Asker mızrağı kaldırdı ve fırlattı. Larry kaçmaya çalıştı.
Ama ayak bileğini oturduğu taburenin çapraz çubuğuna dolamıştı ve aniden hareket ettiğinde tabure devrildi ve ayak bileğini yeterince uzun süre orada sabitledi. Mızrağın yüzüne, çenesine isabet edeceğini anlayabiliyordu ama bunu önlemek için hiçbir şey yapamadı.

Gib adını kullanan Gibson Brower garajında 1947 model Jeep Willys'ine bir vinç takıyordu. Gecenin geç saatlerinde, kışın bile kapısı ardına kadar açık, ısıtıcılı, radyolu ve aşağıya sarkan çalışma lambalı garajında çalışmayı severdi. Bunu huzur verici buluyordu. Komşuların uğraması ya da telefonla araması konusunda endişelenmesine hiç gerek yoktu. Elektrikli aletler ya da motorlar gürültü yaptığında kimsenin şikayet etmeyeceği kadar kasabadan uzakta yaşıyordu.

Bir çırpınma sesi duyduğunda ön tarafın altında sırtüstü yatıyordu. Bir baykuşun garaja uçmuş olabileceğini düşünerek başını cipin altından çıkardı. Ama ne zaman ki
Tavanda kanat çırparak onu fark etti, bu bir baykuş değil, kırmızı kuyruklu bir şahindi. Daha önce bunlardan birini gördüğünü hatırlamıyordu.

ve kesinlikle gürültülü, dolu bir garaja giren birini hiç duymamıştım.

"Defol buradan!" diye bağırdı. Kendini oturmaya zorladı
ayağa kalkıp onu kapıdan dışarı sallamak niyetindeydi. Ama o zaman bulamadan pençelerini ve keskin gagasını uzatarak üzerine düştü. Pençeler boynundaki ve göğsündeki eti ısırdı ve gagası
Göz kapağından sol gözüne girdi ve onu tutup fırlatmak için ne kadar çabalasa da gücü tamamen tükenmeden yerinden kıpırdatamadı.

Ve böyle etti.

Jim Beckett şaşkına dönmüştü. Keder, şok ve öfke savaştı
İçindeki tüm duyguları geri itmeye, elindeki işe odaklanmaya çalıştı ama her geçen an, 911'e yapılan her panik çağrısı, işin daha da imkânsız hale gelmesine neden oluyordu. Polislik bir derece gerektiriyordu
artık başaramayacağı bir soğukkanlılıkla. Sevk memuru Susannah, Ward Burrows'tan gelen ve oğlu Kyle'ın bir köpek tarafından saldırıya uğradığını söylediği çağrının ayrıntılarını içeren bir kağıt parçasını ona uzattığında
bilinmeyen davetsiz misafirler ve kafatasının , Jim yüzünü ellerine gömdü ve gözyaşlarına karşı koymaya çalıştı.

"DPS'yi arayacağım," dedi. "Başkan'ı bile ararım.
Burada yardıma ihtiyacımız var."

Bunu itiraf ettiği anda, bunu daha önce yapmadığı için pişmanlık duydu. Belki de bu kadar gururlu olmasaydı ya da ülkenin ekonomik dibi için bu kadar endişelenmeseydi hayatlar kurtulabilirdi.
Hat. O bir belediye başkanı ya da ilçe amiri değildi, o bir polisti ve her şeyden önce insanların güvenliğinden sorumluydu. O yapmıştı
Yanlış bir karar vermişti ve komşuları bunun bedelini hayatlarıyla ödemişlerdi, ödemeye de devam ediyorlardı.

Susannah bir an için ona baktı. Yüzü onun hissettiği gibiydi - yorgun ve kalp hastası, gözlerinin altında koyu torbalar ve
Alnına ve ağzının çevresine kalıcı gibi görünen kaş çatma çizgileri kazınmıştı. "İyi şanslar," dedi. Sözcükler havada uçuştu ama düz ve umutsuz bir şekilde çınladılar.

Beckett son otuz saat içinde telefon numarasına o kadar çok bakmıştı ki, hafızasına kazımıştı. O
Günün milyonuncu kahvesini içeren köpüklü fincana uzandı, uzun süre beklemekten kokusu acılaşmıştı, ahizeyi kulağına götürdü - sanki elli kilo ağırlığındaydı - ve tuşlara bastı.
Ancak çalmak yerine, telefon şirketinin standart "Denemeye zahmet etmeyin" tonunu ve ardından aramasının tamamlanamadığını söyleyen bir mesaj duydu.

Yanlış çevirmiş olma ihtimaline karşı tekrar denedi ama sonuç aynıydı. Yorgunluğun kendisine oyun oynuyor olabileceğini düşünerek Numarayı tekrar aradı ve gerçekten de doğru çevirdiğini fark etti.
Tanımının tamamen farkında olarak bir kez daha denedi
farklı bir sonuç beklerken aynı eylemi tekrarlamak olarak tanımlar. Aslında farklı bir şey beklemiyordu, çünkü
Bu, haftanın geri kalanının nasıl geçtiğinden çok büyük bir sapma gerektirecekti. Karamsarlığının yersiz olmadığı kanıtlandı. Aynı sesi ve mesaj tekrar geldi.

Başka bir numara denedi ve aynı şeyi aldı. Kartvizit dosyasını karıştırdı ve bir eyalet kolluk kuvveti etkinliğinde tanıştığı bir DPS dedektifinin cep telefonu numarasını buldu.
Aynı şey. Test etmek için internete girdi ve Phoenix'teki bir pizza salonunun telefon numarasını buldu ve onu aradı. Aynı şey.

"telefon görüşmesi yapabilecek kimse var mı?" diye bağırdı.

"Yaklaşık bir saat önce aradım," diye cevap verdi biri. "O zamandan beri denemedim."

"Dene," dedi Beckett. "Sadece benim telefonum mu, yoksa lanetli ya da başka bir şey mi bilmek istiyorum."

İstasyonun her yerinden telefonların arandığını duydu. Sonra da alıcıların geri takıldığını duydu. "Şans yok," dedi biri.

"Aynen."

"Aynen."

Bu harikaydı. Sonunda yardıma ihtiyacı olduğuna karar verdiğinde, şehir dışından bir telefon görüşmesi yapamazdı. Başka bir denemeye karar verdi ve DPS'ye bir e-posta gönderdi. Saniyeler içinde teslim edilemedi olarak geri döndü. Başka insanlara, arkadaşlarına ve ailesine birkaç test e-postası göndermeyi denedi ve onlar da aynısını yaptı. Sonunda
çevrimiçi olduğunu ve alabileceğini bilerek kendisine bir tane gönderdi. Teslim edilemedi.

İnanılır gibi değil.

SEKİZ

Şerif Beckett, "Yolumuz tamamen ," dedi.

Trace Johannsen'ı dışarıya, kulak misafiri olmayacakları bir yere götürmüştü. Gece - Trace'e göre sabahın erken saatleri daha doğruydu - soğuktu ve ağır paltolarının fermuarlarını çekip şapkalarını taktılar ve konuşurken birbirlerine yakın daireler çizerek hareket ettiler.

"Uzun mesafeden mi bahsediyorsun?"

"Uzun mesafe, e-posta, kısa dalga radyo. Faks göndermeyi bile denedim ama tabii ki o da şehirlerarası hizmet gerektiriyor. Ben anlıyorum." Şerifin yüzü solgun ve görünüyordu. "Şu anlamadığım çok şey var," diye itiraf etti.

Trace bu itiraf karşısında beklediğinden daha fazla sarsılmıştı. Hukuk hakkında daha çok şey bilen Jim Beckett'a baktı.
Trace'in yapabileceğine inandığından çok daha fazla zorluyordu ve bu bilgisini, deneyimini akıllıca ve iyi bir şekilde uygulamasına izin veren bir insan anlayışıyla birleştiriyordu. Belki Jim bir taşra şerifiydi ama Trace'in tanıdığı en iyi kanun adamıydı. Sahip olduğu tek şey
polis olmaktı ve bunun büyük bir kısmı da

Jim'in koyduğu örnek. Jim'in başına bir şey gelebileceği fikri korkutucuydu.

"Ne ?" Trace sordu.

Beckett, "Yapmanızı istediğim şey, departman Yukon'larından birini almanız ve cehennem gibi sürmeniz," dedi. " Flagstaff'a kadar gidin. cep telefonunuzu, telsizinizi, duman işaretlerinizi kullanın,
ama DPS'yi ele geçirin ve hızlı bir şekilde buraya birkaç asker getirin."

"Tamamdır, patron."

"Ve orada dikkatli ol, Trace. Üzerinizde çok fazla baskı yaratmak istemiyorum ama bu işe çok şey bağlı. Biz
Burada tamamen bunalmış durumdayım ve işlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğine dair bir his var içimde. Saldırıların sayısı Tırmanıyoruz, hepimiz çok uzun süredir görevdeyiz, yorgunuz ve gücümüzü kaybedip hatalar yapacağız. İhtiyacımız olan
Takviye kuvvetlere çok ihtiyacımız var. Bundan sonrasını atlatmaya çalışacağız ama içimde kötü bir his var. Sanki sadece anlayabileceğimiz türden şeylerle uğraşıyoruz. Sanki bir şekilde kurallar değişmiş gibi."

"Ben de senin yanındayım."

"Güzel. Sen iyi bir adamsın Trace ve bu departmanda büyük işler başaracaksın. Şimdi yola çık ve bize birkaç polis bul."

Trace kendine biraz çamur dökmek için dakika ayırdı.
kahve içmek ve birkaç şişe su almak için geçti. Cep telefonunun yanında olduğundan, benzin deposunun dolu olduğundan ve
Kontrol Yukon'da pompalı tüfek vardı. Bunu yaptıktan sonra direksiyona geçti ve istasyondan uzaklaştı.
Kasabanın kuzeydoğu köşesindeki ev. 180 numaralı otoyol istasyondan on dokuz mil uzaktaydı ve onu doğrudan Flagstaff'a götürecekti.

İlk on iki mil hızla geçti. Bulutlar ve gece gökyüzü açıktı, yıldızlar ve yarım ay parlıyordu
Yola düştü. Bunu düşünmek bir kanun memuruna yakışmazdı ama bunu başardığında bir tür kahraman olacağını biliyordu.
Gün onun umutsuz yolculuğu sayesinde kurtulacaktı. Bu düşünceye gülümsedi ve bir madalya alıp almayacağını, belki de gazetelerde resminin çıkıp çıkmayacağını merak etti.

On üçüncü kilometrede motor vuruntu yapmaya başladı. Trace, departmanın araçlarının bakımını iyi yaptığını biliyordu ve bu yüzden sorun olmazdı. Her neyse, görevinin aciliyeti göz önüne alındığında, geri dönüp başka bir arabayı kontrol etmek istemedi. Yola devam etti.

Bir kilometre kadar sonra vuruntu daha da kötüleşti. En kötü anlarda SUV gerçekten de yolda titremeye başladı. Trace yemin etti.
Sessizce. Böyle giderse bırakın Flagstaff'ı, otoyola bile çıkamayacaktı.

Arabayı kenara çekti. Dışarıda başka bir araç görmemişti ve yol iki şeritli, ormanlık bir yoldu ama yine de her ihtimale karşı trafik şeritlerinden güvenli bir şekilde uzaklaşmak istedi. Durduktan sonra
omzunda, cep telefonunu ve telsizini denedi. de çalışmadı. O zaman ilerlemekten başka çare yoktu.

Direksiyonu yola doğru çevirdi ve gaza hafifçe bastı. SUV ilerlemeye başladığında, farların çift ışığında böcek bulutları gördü. Böcekler, bu havada mı? Bu hiç mantıklı değildi. Normalde bahara kadar bu kadar çok olmazlardı ve özellikle böyle soğuk, karlı bir günde -şu anda sıcaklık yirmi beşten fazla olamazdı-
tek bir karasinek bile görmeyi beklemezdim.

Yine de çok güçlüydüler. Sinekler, arılar, eşek , güveler, Sivrisinekler, yusufçuklar, böcekler... Dışarıda tam bir yaz günü görebileceği kadar çok. Ama bunlar bir araya toplanmıştı.
hiçbir şey olmadı ve herkes aracının etrafında toplandı. Daha fazla

Sanki her saniye ortaya çıkıyorlardı, sanki far ışınlarının içinde cisimleşiyorlardı. Bu olamazdı; ışıktan etkilenerek çevredeki ormandan uçuyor olmalıydılar. Trace'in hoşuna gitmemişti.
Yine de motoru çalıştırdı ve böceklerin arasından geçip yola çıktı.

Onları çabucak geride bırakacağını düşündü ama öyle olmadı. Böcekler farların içinde kaldı, sıçrayanlar
ön cama karşı. Gaza bastı ve cip sarsıldı ama ileri doğru savruldu. Elli, elli beş, altmış. O böceklerin bu hızlarda yoluna çıkmasına imkân yoktu.

Ama öyleydiler.

Daha fazlası ön cama çarptı. Böcek bağırsakları camı kirletti. Silecekleri çalıştırdı ve ön cama sprey sıktı, ancak bu sadece onları bulaştırdı ve opak bir filme dönüştürdü. Ve hala daha
her saniye ona çarpıyordu. Yakında durması gerekiyordu, yoksa yoldan çıkma ya da karşıdan gelen bir araca çarpma riski vardı.

Sonra Yukon'un içinde bir böceğin vızıltısını duydu. Sesi arıya benziyordu ama kolayca bir at sineği, eşek arısı ya da
başka bir şey. Karanlıkta onu göremedi ve aramak için gözlerini yoldan ayırmaya cesaret edemedi. Başına doğru vızıldadı, sonra uzaklaştı, ona doğru pike yaptı ve
Tekrar.

Saniyeler içinde vızıltıya, ancak bir sivrisineğin çıkarabileceği tiz bir vızıltı eklendi. Trace bunu duyar duymaz yanağını ısırdı. Ona tokat attı, kendini tokatladı. Bu sefer yüksek sesle küfretti.

Başka bir vızıltı daha duyuldu. Durmak zorundaydı, havalandırma deliklerini ya da bu haşereler içeri girmek için her ne kullanıyorsa onu kapatmak ve onları sokmadan önce öldürmek zorundaydı. Zaten yarıdan fazlası kör olan arabasını sürerken onu sokacak bir arı ölümcül olabilirdi. Ayrıca, eğer diğerlerini geride bırakırsa -ön camdan

Artık onları göremiyordu; camı kazıyıp devam edebilirdi.

Aniden fren yaptı ve direksiyonu sağa kırdı. Omuz beklediğinden daha hızlı geldi ve neredeyse kafasını tavana çarpacak bir sıçrama yaptı. Zaten emniyet kemeri de
acı verici bir şekilde omzuna saplandı. Aracı titreyerek durdurduğunda, arılardan biri iğnesini boynunun yan tarafına, sağ kulağının hemen altına batırdı.

"Kahretsin!" diye bağırdı ve sağ elini boynuna götürdü. Böceğin vücuduna çarptığını düşündü ama hasar
çoktan yapıldı.

Tavan lambasını yaktı. Diğerini bulup onun da işini bitirmenin zamanı gelmişti.

Havalandırma delikleri böceklerle doluydu, yarıkların içinde kıvranıyorlardı.
İçeri girdiklerinde yere düştüler, arkadakiler tarafından kenara itildiler ya da uçtular - çoğu neredeyse sessizdi,...
Minik kanatların çırpınışları büyük motorun gürültüsüyle bastırılıyor, ancak bazıları karışıma kendi vızıltılarını ve vınlamalarını ekliyor.

Trace havalandırma deliklerini kapatmak için uzandı ama bu hareket sağ eline bir düzine ya da daha fazlasını getirdi, sanki koreografi yapılmış gibi ısırdı ve soktu.
Elini çekti, aniden alev almıştı. Böcekler küçük zaferlerinden cesaret almış gibiydiler ve havalandırma deliklerinden daha fazla sayıda sıyrıldılar.

Şapkasını çıkarıp onlara vurdu, ama bir saniye içinde
birkaç düzinesi kafa derisini tutuşturdu ve saldırmaya başladı. Yüzünde, gözlerindeydiler. Sözsüz bir küfür savurmak için ağzını açtı.
ve yanaklarının içini, diş etlerini, dilini yakarak içeri daldıklarını hissetti.

Cipin kabininde bir saniye daha kalırsa onu öldüreceklerini biliyordu. Jim ve Cedar Wells halkı ona güveniyordu.

Birkaç böceğin onu yardım almaktan alıkoymasına izin veremezdi. Ve dışarıda, koşabilirdi.

Kendini toparladı ve kapısını açtı. Bunu yaparken dengesini kaybetti ve yuvarlanarak yolun kenarındaki kar ve otların üzerine düştü.

Ve onu sardılar. Yerden karıncalar, hamamböcekleri, örümcekler, tarantulalar, akrepler, kırkayaklar, ısırıkları ve iğneleri doğrudan Trace'in damarlarına enjekte edilen sıvı ateş gibi geldi.
Gökyüzünden arılar, sarı sincaplar ve sivrisinekler saldırdı. burnundan uçarak genzini tıkadı. Sivrisinek bulutları ağzına uçtu, onu tıkadı, boğdu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama onu ağırlaştırdılar ve içinden akan zehirler kaslarını zayıflattı. Göremiyordu.
Artık gözleri şişip kapanalı çok olmuştu. İşe yaramaz bir şekilde pençeledi, anlamsızca, kılıfındaki Beretta'ya baktı, sanki taşıdığı mermilerle milyonlarca imkânsız böceği vurabilirmiş gibi.

Aklı geride bıraktığı insanlara, anne babasına, ablasına, Jim'e ve şeriflikte birlikte çalıştığı herkese gitti.
Departman.

Kendisine bir rozet, bir silah ve bir üniforma emanet edilmesi Trace Johannsen'ın başına gelen en güzel şeydi. Bunu yaşamak, kahramanı olmak... Bu çok mükemmel olurdu.

...

NINETEEN

Motelden birkaç blok ötede, Main'e doğru ilerliyorlardı ki bir araba yan yoldan tam önlerine fırladı. Onun
sürücü frene basmış ve araç savrularak her iki şeritte de durmuştur.

Dean kendi frenlerine basarak tepki verdi. Impala savruldu, sonra yolda siyah bir buz parçasına takıldı ve kontrolsüz bir kaymaya başladı. Direksiyonla boğuştu ama işe yaramadı. Kıymetli arabası olduğu yerde kalacaktı.

Şu anda Sam'e, ikisini de ürküten arabanın tam üstündeymiş gibi görünüyordu.

Yaklaşık bin yıllık bir steyşın vagondu, yanları sahte ahşap kaplamalıydı, tekerlek yuvalarının etrafında paslanma vardı Kayaların üzerindeki likenler gibi, arkada bir merdiven, birkaç boya kovası ve bezler vardı. Impala ona doğru kayarken Sam tüm bunları farların ışığında mükemmel bir netlikle görebiliyordu.

Şoförü de görebiliyordu; bol bir palto giymiş, uzun yağlı saçları yüzüne dökülen sıska bir genç adamdı.
arabadan fırladı. Kapısını kapatmaya zahmet etmedi, muhtemelen daha fazla

Buzun üzerinde dengesini korumaya ve taşıdığı topla kendini bacağından vurmamaya çalışmaktan endişeleniyordu.

Tamam, tam olarak bir top değildi ama arabanın arkasından dolanıp kolunu arabanın tepesine dayadığında ve .358'i onlara doğrulttuğunda namlusu top gibi görünüyordu.

"Dean-"

"Biliyorum!"

Tüm zamanları bu kadardı. Impala, steyşın vagonun yaklaşık bir metre uzağında, onunla yan yana zarif bir şekilde durdu.

Bu da dışarı çıktıklarında Sam'in kafasının o büyük silahla aynı hizada olacağı anlamına geliyordu.

"Silahlı bir çocuk aramıyoruz, değil mi?" diye sordu. "Yaşlı bir adam, değil mi?"

Dean, "Yaşlı adam, Kızılderili, ayı... pek çok şey arıyoruz," diye cevap verdi. "Ama bir çocuk olduğunu ilk kez duyuyorum."

"Görünüşe göre bizi arıyor."

Dean kapısını açtı ve dışarı çıktı, dikkatli ve ölçülü bir şekilde Hareketler. Çocuğa boş ellerini gösterdi. "Sakin ol dostum," dedi bunu yaparken. "Sanırım burada bir tür karışıklık var, ama bunu düzeltebiliriz."

Çocuğun dikkati Dean'e odaklanmışken Sam kendi tarafına geçme riskini göze aldı. O da boş ellerini çocuğa doğru kaldırdı. Çocuğun bakışları ikisi arasında gidip geldi, silahın namlusu onunla birlikte kayıyordu. "Bu konuyu konuşalım," dedi Sam.

"Sadece hanginiz olduğunu bilmek istiyorum," dedi çocuk. Sesi titriyordu. Korkmuştu ve bu Sam'i daha da endişelendiriyordu.

Korkmuş insanlar, tetik parmaklarının sabit olmasıyla ya da hareketlerini dikkatle değerlendirmeleriyle tanınmazlardı.

"Hangisi ne?" Dean tersledi. "Dostum, silahı aldın, en azından onunla ne yapacağın konusunda açık olabilirsin."

"Aptal numarası yapma," diye uyardı çocuk. "Hepinizi

gördüm." "Neyi gördün?" Sam sordu.

"Heather'ın gecenin bir yarısı otel odana gittiğini gördüm." Silahını Sam'e doğrulttu. "İç çamaşırlarınla kapıyı açtığını ve onu içeri aldığını gördüm. Sakın bana ikinizin de onunla yattığınızı söylemeyin."

"Heather'ı mı takip ediyordun?" Sam şaşkınlıkla sordu. Steyşın vagonun Dean'in gördüğü araba olması gerektiğini fark etti.
daha önce arkalarında. Çocuk Heather'ın eve gittiğinden emin olunca, tuzağı kurabileceği bir yerde olabilmek için kontağı kapattı.

"O benim kız arkadaşım," dedi çocuk. "Onunla telefonda konuşuyordum.
telefonda konuştuk ve sesi garip geliyordu. Ayrıca bu akşam dışarı çıkacakama beni ekti."

Sam, "Muhtemelen bu gece dışarıda olmak güvenli olmadığı için iptal etmiştir," dedi.

"Beni aldattığını zaten düşünüyordum ama kiminle aldattığını bulamıyordum. Artık biliyorum. Hepiniz uzun boylu ve kaslısınız."

"Sen sadece bildiğini sanıyorsun, evlat," dedi Dean. "Ama yanılıyorsun, Uzun ve kaslı kısmı hariç. O tüfeği yere bırak da konuşalım. Tercihen içeride."

"Ne gördüğümü biliyorum."

Sam, "Heather'ın seksle hiç ilgisi olmayan bir şey için odamıza geldiğini gördün," dedi.

"O zaman neden bana nedenini söylemiyorsun?"

"Açıklaması biraz zor," dedi Dean. "Doğru."

"Bakın, burası buz gibi," dedi Dean, "eğer bizi vuracaksanız, durmayın ve vurun! Sıcak bir mermi ve bir
hastane yatağı şu iyi hissettirecektir."

Çocuğun elleri daha çok titremeye başladı, silah ellerindeydi. Şimdi tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Sam Dean'in gerçekten vurulmak istemediğini biliyordu ve o da istemiyordu. Ama çocuğu silahsızlandıramazlarsa
yakında felaket bir şey .

Ona bağırmaya devam et Dean, diye düşündü yavaşça vagonun arkasına doğru ilerlemeye başlarken. Büyük arabanın etrafında uzun bir yol vardı ve fark edilmeden çocuğa ulaşmak neredeyse imkânsızdı. Ama altından ya da üstünden geçmek kesinlikle panikle ateş edilmesine neden olacaktı. Onu yere bırakmaya ikna edemediği sürece, yavaş ve
Silaha ulaşmanın tek yolu sabit durmaktı.

"Sen!" diye bağırdı çocuk, silahı Sam'in kafasına doğrultmak için sallayarak. "Kıpırdama!"

"Yere yat Sammy!" Dean seslendi.

Dean bir şey söylediğinde, genellikle iyi
Sam de onunla birlikte gitmeyi öğrenmişti. Şimdi de öyle yaptı, kendini yere atarak arabanın arka tekerleğini çocukla arasında tutmaya çalıştı.

Şüphelendiği gibi, çocuk bu ani hareketi bir
Saldırı. Çömeldi ve ateş etti ama nişan almadan ve ilk atışı yere düştü. İkinci bir atış yapamadan Dean harekete geçti, Impala'nın kaputuna tırmandı ve
Kendini oradan station wagon'a attı. Oradan da

Yukarıdan gelen bir intikam gibi çocuğun üzerine indi. Sam ayağa fırlayıp arabanın etrafından dolanmaya başladığında Dean Magnum'u beline sokmuştu ve çocuk da arabasına yaslanmıştı, Darmadağınık ama görünüşe göre zarar görmemiş.

"Sana söyledim dostum, yanlış anladın," dedi Dean. "Bizim Heather'la hiçbir ilgimiz yok. O şekilde değil. Bilmek istiyorsun Bu konuda daha fazla bilgi için ona sormanız gerekecek."

"Evet," diye mırıldandı çocuk. "Ve ona onu takip ettiğimi söyle."

"Bu senin gereken bir şey," dedi Dean. "Bana sorarsanız ne kadar erken olursa o kadar iyi. Güven bir ilişkinin oldukça önemli bir parçasıdır. ilişki."

"Biliyorum. Bu yüzden ona güvenmediğimi bilmesini istemiyorum."

"mi?"

"Onu gördün," dedi çocuk. "Sence benim gibi bir ezikle uzun süre tatmin olur mu? Muhtemelen üniversitede her türlü erkekle tanışmıştır."

"Muhtemelen öyledir," diye kabul etti Sam. "Ve eğer hâlâ seninle birlikteyse, bunun nedeni seninle birlikte olmak istemesidir. Bunu sorgulamak yerine takdir etmeyi düşünmek isteyebilirsin."

"Sanırım." Kaşlarını çatarak yola baktı, suratı asık ve huysuz görünüyordu. Ama belki, diye umdu Sam, en azından bir ders almıştı - hemen kullanmaya niyetin yoksa iki adama silah çekme.

"Silahımı geri alabilir miyim? O babamındı."

Dean, "Kardeşimi vurmaya çalıştın," dedi.

"Buralar biraz tehlikeli, Dean," diye belirtti Sam. "Belki de onun almasına izin vermelisin."

Dean birkaç saniye çocuğu inceledikten sonra belindeki silahı çıkardı ve içindeki mermileri boşalttı. "Al bakalım," dedi ve boş silahı uzattı. "Haznede bir tane var, içinde
Eve dönerken başın belaya girerse diye. Sammy'nin dediği gibi, bu gece dışarıda gerçek tehlikeler var, bu yüzden eski bir asker, ayı ya da Kızılderili gibi bir şey tarafından saldırıya uğrarsan, bunu kullanmak isteyebilirsin. Aksi takdirde, onu babana geri vermen ve aldığını unutman en iyisi olur."

Çocuk silahı aldı, elinde birkaç kez tarttı.
saniyeler. "Tamam, teşekkürler." Sanki başka bir şey söylemesi gerektiğini düşünüyormuş gibi öylece durdu, sonra tekrar omuz silkti ve yolcu tarafındaki kapıyı açtı. Silahını sağ yanına bırakarak bank koltuğuna kaydı ve arabayı çalıştırdı.

"Hadi odaya geri dönelim," dedi Dean. "Bu berbat bir şey. Neden en başta beni gitmeye ikna etmene izin verdim ki?"

Sam tekrar Impala'ya bindi. "Geldiğine sevindim," dedi.
Gülmeye başladığında cümlesini ancak tamamlayabilmişti. "Ne

oldu? Görmediğim komik bir şey mi var?"

Sam, "İlişkiler ve güven üzerine tavsiyeler verdiğini düşünüyordum," dedi.

"Hey, benim de ilişkilerim oldu!"

"Evet. En uzunu ne kadar sürdü, bir ay mı? Ve kaç tanesi kim olduğun ve ne yaptığın hakkında yalan söylemenle başladı?"

"Fark etmediysen söyleyeyim, Sammy, kadınlar avcıların etrafına pek akın etmezler. Ve onları gerçekten suçlayamazsın. Etraftaki en istikrarlı bireyler biz değiliz."

"Hayır, değiliz. Uzun vadeli işler için kötü bahisler yapıyoruz ama hayat sigortası için iyi yatırımlar yapıyoruz."

"Hiç bir satış noktası var." Dean başladı
motoru çalıştırdı ve Impala'yı tekrar yola çıkardı, Trail'in
Bitti. "Bizimle bağlantı kurun ve primlerinizin hızlı bir şekilde geri döndüğünü görün." Güldü. "Bunu sevdim, Sammy. Sence bunu bir tampon etiketine sığdırabilir miyiz?"

YİRMİ

Juliet Monroe dırdırcı bir baş ağrısıyla ve önceki geceki çilenin korkunç bir kâbus olduğu uyandı. Şafağın ışığı oturma odasının panjurlarından içeri süzülüyordu.
kanepesindeydi, ancak yan yatmış ve üzerini örten battaniyenin bir kısmını kaybetmişti. Ev sıcak ve rahattı ve hayatın böyle görünmesi imkânsız görünüyordu.
Umutsuzdu, hayatta kalması uyumadan önce göründüğü kadar olası değildi.

Kalan battaniyeyi silkeledi ve kendini zorla ayağa kaldırdı.
Ayakları. Yaptığı her harekette başı zonkluyordu. Ev sessizdi. Televizyona doğru yürümeye başladı.
Geveze sesler sessizliği doldurmaya yardımcı olacaktı ama yarı yolda buna karşı çıkmaya karar verdi. Eğer büyük köpek hâlâ buralardaysa, onu duyabilmek istiyordu.

Bunun yerine pencereye gitti, parmağını miniblindlerin arasına soktu - tozlarının alınması gerektiğini fark etti ve pencereler
ve onları ön bahçeye bakabilecek kadar ayırdı.

Stu'nun kırmızı ve parçalanmış bedeni yerinden kıpırdamamıştı. Etrafındaki karlar erimiş ama sonra gece boyunca tekrar donmuştu. Kızıla çalan buz şimdi etrafını sarmış, onu şiddetle kavrıyordu.

Ya uyuduğu birkaç saat boyunca biraz daha kar yağmıştı ya da rüzgâr karı yumuşatmıştı, ama ne olduğunu göremiyordu.
artık kurdun izlerini göremiyordu. Yine bir gerçek dışılık duygusu zihnini istila etti, sanki o aslında bir kurt değildi. Sanki Stu başka bir mekanizma tarafından öldürülmüştü, kaygan zeminde kötü bir düşüş ya da patlayıcı anevrizma.

Bir gece önce olduğu gibi Juliet evdeki her pencereye bakarak hayvandan bir iz aradı. Güneş daha yeni
Doğudaki sırtların tepesindeydi ve eğik ışığı izleri seçebilirdi. Kuşlara ve belki de tavşanlara ait olabilecek bazı izler gördü ama büyük ya da küçük köpek izleri yoktu.

Bu görevi tamamladıktan sonra mutfağa gitti ve çay kaynatmak için ocağa bir tencere su koydu. Bir kutu Earl Grey seçti ve birazını demliğe çalkaladı, demliği emaye bir tepsinin içine indirdi.
çaydanlık. Bir şeyler yemesi gerektiğini biliyordu ama baş ağrısı midesini etkiliyor, midesini bulandırıyordu. *Belki bir dilim kızarmış ekmek. Ya da iki dilim. Biraz da tereyağı.*

Su çığlık çığlığa kaynadığında Juliet ocağı kapattı, çaydanlığa biraz çay doldurdu ve kaynayan demliği soğuk bir ocağın üzerine bıraktı. Çayı demlenirken ön kapıya gitti. O
kulağını dayayıp dinledi.

Hiç ses yoktu, kuş sesi bile. Kaynayan tencerenin ocağı
söndüğünde sanki ses kesilmişti ya da gece boyunca sağır olmuştu. Durumun böyle olmadığını biliyordu, çünkü
ıslık çalan tencereyi duymuştu. Her ihtimale karşı parmak uçlarını ahşap kapıya vurdu. Ses çıkardılar. *Kulaklarımda bir sorun yok o zaman. Sadece çok sessiz.*

Huzursuz zihni klişeyi doldurdu. *Çok sessiz.*

Elini kapı tokmağının üzerine koyduğunda kalbi küt küt atmaya başladı. Elini uzun bir süre orada tuttu, gürültülü organın kendini susturmasını diledi. Üç derin nefes aldı ve havayı yavaşça dışarı verdi. Onun
kalbi sakinleşti. Başparmak mandalını açarak tekrar çalıştırdı. Daha fazla nefes, daha fazla bekleyiş. Bu çok uzun sürüyordu; geri döndüğünde çayı acılaşmış olacaktı.

Yine de yapılması gerekiyordu. *Eğer* canavar *gitmişse*, buradan çıkmanın bir yolu varsa, onu kullanmalıydı.

Juliet nefesini tutarak kapıyı açtı. İlk başta sadece bir santim kadar. Çatlaktan dışarı bakmaya yetecek kadar.
Evinin önündeki yürüyüş yolunu, biraz karı ve Stu'nun bulunduğu yerde küçük bir kırmızı lekeyi görebiliyordu. Kapıyı biraz daha açtı. Hiçbir şey ona saldırmadı. Hiçbir şey hareket etmedi.

Juliet dışarı çıktı, kapıyı çekti ama dış tokmağı bırakmadı. Hiç esinti yoktu, kanat çırpıntısı ya da
Cıvıltı ya da duymaya alışık olduğu diğer sabah seslerinden herhangi biri. Mutlak bir durgunluk. Hava soğuktu, keskin bir kış günü gibi
Sabah. Böyle günleri Chicago'nun Miracle Mile'ında alışveriş yapmakla, tatil için süslenmiş mağazalarla, Marshall Fields
Parasını seve seve alıp değerini bilmesini sağlayacak sıcak, misafirperver bir fener gibi duruyordu.

Ross öldüğünden beri Noel için süsleme yapmamıştı ve bu yıl da yapmayı planlamamıştı. Onsuz tatiller boş geliyordu.

Kapı kolunu bıraktı ve kapıdan birkaç adım uzaklaştı.
Artık Stu'yu daha iyi görebiliyordu ve bu manzara bir mide bulantısı dalgasını da beraberinde getirdi.

Hâlâ göremediği şey ise kurttu.

Belki de gitmişti. Ona neredeyse doğaüstü güçler atfetmişti ama ya sonuçta sadece büyük bir köpekse? Öyleydi.
aç kalmış, birkaç ineğe saldırmış ve sonra Stu'yu bir tehdit olarak görmüştü.

Çünkü onunla yemeği arasına girmişti. Sihirli güçleri olamazdı, aklını okuyamaz ya da niyetini bilemezdi. Dün gece
Tüm bunları ve daha fazlasını yapabileceğine inanmıştı ama bu panikten kaynaklanıyordu, mantıktan değil. Şimdiye kadar muhtemelen kırk mil uzaklaşmıştı ve hâlâ devam ediyordu.

Juliet bir plan yapmaya başladı. Biraz yemek yemesi gerekiyordu, ve çayını. Midesini biraz rahatlatması gerekiyordu. Sonra güzel kar botlarını, temiz giysilerini, uzun iç çamaşırlarını ve parkasını giyecekti. Eldivenleri ve şapkasıyla komşularının evine yapacağı uzun yürüyüş için hazır olacaktı. İçlerine kapanık insanlardı ve onları pek tanımıyordu ama telefon kullanmasına izin veriyorlardı. Şu anda tek ihtiyacı olan buydu. Şerifi bir telefonla arayacak ve tüm bu olanlar geride kalacaktı.

Eve doğru döndü ve başı dönmeye başladı, siyah noktalar saçaklardan görüş alanını doldurdu ve midesi bulandı. Kusacağını düşünerek olduğu yerde durdu. Bunu karda yapmak, oturma odasının zemininde yapmaktan daha iyiydi. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve bir an için dinlendi, kamburlaştı, bekledi. Hissi geçti ve siyahlık gözlerinden tekrar uzaklaştı.

Doğruldu ve bakışlarının kapıyı geçip çatının kenarına kadar yükselmesine izin verdi.

Kurt orada çömelmiş, ona bakıyordu. Şaşırtıcı derecede pembe bir dil ağzından kayarak onun üzerinde gezindi. Sonra köpeğin kasları gerildi.

Juliet kaçtı. İçeri daldı, kapıyı arkasından çarptı ve tekrar kilitledi. Dışarıda, hayvanın sert karda çıkardığı çıtırtıları zar zor duydu.

Kapı güvendeyken, kusmuğun bu sefer geleceğinden emin bir şekilde banyoya koştu. Yol boyunca, diye düşündü,
Aptal, aptal, aptal! Dışarı çıkamazsınız! Dışarı çıkmak...

Dışarı çıkmak ölmek demektir.

YİRMİ BİR

Şerif yardımcısının yolun kenarına çekilmişti ve sürücü tarafındaki kapısı açıktı. İçinde ya da dışında ışık yanmıyordu.
Birisi aracın benzininin bittiğini ve sonra da aküsünün boşaldığını söyledi, ancak araç sadece birkaç saat orada durdu, yani Sam gerçek açıklamanın bundan daha karmaşık olması gerektiğini düşündü.

Heather'lara yaptıkları olaylı yolculuktan sonra motele döndükten kısa bir süre sonra polis telsizinden keşfedildiğini duymuşlardı. Olay yerine vardıklarında
Şerif yardımcısının cesedi çoktan torbalanmış ve götürülmüştü. Sam başka bir şerif yardımcısının böceklerden bahsettiğini duydu ama bu hiç mantıklı değildi; kasabaya geldiğinden beri bir karasinek bile görmemişti.

Üzerinde büyük siyah harflerle şerif çizgisini geçmeyin yazan sarı bant, cipin etrafına ve etrafındaki çalılıklara gerilmişti. Üniformalı polis memurları bandın arkasında koşuşturuyor, fotoğraf çekiyor ve ölçümler yapıyordu. Diğerleri ise acımasız bir şekilde küçük düğümler halinde durmuş, gri ışık altında kendi aralarında kısık sesle konuşuyorlardı. bulutlu bir sabahtı. Şerif Beckett o kümelerden birinden ayrılıp onlara doğru yürüyene kadar kimse Sam ve Dean'e dikkat etmiyor gibiydi. Mutlu bir adam gibi görünmüyordu.

"Siz ?" diye sordu yanlarına yaklaşırken. "Ve bana *National Geographic* hakkında saçmalıklar anlatmayın, çünkü ben
Sizi sadece olay yerlerinde görüyorum ve ikiniz de not ya da fotoğraf almıyorsunuz. Az önce bir şerif yardımcısı ve arkadaşım olan bir adam öldürüldü ve aptallık edecek havada değilim, bu yüzden ya senden düzgün bir cevap alırım ya da kendimize bir
hukuka aykırı tutuklama konusunda anayasal bir test davasıdır."

"Buraya sorun çıkarmaya gelmedik," dedi Sam. "Sizden

istediğim bu değildi."

Dean cebinden Sam'in oraya koyduğunu görmediği deri bir çanta çıkardı. Beckett'ı bir komploya davet ediyormuş gibi sesini alçaltarak, "Dikkat çekmemeye çalışıyoruz," dedi. Çantayı açtı.
Sam bir rozetin parladığını ve bir kimlik kartını gösteren plastik bir pencere gördü. Dean sessizce, "İç Güvenlik," dedi.

Beckett rozet çantasını aldı ve içindekileri inceledi. "İyi iş," dedi. "Gerçek gibi görünüyor. Kendimi iyi hissetsem beni ikna ederdi. ikna edilebilir, ki ben ." Sam'e şüpheyle baktı. "Sende de mi var? Ya da belki Tarım Bakanlığı'ndansındır."

Sam Dean'e, "Bunu yutmuyor," dedi. "Öyle

görünmüyor."

"Ona gerçeği söyleyelim derim."

"Tamam," dedi Dean. " geliyoruz," diye başladı. "Gizli görevdeyiz."

Şerif kelepçelerine uzandı.

Sam hızla, "Cinayet döngüsü yüzünden buradayız," dedi. Şerif durdu ve başparmağını kemerinden geçirdi. "Bunun gibi şeyleri araştırırız. Paranormal olayları, özellikle de şiddet içerenleri.

Folklor, efsane, bazı insanların canavar dediği şeyler. Size doğrulanabilir istatistikler verememam ama bu konuda çok iyi bir sicilimiz var.
ne yaptığımızı. Artık burada uzmanlık alanınızın dışında bir şeyler döndüğünü kabul etmelisiniz."

"Yani siz ikiniz bir çeşit hayalet avcısı mısınız?"

"Ama onlar gerçek değil," dedi Sam. "Biz gerçeğiz."

Şerif Beckett gözlerini ikisinin arasında bir ileri bir geri gezdirdi. "Hangi hikaye daha saçma bilmiyorum."

"Yani ona gerçeği söyle dediğinde," dedi Dean sessizce, "gerçek gerçeği kastettin."

"Bu doğru," dedi Sam. "Bizim yardımımıza ihtiyacı var ve biz de onunkini kullanabiliriz."

"Gerçekten de cinayetler için buradayız," dedi Dean. "Her kırk yılda bir, saat gibi. Olağandışı silahlar. Hatta hayvan saldırıları. Bunu açıklamanın daha iyi bir yolu var mı?"

"Neyden daha iyi?" Beckett sordu. "Henüz açıkladığını duymadım. Sadece *tarif ettin*."

"Gerçek şu ki, o kısım üzerinde hâlâ çalışıyoruz."

"Anlıyorum," dedi Beckett. "Peki tüm bu uzmanlığınız tam olarak ne işe yarıyor?"

"En azından kitapla çözülebilecek bir şeymiş gibi davranmıyoruz."

"Evlat," dedi Beckett yorgun bir ifadeyle, "yaklaşık otuz saattir bu çözebilecekmişim gibi davranmıyorum. Belki biraz daha fazla. Bunun önüne geçebilmek, bazı insanların ölmesini engellemek istiyorum. Ama çözmek? Kahretsin, ben sadece kasabayı

geçene kadar birlikte. Kırk yıl sonra bu başka bir polisin sorunu olacak."

"Ama bunu sonsuza dek durdurabiliriz," dedi

Sam. "Bunu nasıl yapacaksınız?"

Sam boğazını temizledi. "Henüz bilmediğimiz diğer şey de bu. Ne olduğuna bağlı. Yine de oraya ulaşacağız. Bu tür şeylerde gerçekten iyiyizdir."

Beckett yavaşça başını salladı. "Ne olduğuma inanamıyorum söyleyecek. Bu konuda bir şeyler yapabileceğini düşünüyor musun? Bugün öğlen bir alışveriş merkezi açılışımız olması gerekiyordu. Saat-" Kol saatine baktı. "Şu anda saat 7-10. Başkan Milner hiçbir şeyin açılışı geciktirmeyeceğini söylediğinde siz de oradaydınız."

Sam, "Ama bu kadar çok insanın bir yerde toplanması, tüm bunların arkasında her ne varsa onun için karşı konulmaz bir hedef olabilir," dedi.

"Aynen öyle. Tabii buraya gelebilirlerse." Başını cipe doğru eğdi. "Görünüşe göre dışarı çıkamıyoruz. Trace'in yapmaya çalıştığı da buydu, Flagstaff'a gidip bize takviye kuvvet getirmeye çalışıyordu. Kasabanın dışını arayamayız ya da e-posta bile gönderemeyiz. Ancak insanlar içeri girebilirse, bir kez buraya geldiklerinde onlar da kapana kısılacak ve dediğiniz gibi, alışveriş merkezinde yığıldıklarında kolay av olacaklar. Eğer yapabileceğinizi düşünüyorsanız
Durdurmak için bir şey yaparsan 11'e kadar vaktin var. Öğlen olduğunda, o alışveriş merkezinde olacağım. Eğer seni görürsem ve tüm bir son vermezsen,
İkinizi de önemli tanık olarak tutuyorum. Herhangi bir tutuklama emriniz var mı?"

Sam ve Dean birbirlerinin bakışlarını yakaladılar ve sonra bakışlarını .

"Belki diye düşündüm," diye devam etti Beckett. "Bakın, beş saat uzaklıkta. Siz iddia ettiğiniz gibi uzmansınız, bu kadar zaman yeterli olacaktır."

"Elimizden geleni yapacağız Şerif," dedi Sam. "Bu konuda size söz veriyoruz."

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum çocuklar ama size güveniyorum."

Beckett arabasına dönmek için arkasını dönerken polis telsizinden bir ses duyuldu. Bir süre konuştuktan sonra yardımcılardan biri ona seslendi. "Şerif! Jodi Riggins o yaşlı adamı gördü.
doğuya doğru gittiğini düşünüyor!"

"Yoldayım!" Beckett cevap verdi.

Sam onu kolundan yakaladı. "Önce biz gidelim," dedi. "Bize güveneceğini söylemiştin, o yüzden bize beş dakika ver. Bu sadece bir görüntü, değil mi? Kimse öldürülmedi, değil mi? O yaşlı adamın bu işin anahtarı olabileceğini düşünüyoruz ve eğer ışıklar ve sirenle içeri girerseniz, yine ortadan kaybolacaktır."

Beckett kabız gibi görünüyordu, sanki kendi sözlerini yemişti ve bunlar içgüdüleriyle uyuşmuyordu. "Üç dakika," dedi. "Siz buradan çıkın, ben de üç dakika arkanızdayım. Kıçınızı kaldırsanız iyi edersiniz."

Hareket ettiler. Sam Impala'ya ilk ulaşan oldu ve direksiyonun arkasına geçti. Dean yorum yapmadan yanına kaydı ve kapı kapanmadan Sam dışarı çıktı.

Yolda Dean nikel kaplama 45'liğini eldiveninden çıkardı ve şarjörünü kontrol etti.

"Ne yapıyorsun?" Sam sordu.

"Dolu olduğumdan emin olmak için." Arka koltuğa uzandı, döşeme tahtalarından pompalı bir Remington çıkardı. "Her şey için."

"Muhtemelen bu adamla sadece konuşmak istiyoruz," dedi Sam. "Onu öldürmek değil."

"Bunu bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, o asker olabilir. Ya da Kızılderili. Ya da ikisi birden."

"Evet, onu görürsek bunu anlayacağız." "Ne

zaman?"

"Onu gördüğümüzde. Ama bunların hiçbiri değilse, bir tanık olabilir. Bir şeyler biliyor olabilir. Hatta bir avcı bile olabilir."

"Sesi bir avcıya benzemiyor," dedi Dean.

"Çünkü çok azı yaşlanacak kadar yaşayabiliyor. Ama bu olayların yaşandığı yerlerde ortaya çıkmak? Bu bana bir avcı gibi geliyor ve şu ana kadar bizden daha iyi bir avcı."

"Tamam, haklı olabilirsin Sam. Gördüğümüz yerde ateş etmeyeceğiz."

Yolların donmuş olduğu düşünüldüğünde araba iyi viraj aldı Şerif Beckett'in verdiği üç dakikalık süre içinde İkinci Cadde'den aşağı doğru ilerliyorlardı. Sağdaki bir posta kutusunun yan tarafında Riggins yazıyordu.

"Tamam, buralarda bir yerde," dedi Dean.

Sam yavaşladı. Dean sağa dönerken o soldaki evleri ve bahçeleri izledi.

Dean, "Orada!" diye bağırdığında iki blok ilerlemişlerdi. Sam çığlık

atarak durdu. "Nerede?"

Dean tek katlı bir bungalov ile yetmişli yıllarda inşa edilmiş gibi görünen daha büyük, kiremitli bir A-çerçevesi arasındaki boşluğu işaret etti. "Onu tam şurada, şu kayak kulübesi özentisinin arkasına giderken gördüm. Yaşlı adam, doğduğundan beri sahip olduğu bir tüfek taşıyor. Sanırım
Kemerinde de bıçak ya da balta gibi bir şey vardı ama çok iyi göremedim."

"Sen arkasından git," dedi Sam. "Ben diğer taraftan dolaşacağım. Onu ortada sıkıştırmaya çalışacağız. Ateş etmemiz gerekirse bizi birbirimizin çapraz ateşine maruz bırakmasın."

"Onu vurmak istemediğini sanıyordum." ".

Sadece diyorum ki... eğer kalırsak."

"Çapraz ateş yok," diye tekrarladı Dean. Arabadan indi ve A-çerçevesine doğru koşmaya başladı. Sam koşarak yanından geçti ve arkaya doğru.

A-çerçevesinin arkasında orman yine sıklaşmıştı. Sam ilk başta bahçede Dean'den başka kimseyi görmedi. *Onu yine kaybetti*.
diye düşündü, hayal kırıklığı içinde kabarıyordu. Ama sonra Dean bir çığlık atarak eliyle işaret etti ve Sam yaşlı adamın ağaçların arasından gizlice kaçmaya çalıştığını gördü.

Her iki Winchester da koşmaya başladı, uzun bacakları onları kısa, dikenli çalıların üzerinden itiyor, ilerlerken alçak dallardan kaçıyorlardı. Yaşlı adam da koşmaya başladı ama bacakları onlarınki kadar sağlam değildi ve tüfeğinin uzunluğu onu yavaşlattı çünkü
çam dallarına takılıp duruyordu.

Bir dakika içinde ona yetişmişlerdi, iki yanında birer kişi vardı. Tüfeği Dean'in karnına doğrulttu. Sam uzaktan yaklaşan siren seslerini duyabiliyordu.

"İkinizden biri bir adım daha atarsa sizi ton balığı konservesi gibi açarım," dedi yaşlı adam.

Sam, onun kısık gözlerindeki parıltıdan şunu kastettiğini düşündü
o.

Wanda Sheffield gece boyunca yağan karın durduğunu görünce hayal kırıklığına uğradı. Yorganının altına kıvrılmıştı.
Bir gece önce, gözlerini tekrar açtığında beyaz bir örtünün her yeri kaplayacağını, tüm ağaçları kaplayacağını ve kendisini Noel'e sokmaya yardımcı olacak kış harikalar diyarı etkisini yaratacağını umuyordu.
Ruh.

Noel, Wanda'nın yılın en sevdiği zamanıydı. Müziği, süslemeleri ve genel neşeyi seviyordu. Hatta severdi
kalabalık alışveriş merkezlerinde alışveriş yapmak, mağazalar şık olduğu sürece
tatillerde. Kırmızılar ve yeşillerin ağırlıkta olduğu parlak kıyafetler giyerdi ve bu durumlarda yüzünde bir tür mutlu aptal gibi sürekli bir sırıtış olurdu.

Bu yıl ruh hali onu henüz tam olarak yakalayamamıştı.
Yakalayacaktı, bundan hiç şüphesi yoktu. Ve henüz ayın başındaydı.

Yine de yoğun bir kar yağışı onu Noel yolunda güzel bir şekilde .

Öyle ya da böyle bu hayal kırıklığını atlatacağını düşündü. Bu amaçla küçük bir tencere adil ticaret organik Fransız rostosu demledi ve bir gün önce aldığı birkaç kruvasanı ısıtmak için fırına koydu.
Buzdolabından bir kap krema ile birlikte biraz boysenberry reçeli aldı.
Biri kendini şımartmak istiyorsa, uzun zamandır yarım ölçü
zahmete değmezdi. Dolaptan, tabağıyla birlikte gelen ve bugünlerde modası geçmiş gibi görünen gerçek bir porselen fincan aldı ve dibine bir kaşık şeker koydu.

Wanda etrafta çok fazla dağınıklık olmasını sevmezdi, bu yüzden tatil için dekorasyon yapacak olsa da henüz yapmamıştı. Evini
1970'lerden kalma bir olan ev düzenli ve temizdi; mutfakta çalışırken kullanılmış kap kacağı ve bulaşıkları lavaboya koyuyor ve üzerlerine biraz su döküyordu. Çamdan yemek masasında oturduktan sonra

Kahvaltısını bitirdikten sonra bulaşıkları lavaboya taşıdı, duruladı ve hepsini bulaşık makinesine koydu.

Eğildikten sonra doğrulurken
bulaşık makinesi, arka penceresinden bir gölgenin geçtiğini düşündü.

Bulaşık makinesinin paslanmaz çelik kapağını kapattı ve pencereye yürüdü. Çeyrek dönümlük düz bir avluya, ardından da sık ağaçlı bir alana bakıyordu. Birkaç kuş -LGB'ler dediği türden, çünkü
"küçük gri kuşlar," çünkü gerçek adlarını bilmiyordu - dünkü karın üzerinde zıplayıp uçuyor, böcek, tohum ya da yerden yedikleri her neyse onu gagalıyorlardı. Otlar dürttü
Orada burada karların arasından tutamlar halinde uzanıyordu ve sonbaharın sonlarında yağan kar ve buz yüzünden saz gibi dalları yere doğru eğilmiş bir çalı, birkaç minik kuşa barınak sağlıyordu.

Bunların hiçbiri pencereye böyle bir gölge düşürecek kadar büyük görünmüyordu. Wanda yüzünü serin cama dayadı ve bir o yana bir bu yana bakarak daha büyük bir yaratık, bir şahin ya da belki de kasabada arada bir görülen siyah ayılardan biri gibi nadir bir ziyaretçi aradı. Şimdiye kadar kış uykusuna yatmış olmaları gerekmez miydi?

Hiçbir şey göremeyince omuz silkti. Belki de sadece güneşin karşısındaki bir buluttu ya da daha büyük olasılıkla güneş bir anlığına bulut örtüsünü yarmış ve zihni bunu yanlış yorumlamıştı.

Odaya hızlıca bir göz attı. Yerinde olmayan hiçbir şey, masada gözden kaçmış kruvasan kırıntıları, fayans kaplı mutfak tezgahında su sıçramaları yoktu. Her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olunca
köpük banyosu için üst kata çıktı. Bugün çalışmıyordu - Swanson'da kasiyerlik yapıyordu, egzotik bir iş değildi ama faturaları ödüyordu
-Öğleden sonraki alışveriş merkezi açılışı dışında gündeminde dinlenmek dışında bir şey yoktu.

Merdivenlerin tepesinde, mutfağa ve oturma odasına bakan bir oturma alanı vardı. Birkaç rahat, konforlu sandalyesi ve bir okuma masası vardı.

lambasıyla birlikte okunacak kitaplarının bulunduğu alçak bir kitaplık vardı. Köpük banyosundan sonra belki de yeni
Laura Lippman gerilim filmi. Oturma alanının ötesinde yatak odası vardı - iki tarafında çatı pencereleri olan bir köşede, evin en aydınlık odası.
ve onun banyosunu.

Önce banyoya girip suyu başlattı ve kokulu nemlendirici köpük banyosu pullarını çalkaladı. Küvetin ucundaki antika dolaptan kalın beyaz bir havlu aldı, havluların rulo haline getirilip bölmelere yerleştirildiği dolaptan katlanmış bir şekilde çıkardı.
Dolabın üstünde düzgünce duruyordu. Neredeyse boş olan küvette su şıpırdarken, alt kattan bir ses duyduğunu sandı. Sadece bir gümbürtü ya da çarpma, fark edilmeye değmeyecek bir ses... Evcil hayvanı ya da ziyaretçisi yoktu ve aşağıda radyo ya da televizyonu açık bırakmamıştı. Belki de bir kuş pencereden içeri uçmuştu. Banyo kapısına gitti ve dinlendi.

Ses tekrarlanmadı.

Ama şimdi başka bir tuhaflık vardı. Kapının hava birkaç dakika öncesine göre daha serindi. Emin olmak için yeterince uzun süre orada kaldı.

Evet, merdivenlerden yukarı doğru hareket eden bir hava vardı ve dışarıdaki çam ormanının kokusu yoğunlaşmış, banyo pullarının çiçeksi kokusuyla savaşıyordu.

Birisi arka kapıdan girmiş.

Yatak odasında bir telefon vardı. Yalınayak, olabildiğince sessizce yürüyerek aceleyle oraya gitti.

Ama merdivenlerde bir ayak sesi duyduğunda henüz oraya varmamıştı...

YİRMİ İKİ

Dean, "Silahını indir büyükbaba," dedi. "Sadece seninle konuşmak istiyoruz." Bunun doğru olup olmadığından emin değildi ama doğru olan buymuş gibi görünüyordu.
söyleyecek bir şey. Sivillerin ona silah doğrultmasından bıkmıştı.

"Ve duyduğum sirenler, evlat, onlar sadece ağaçlardaki rüzgar mı? Benim aptal olduğumu mu sanıyorsun? Hâlâ tüm duyularıma sahibim, işitme ve sağduyu dahil."

"Eminim istiyorsunuzdur," diye araya girdi Sam. "İnan bize, şerif buraya geldiğinde biz de burada olmak istemiyoruz. Çoktan gitmiş olmayı tercih ederiz, ama siz de yanımızda olursunuz."

"Neden? Bana söyleyecek neyin var ufaklık?"

"Bu saldırıların arkasında sen yoksun, değil mi?" dedi Dean. Yaşlı adamı izledikçe, adamın insandan başka bir şey olmadığına daha çok ikna oldu. Titremiyor ya da gözden kaybolmuyordu ve garip bir şekilde giyinmiş olmasına rağmen -biraz Elmer Fudd gibi
Tavşan avlama seferine çıkmışlardı.
alışveriş merkezinde görülmüş. "Onları durdurmaya çalışıyorsunuz. Biz de öyle. Bence notlarımızı karşılaştırırsak hepimiz daha iyisini yaparız."

"Peki buna neden inanmalıyım? Yapabiliyorsanız buna cevap verin."

"Sana Kızılderililer, ayılar, askerler ya da her neyse onlar gibi mi görünüyoruz?" Umutsuzluğa kapılan Dean deri ceketinin fermuarını çekti ve sonra
tekrar fermuarını açtı. "Hiç fermuarlı modern bir deri ceket giyen bu yaratıklardan birini gördünüz mü?"

Yaşlı adam gözlerini olduğundan daha da kısarak -sadece etli kıvrımların ardındaki küçük siyah toplar- Dean'in ceketine baktı. Birkaç adım daha yaklaştı, çalıların arasından ilerliyordu, tüfeği önünde duruyordu. Dean'in ilk bakışta gördüğünü sandığı şey şimdi doğru çıkmıştı; adamın ceketinin kemeri bağlıydı ve
Kemerinin altında küçük bir balta vardı. Eski peynir gibi bir koku dalga dalga yayılıyordu. Sanki ciğerlerinde sıvı birikmiş gibi düzensiz ve ıslak nefes alıyordu. *Adam en az doksan yaşında olmalı*, Dean.
düşündüm. *Otuz beş yaşında ve* gerçekten *zor bir hayat yaşamıyorsa tabii*. Yine de bu kadar yaşlı birine göre etrafta iyi dolaşıyordu. Ne de olsa, bir süre önce
Onu, Sam'i ve şimdiye kadar şehirdeki tüm polisleri.

"Efendim, tek istediğimiz sizinle konuşmak, notlarımızı karşılaştırmak," dedi Sam. "Ama siren sesleri gelene kadar buradan çıkmazsak, böyle bir şansımız olmayacak."

Yaşlı adam şaşkın ya da belki de kararsız görünüyordu-Dean onun yaşlı, buruşuk yüzünü nasıl okuyacağını bilmiyordu. Ağzı biraz açıktı ve pembe dili dışarı fırlayıp dudaklarında geziniyordu. O BB gözleri bir ileri bir geri seğiriyordu. Çenesi titriyordu.
ama bunun nedeni tüm vücudunun sürekli bir titreme halinde olması olabilirdi.

Dean daha önce çocuğun üzerine düşmeyi umursamamıştı. O eski arabanın kaportasını ezmek biraz utanç ama en azından Impala'yı ezmemişti - bu daha cezalandırıcı bir dayak gerektirirdi.

Yaşlı bir bu şekilde saldırmak bana yanlış geldi.
Yapmak zorunda kalırsa yapardı, özellikle de adam

tetiği çekecek ya da eli kasılacak gibiydi. Eğer yapabilselerdi işler çok daha kolay olurdu.
değiş, adamla silahını indirmesi için *konuş*.

Bu sırada sirenler yaklaşıyordu. Beckett vaat edilen üç dakikanın ötesinde bir avantaj sağlamıştı, ama çok fazla değil.

"Efendim..." Sam söyledi. Her zaman kibar. Bunu ona Stanford'da öğretmiş olmalıydılar, çünkü John Winchester'ın ders planında görgü kurallarına pek yer verilmemişti. "Acele etmeliyiz."

Sonunda adam silahının namlusunu indirdi. Hızlı ve inandırıcı olmayan bir gülümseme takındı; dişleri küçük ve sarı görünüyordu.
ve sonra yüzü çöktü, yanakları çöktü, alnı sarktı, sanki o ana kadar sadece kendisinin bir şekilde günü kurtaracağına dair umut beslemiş gibiydi. "Pekâlâ," dedi.
dedi, sesi paslanmış bir kapı menteşesi gibi gıcırtılıydı. "Hadi gidelim."

"Arabamız var," dedi Dean. *Gerçi seni gezdirdikten sonra içindeki pis kokuyu gidermek için dünyada yeterince oda spreyi var mı bilmiyorum*. "Hadi gidelim."

Impala'ya doğru aceleyle ilerlerken aklıma "canlı" kelimesi geldi. Yaşlı adam canlı adımlarla ilerledi ve şerif departmanının araçları Dean'in dikiz aynasında göründüğünde o çoktan köşeyi dönmüştü.

"Ben Sam, bu da kardeşim Dean," dedi Sam, yaşlı adamla konuşmak için ön yolcu koltuğunda dönerek. "Bu cinayet döngüsünü sonsuza dek durdurmaya çalışmak için buradayız."

"Cinayet bisikleti," dedi yaşlı adam, ıslak ıslak kıkırdayarak. "Kulağa bir tür motosiklet gibi geliyor."

Dean, "Genelde verilen yanıt, bir kişiye adınızı söylemektir," diye belirtti.

"Oh. Ben..." Sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi durakladı. Dean bu duyguyu biliyordu. "...Ben Harmon Baird."

"Tanıştığımıza memnun oldum Bay Baird," dedi Sam. "Birçok cinayet mahallinde görülmüşsünüz. Bu yüzden polisler sizi arıyor. Başta biz de arıyorduk ama bir keresinde gördüğümüz şu eski askerin başka bir adam olmadığından emin olmak istedik."

"Doğru ya," dedi Baird. "Oraya geri dönmeliyiz." "Geri

dönmek mi?"

"İlk orada olmamın sebebi. Ormandan çıkarlar, bilirsiniz. Eğer sessiz olursanız ve ormanı izlerseniz onların geldiğini görebilirsiniz, tıpkı hayalet ya da korkunç kurt gibi."

"Bir saldırı olacak mı?" Dean sordu. "Bunu mu söylüyorsun?"

"Bir kuzgun olarak geldi," dedi Baird. Dean sorulara bilmecelerle cevap veren insanlardan nefret ederdi. "Sonra bir yılan oldu. Şimdi bir insan, ya da bir insanın kabuğu, ruhu yok. Kalbi çarpık ve kömür gibi kara."

"Dostum!" Dean tersledi. "Birini mi öldürecek?"

"Oh, evet," dedi Baird. "Durdurulmadığı sürece, kesinlikle. Onları öldürebildiği kadar öldürecek."

Dean frene basıp direksiyonu kırdı ve Impala'yı
çığlık atan bir güç 180'in etrafında. Neyse ki bu saatte sokaklar hâlâ çoğunlukla boştu.

"Nasıl durdurulabilirler?" Sam sordu.

"Vurun onları," dedi Baird. " kadar basit."

"Onları öylece vurabilir misin?"

"Her şeyi vurabilir. Bazıları durmaz, bazıları durur. Onları durdurur."

Dean nefesinin altından, "Vur onları," dedi. "Sanki bunu düşünemezdik."

"Yani onlar ruh değil," dedi Sam. "Neymiş onlar? Yeniden canlanan ölüler mi?"

"Yeniden canlandırılmış ölü şekil değiştirenler," diye ekledi Dean. "Sadece daha iyi olması için."

"Elbette, herhangi bir mermiyle değil."

"Ne tür mermiler kullanıyorsun, Baird?" Dean sordu.

"Ben kendi haçlarımı oyarım. Bırakın Tanrı'nın gücü onların üzerinde işlesin."

"Haçlar mı?" Sam sordu.

Dean direksiyonu tokatladı. "Onları ev yapımı
Dumdums, dummy! Kurşunun üzerine bir X çiz ve kurşun çarpma anında patlasın. Bu kitaptaki en eski numaradır."

"Ama eğer onlar ruhlar ya da yeniden canlandırılmış ölüler ya da her neyse, patlayan mermiler neden normal daha iyi çalışsın ki?" Sam diye sordu. "Belki de onları durduran haçların kendisidir, sembolizmidir."

Baird, "Tek bildiğim işe yaradığı," dedi.

Sam, "Ben yine de kaya tuzuyla kendimi daha rahat hissederdim," dedi. "Ama
Ne olsunlar, Dean, eğer vurabilirsek, yenebiliriz."

"Eğer Büyükbaba Munster'a inanabilirsek," dedi Dean. "Nereye gidiyoruz, Baird?"

"Şu sivri çatılı ev," dedi Baird. "Onu son gördüğümde oraya doğru gidiyordu, yani kurbanını orada arıyor."

Dean, "Tam şerifin adamlarının yerde," dedi.

"Tabii çoktan koyulmamışlarsa," dedi Sam. "Onlar Bay Baird'i arıyorlar, gördüğü kişiyi değil. Katili görseler bile onun ne olduğunu bilemeyecekler."

Dean, "Tabii şu bir görünüp bir kaybolma olayını yapmıyorsa," diye cevap verdi. "Bu oldukça açık bir işaret."

"Noel ağacı gibi titriyordu," dedi Baird. "Şu göz kırpanlardan."

Dean tekrar İkinci Cadde'ye ulaştığında yavaşladı. Bloğun yarısında, posta kutusunda Riggins yazan evin önünde park etmiş bir şerif departmanı cipi vardı ama diğerleri gelip gitmişti. Dean hiçbir polis memuru göremedi;
Muhtemelen içeride ihbarı yapan kadınla görüşüyorlardı.

Dean A-çerçevesinin önünde durdu. "İşte burası, tamam!" Baird bağırdı. "Feller şu anda orada."

"Hâlâ orada olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?" Sam sordu.

"Onlar için bir tür burun geliştirdim," dedi Baird. "Ne de olsa bu onları üçüncü görüşüm. Neredeyse ne düşündüklerini biliyorum, ama düşünmek tam olarak onların yaptığı şey değil."

"Hadi," dedi Dean. "Bunu daha sonra konuşabiliriz." Arkaya uzandı ve Remington'ı çıkardı. Sam testereli silaha bir mermi yerleştirdi. Kısa bir süre göz göze geldiler ve sonra arabadan . Harmon Baird elinde hâlâ antika silahıyla onu takip etti.

Evin ön kapısı kapalıydı ama Dean tabandan tavana pencerelerden arka taraftaki bir kapının aralık olduğunu görebiliyordu. O da içeride herhangi bir hareket ya da mücadele belirtisi ya da evde herhangi bir şey göremedi. Görünüşe göre burada her kim yaşıyorsa Minimalist bir yaşam tarzını benimsedi, bu da muhtemelen evinde çok sayıda pencere olan biri için uygundu.

"Arkayı koruyun!" diye bağırdı. "Ben içeri giriyorum!"

Sam evin etrafında koşturdu. Baird henüz bahçeye ulaşmamıştı. Dean kilitli olan kapı kolunu denedi. Şaha kalktı.
geri döndü ve kapıyı tokmağın hemen altından tekmeledi. Tahtanın gürültülü bir şekilde kırılmasıyla kapı açıldı.

"Evde kimse var mı?" Dean sessizliğe doğru seslendi.

Bir an için evde kimsenin olmadığını ve yaşlı adamın başından beri yanıldığını düşündü. Ama sonra, ikinci kattaki bir yerden, açık merdivenlerden yukarı doğru, kulakları tırmalayan bir çığlık geldi.

"Sanırım biri öyle," dedi kendi kendine. Merdivenlere doğru koştu. Onlara ulaştığında, Sam'in açık olan arka kapıda belirdiğini gördü. Dean başparmağını üst kata doğru salladı, sonra Sam'i işaret etti ve avucuyla "kal" işareti yaptı. Sam anlayışla başını salladı. Dean tüfeği kaldırdı ve yukarı çıkmaya devam etti.

Üst kat bir çatı katıydı ve zeminin sadece üçte birini kaplıyordu.
alt kat olarak kullanılıyordu. Merdivenin ahşap trabzanı tepede bir korkuluğa dönüşmüştü ve arkasında, küçük bir oturma alanından sonra iki kapı vardı. Kapılardan biri açık duruyordu ve Dean kapıdan korkmuş iniltileri duyabiliyordu. Akan banyo suyunun sesi
diğerini.

Kapı aralığına girdi, sağ omzunu pervaza , tüfeğini doğrulttu.

Odanın içinde ellili yaşlarında, ince yapılı, esmer bir kadın yüzünde gözyaşlarıyla uzak duvara yaslanmış duruyordu. Onunla Dean'in arasında bir asker vardı -alışveriş merkezinde gördükleri değil, daha genç bir adamdı, üniforması bir gösterge ise yaklaşık aynı dönemden geliyordu- sağ yumruğunda çok büyük bir bıçak tutuyordu. Gerçek bir bowie bıçağı, diye düşündü Dean. Asker onlara doğru ilerledi.
ama yatak yolunu kapatmıştı. Etrafından dolaşacakmış gibi soluna doğru adım attı, sonra üzerine çıkacakmış gibi bacağını kaldırdı. Bacağını tekrar indirdi, görünüşe göre kararsızdı.

"Hanımefendi," dedi Dean yumuşak bir sesle. "Şimdi eğilmek isteyebilirsiniz." Sözlerini bir el işaretiyle destekledi.

Onun sesini duyan asker arkasını döndü. Daha çocuktu, belki on yedi yaşındaydı ya da öldüğünde o yaştaydı. Boğazı kesilmişti ve yarası hâlâ kuru ve kâğıt gibiydi. Bir şey onu da kemiriyordu, yanaklarındaki ve alnındaki delikler altındaki kemiği gösteriyordu. Dean'e bakarken titredi ve bir an için sanki kemikleri şeffaf siyah camdan yapılmış parlak bir ampulle içeriden aydınlatılmış gibiydi. Sonra hayattayken olması gerektiği gibi bütün görünüyordu ve sonra Dean'in ilk gördüğü yarık boğazlı ölü adama geri döndü.

Daha önce ne kadar kararsız olsa da, Dean'in ilk hedefi olmadığını anlamakta zorlanmıyor gibiydi.
daha büyük bir tehdit oluşturuyordu. Büyük bıçağıyla Dean'e doğru hamle yaptı.

Dean Remington'ın tetiğini çekti. Kaya tuzu patlaması
genç askerin kafasından geriye kalanları ve göğsünün büyük bir kısmını yok etti. Köşesine büzülmüş olan kadın, adamın parçaları yağmur gibi üzerine yağarken çığlık attı.

Askerin alt kısmı sallanarak düştü ve oturur vaziyette yere indi.
yere yığılmadan önce birkaç saniye yatağın üzerinde durdu.

Orada Dean'e giderek tanıdık gelen bir şekilde gözlerini kırpıştırdı ve gözden kayboldu.

Diğer tüm parçaları da aynı anda yok oldu. Duvarlarda kaya tuzu izleri vardı ama Dean'in etrafa saçtığı et parçaları yoktu.

"Artık her şey yolunda," dedi Dean. "O gitti."

Neredeyse histerik bir şekilde hıçkırarak ağlayan kadın, ellerini bir an önce üzerinde olan ve artık olmayan vücut parçalarına sildi.

"Hayır, yani tamamen gitti," dedi Dean.

"Ama..."

"Biliyorum. Anlamaya çalışma," diye önerdi Dean. "Böylesi çok daha kolay."

Kadın gözyaşlarının arasından gülümsemeye çalıştı. Ayağa kalktı ve kolunu gözlerine sildi. "Teşekkür ederim. Her kimsen."

"Sorun değil," dedi Dean. "Birinin gelip ön tarafa yeni bir kapı takmasını isteyebilirsin. Seninkini biraz kırdım."

YİRMİ ÜÇ

Dean'in söylediği gibi Sam aşağıda bekledi. Dean aşağı indiğinde Harmon Baird'i orada tutmayı başardığını gördü.

"Ne oldu Dean?" Sam sordu.

"O askerlerden biri daha vardı," dedi Dean. "Sadece bir çocuk. Boğazı kesilmişti ve burada yaşayan kadına da aynısını yapmaya çalışıyordu. Ama yaşlı adam haklı, onları vurursan giderler. Birkaç kez göz kırpıyorlar ve puf, gitmişler, sanki bir ışınlayıcı ışına sıkışmışlar gibi."

"Eğer onları doğru mermiyle vurursanız," dedi Sam. "Her neyse, biri silah seslerini araştırmaya gelmeden önce Bay Baird'i buradan götürsek iyi olacak."

"Ben de öyle düşünüyordum." Dean hâlâ yatak odasından çıkmamış olan üst kattaki kadına seslendi. "Hanımefendi, gidiyoruz. Sokağın aşağısında Riggins'in evinde bir şerif memuru var. Siz kapıyı tamir ettirene kadar burada kalıp kalamayacaklarını öğrenmek isteyebilirsiniz."

Cevap vermedi ama anlaşılır bir konuşma henüz onun yetenekleri dahilinde değildi. Dean konuşmayı öğrendiğinde iyi olacağını düşündü.

Ölü adamın korkusunu üzerinden atmaya çalışıyordu -çirkin bir ölüydü- onu buza çevirmeye çalışıyordu.

Dean omuz silkti. O, Sam ve Baird yıkılmış ön kapıdan çıktılar ve aceleyle arabalarına gittiler. Şerifin aracı hâlâ Riggins'lerin evinin önünde park halindeydi. İkinci Cadde o sabah ikinci kez arka görüş alanından kaybolduğunda kimse dışarı çıkmamıştı.

Dean'in on dört, Sam'in de on yaşında olduğu yaz, babaları onları Rocky Dağları'nda uzun bir yürüyüşe çıkarmıştı. Onlar
bir haftadır Colorado'da bir kulübede kalıyordum ve
Dean için neredeyse cennet gibiydi. Mavi gökyüzü, alabalıkların yakalanabileceği yerden geçen hızlı bir dere, derenin diğer tarafında rustik ahşap bir köprüden geçerek ulaşılan bir çayırlık.
binlerce kır çiçeği açmıştı.

Bunun gerçekten cennet olmasını engelleyen şey Dean'in on dört yaşında olmasıydı ve ömür boyu sürecekmiş gibi görünen eğitim kampına devam etmektense kızlarla tanışmayı, spor yapmayı ve uyumayı tercih ederdi. Gerçi babam böyle bir seçenek sunmamıştı ve
Dean babamın gittiği yere gitti ve dediklerini yaptı.

Bu özel günde Dean, baba ve Sam, üç günlük bir konaklama için erzak ve ekipman içeren ağır sırt çantalarını omuzladılar.
vahşi doğada. Babam ikisini de paketlemişti ve Dean'inkinin seksen, Sam'inkinin altmış kilo olduğunu söylemişti. Kendi yükleriyle birlikte doğru yola çıktılar. Bütün sabah yürüdüler,
Babamın çantasından fıstık ezmeli sandviç ve kuru üzümden oluşan hızlı bir öğle yemeği için durduktan sonra yola devam ettik. Çayırlar inceldi ve tamamen kayboldu. Yaprak döken ağaçlar geride kaldı. Sonunda sert, kayalık yamaçlarda sadece dağınık köknarlar vardı. Hava ince ve serindi.

Yolun büyük bir kısmında babaları, oğullarına Deniz Kuvvetleri'nde ya da anneleri öldükten sonra çıktığı av gezilerinde öğrendiği dersleri anlatıyordu. Onlara *Loup Garou* ve Manitou'dan, Asur *ekimmularından*, Yunan *kereslerinden*, mumyalardan bahsetti,
golemler, zombiler ve çok daha fazlası. Bir gün güvenecekleri testleri, tuzakları ve gelenekleri anlattı. Çocukları çoktan birkaç av gezisine götürmüştü elbette, ama onları onsuz gidecekleri güne hazırladığını söyledi.

Sonunda, gün ilerledikçe, üzerinde bulundukları dağın yamacı gölgelerle örtülünce, onlara çantalarını çıkarmalarını ve oturmalarını söyledi. Her zaman yaptıkları gibi itaat ettiler.

Babam sırt çantasını çıkarmadı. Ayakta kaldı. "Bu
Bu olaydan öğrenmenizi istediğim en önemli şey," dedi, "asla kimseye güvenmemeniz. Bana bile. Size söylenenleri her zaman doğrulayın. Kontrol etmek için birkaç dakikanızı ayırmanız daha sonra size saatler kazandırabilir. Hatta hayatınızı bile kurtarabilir."

"Ne demek istiyorsun baba?" Dean sordu. Aklının bir köşesinde korkunç bir düşünce belirmişti bile ve buraya gelirken izledikleri yola pek dikkat etmediğini fark etti,
Babamın dönüş yolunu bildiğine güvenerek.

"Yani, biz ayrılmadan önce ikiniz de sırt çantalarınızı kontrol etmediniz. Siz sadece burada ihtiyacınız olacak şeyleri koyduğuma ."

"İhtiyacımız olacak şeyleri mi?" Sam sordu.

"Siz çocuklar bir saat boyunca orada oturun," dedi babam. "O zamana kadar
Hava kararmak üzere ve kamp kurmanız gerekecek. Yarın kulübeye geri dönebilirsiniz - tabii yolu hatırlarsanız. Seni ertesi güne kadar ya da belki ondan sonraki güne kadar göreceğimi sanmıyorum."

"Ama..." Dean itiraz etmeye başladı ama sonra dilini tuttu. Babam onları test etti. Onun yaptığı da buydu. Onlara öğretti ve onları test etti,

ve şimdiye kadar bu özel testte başarısız olmuşlardı. Şikayet ederek durumu daha da kötüleştirmeyecekti.

"Baba, yapamazsın-" diye başladı Sam.

Dean onun kesti. "Kes sesini Sammy. Biz iyi olacağız."

Sammy fermuarını çekti ve babam dağdan aşağı indi.
Dean izlerini takip edebileceğini düşündü.
onları silmek için özen gösterdi, ki bu onun yapacağı türden bir şeydi.

O gittikten sonra iki çocuk da sırt çantalarını açtı. En üst katman meşru görünüyordu; üstünkörü bir incelemede çadır yerine geçebilecek rulo muşambalar. Dean'inkinin altında bir kutu beyzbol kartı, birkaç kutu domuz eti ve fasulye vardı ama
konserve açacağı, birkaç tuğla, içi kağıt dolu plastik bir torba ve kesinlikle hiçbir işe yaramayan diğer çeşitli nesneler
Vahşi doğa. Sam'inki de benzer şekilde doluydu. İkisinin de kibriti, uyku tulumu ya da çadırı, pusulası ya da erişilebilir bir yiyeceği yoktu. Göğüslerine bağladıkları ve kemerlerine taktıkları ayrı mataralarda suları vardı, bu yüzden Dean bu konuda endişelenmiyordu.

Ama hava kararıyordu ve yakında açlıktan ölmüş ve uykusuz kalmış olacaklardı.

"Ne ?" Sam sordu. Daha on yaşındaydı, o yüzden
Dean onu biraz rahat bırakmaya çalıştı ama çocuk hüngür hüngür ağlamaya başlarsa onu en yakın uçurumdan aşağı atacaktı.

"Ben tepeden aşağı iniyorum," dedi Dean. "Hava kararmadan önce inebildiğim kadar aşağı inmeye çalışacağım. Ağaç hattının içi daha sıcak olacak ve
Belki akşam yemeği için biraz böğürtlen ya da tavşan falan bulabiliriz."

"Ama burada bir saat kalmamız gerekiyordu," diye itiraz etti Sam.

"Babam öyle dedi. Ayrıca sırt çantalarımızın
Üç günlük erzak. Söylediği her şeye inanmak mı istersin, yoksa bu gece yemek yemek mi?"

"Ye, sanırım."

"O zaman gidelim."

Ertesi gün hava karardıktan hemen sonra kulübeye döndüler; aç, yorgun ve kızgın bir halde. Ama Dean değerli bir ders aldığını kabul etmek zorundaydı.

Şimdi Harmon Baird'in hikâyesini dinlerken bu dersi uygulamaya çalışıyordu.

Yaşlı adam iki haklıydı.

Hangi evin saldırı altında olduğunu ve saldırganların vurularak etkisiz hale getirildiğini biliyordu. Dean eve girip genç askerle yüzleşerek her ikisini de doğrulamıştı.

Yine de Trail's End'deki odalarında Sam'in yatağında otururken doğrulanması zor bir hikâye anlattı. Eğer Dean
Hem hayatı boyunca hem de özellikle Cedar Wells'e geldiğinden beri sahip olduğu şeylerin tek kelimesine bile inanmazdı.

"Doksan bir yaşındayım," diye söze başladı Baird, odanın ısısını rahat edeceği bir seviyeye getirdiklerinde ve ona soda makinesinden bir Dr Pepper getirdiklerinde. Şapkasını çıkarmıştı,
Kafası neredeyse keldi, sadece pembe, dokuya benzer deriye yayılan birkaç tutam saç vardı. "Yani şimdiden iki tane
cinayet döngüsü dediğiniz şey. Ben onları sadece kırk yıl olarak düşünüyorum."

"Kırk yıllık ne?" Sam sordu.

"Hiçbir şey. Sadece kırk yıl. anlattığım gibi değil ve kendi kafamda düşündüğümde ne demek istediğimi biliyorum, değil mi?"

"Sanırım bu doğru."

"Kesinlikle öyle. Dediğim gibi, daha önce iki kez yaşadım.
Bu benim üçüncü seferim. İlkinde sadece bir filizdim.
Tabii ki. Ama olduğunu gördüm. Kendi babamın bir tomahawk ile kesildiğini gördüm. Teyzem sırtından vuruldu. Komşum -en kötüsü de buydu- bir atın arkasına bağlandı ve ön tarafındaki tüm deri yüzülene kadar yüzüstü sürüklendi."

"Yeesh," dedi Dean. "Bu çok sert."

"Sertti genç adam," diye kabul etti Baird. "Ama bir etki bıraktı, bunu söyleyebilirim."

"Eminim öyledir."

"Kırk yıl sonra, bildiğinizi tahmin ettiğim gibi, her şey yeniden başladı. Bu kez neler olduğunu biliyordum, çünkü ilk seferden hatırladığım saldırı türlerinin aynısını gördüm. Kızılderililer ve askerler tarafından yapılan saldırılar.
ilk cinayetlerden önce giyiliyordu. Bir saniye önce orada olup bir saniye sonra giden insanlar.
Gözleriniz. Ve bir saniyeden diğerine form değiştiren, insana dönüşen hayvanlar, hayvana dönüşen insanlar. Bu
Hepsi çok tanıdık ve ikinci kez olduğunu görmek çok korkunç." "Sen ne

yaptın?" Sam sordu.

"Elimden geldiğince mücadele ettim, yaptığım buydu. "Ben de öyle yaptım.
İlk seferinde hiçbiri benim için gelmedi, yoksa büyük ihtimalle şu anda burada olmazdım. Ama ikincisinde? Benim için geldiler, tamam. Dokuz kez saldırıya uğradım. Onlarla için tüfeğimi, tabancamı, baltamı hatta bir keresinde yanan bir kütüğü kullandım. Ne olduğunu görmüştüm. yapabileceklerini ve bunu bana yapmalarına izin vermeyeceğimi söyledim. Bazıları

, eğer böyle adlandırabilirseniz, ve diğerlerini sadece . Benimle uğraştıktan sonra daha kolay avlara yönelmiş gibiler."

Yaşlı adam, sanki yuvasından çıkarmaya çalışıyormuş gibi sol gözünü sertçe ovuşturdu. Sonra burnunun ucunu kaşıdı, kırmızı bir iz bıraktı.
işaretler. "O zamana kadar evlenmiştim ve sevgili Betty'mi aldılar. I
Onu evde sadece kısa bir süreliğine yalnız bıraktım, erzak ve mühimmat almak için kasabaya kadar. Yanında bir de silah bırakmıştım, ama bir onu yakaladılar, köprücük kemiğinden
Göğüs. Onu arkaya gömdüm ve bunu kim yaptıysa onu aramaya çıktım ama tabii ki onları takip etmek mümkün değil."

"Neden olmasın?" Dean sordu. "İz bırakmıyorlar mı?"

"Bazen evet, bazen hayır. Bazen izler hiçbir şeye dönüşmeden kaybolup gidiyor. Bazen de başka izlere dönüşüyorlar. Aslında hiçbir yerden gelmiyorlar, görüyorsunuz. Onlar... Neydi o kelime?" Parmaklarını kuru bir tıkırtı sesiyle şıklattı. "Onlar
Ortaya çıkarlar, hepsi bu, bir anda ortaya çıkarlar, sonra kirli işlerini yaparlar ve sonra tekrar ortadan kaybolurlar."

"Bunu gördün mü?"

"Betty öldürüldükten sonra eve geri dönmedim. Onu gömdüm ve sonra gittim, çünkü onları görmüştüm.
Oradan geliyorlardı. Günlerce o ormanda yaşadım, sanırım insan kadar hayvan olarak, geldiklerini, bir liderleri olup olmadığını, bu tür şeyleri öğrenmeye çalıştım, anlıyor musunuz? Ve öğrendiğim şey şuydu.
Orada değillerdi ve sonra oradaydılar ve görebileceğiniz herhangi bir işaret yoktu, ne zaman veya nerede ortaya çıkabileceklerini size söyleyecek herhangi bir şey. Bir tanesi bir gece tam önümde belirdi-
Neredeyse tepemdeydi ve bir santim ötemde değil de tam olarak durduğum yerde belirseydi ne olurdu diye merak ettim. Ona sormadım tabii ki, kafasını elimle kopardım.
Balta. Ateş etmek kadar işe yaradı, öyle . Hepsi bu kadar değil.

Artık sağlamlar, mesele bu. Güçlüler ama ölmüşler ve geri dönecek kadar mutlu görünüyorlar."

"Demek ki doğru iz üzerindeymişiz," dedi Sam. "Onlar yeniden canlanan ölüler."

Dean, "Şimdi tek yapmamız gereken onları kimin ve belki de neden yeniden canlandırdığını bulmak," dedi. "Ve buna bir son vermek."

"Tam olarak başladığımız yere dönmüş sayılmayız," dedi Sam. "Aynı mahallenin hemen arkasında. Bay Baird, bildiğiniz
Cedar Wells'e karşı kin besleyen biri var mı? Bu saldırıların arkasında kim olabilir?"

Baird sol eliyle sağ dirseğini kavradı ve sağ elinin işaret parmağını küçük sarı dişlerine vurdu. "O ikinci kırk yıldan sonra kasabadan taşındım. On dokuz ve altmış altı . Kasabaya gelen ve pek de umursamadığım bir unsur vardı - ölüler dışında yani. Zaten Betty olmadan şehirde kalamazdım. Çok uzağa gitmedim.
Kuş uçuşu on beş mil, yollarda daha uzun. Ama tabii ki tarihleri takip ettim, belki tekrar olur diye. Hazırdım, bunu söyleyebilirim. Ne yapmam gerektiğini de biliyordum. Kasabaya geri dönmeli ve bunu durdurmaya çalışmalıydım."

"Ve sen de bunu yapıyordun," dedi Sam. "Bu yüzden bazı suç mahallerinin etrafında görüldün. Ama bilmemiz gereken şey, sizce bu işin arkasında ilk etapta kim var? Her kırk cinayet döngüsünü başlatan biri olmalı.
ve eğer kim olduğunu bulabilirsek, bunu sonsuza dek durdurabiliriz."

"Sanırım size önceden söylemedim," dedi Baird. "İlk kez, 26'da mı? Ailem büyük bir sığır çiftliğinde çalışıyordu ve orada yaşıyordu. Babamı, teyzemi ve komşumuzu öldüren saldırıların hepsi çiftlik arazisinde oldu. Annem, daha sonra, çiftliğin tüm bunlarla bir ilgisi olduğuna ikna oldu. Bir şey vardı

Bu kötülüğü oraya getiren şey orada oldu. Ondan sonra hiçbir şey yapmadı, kasabaya taşındı - ona cinayetlerin kasabada da işlendiğini, çiftliğin bu konuda yalnız olmadığını söylememe rağmen, hiçbir şekilde."

"Şimdi ona inanıyor musun? Sence tüm bunların arkasında çiftlik mi var?"

Baird sırıttı. Bu etki Dean'e çizgi filmdeki akbabayı hatırlattı. özellikle lezzetli bir lokmaya bakıyordu. "Kahretsin, çocuklar, bilmiyorum. Cedar Wells, çiftlik ya da umurumda değil. Hayatta kalmamın ve kırk yıllığına geri dönmemin tek nedeni
O hayaletler ya da her neyse, diğer her şeyden daha çok nefret ediyorum. Yine de düşündüm ve sanırım her şeyin başladığı yer çiftlik olabilir."

"Bizi oraya götürebilir misin?" Dean ona sordu.

"Oh, o eski çiftlik yıllar önce satıldı. Daha küçük parçalara bölündü, konut alanlarına ve başka şeylere dönüştürüldü, bilmiyorum.
Bir zamanlar orada her ne varsa, büyük olasılıkla şimdiye kadar sürülmüş, kesilmiş ya da asfaltlanmıştır."

YİRMİ DÖRT

Howard Patrick Ana Cadde'deki emlak ofisinin kapısını açtı, içeri girdi ve sadece tepedeki floresan armatürleri değil Noel ağacını da aydınlatan düğmeleri çevirdi,
Grinch'i ve her yıl 1 Aralık'tan 5 Ocak'a kadar pencerenin önünde tuttuğu elektrikli menorayı canlandırdı. Eğer sahip olabilseydi
Elektrikli bir Kwanzaa sergisi bulsaydı onu da koyardı, özellikle de eşi ve iki çocuğuyla birlikte dört yıl önce Noel'e ek olarak Kwanzaa'yı da kutlamaya başladıklarından ve çocuklarına Afrika miraslarına dair sağlam bir his aşılamak istediklerinden beri-
Ama esas olarak işi Kaibab Realty'nin her şeyi kapsamasını istediği için. Herkesin yaşayacak bir yere ihtiyacı vardı ve o da herkesin kendi evini almasına ya da satmasına yardımcı olan kişi olmak istiyordu.

Masasına giderken durdu ve radyoyu açtı, tatil şarkılarından başka bir şey çalmayan bir uydu istasyonuydu bu. Johnny Mathis "The Christmas Song" şarkısını söylemeye başladı ve Howard gülümsedi. Rahat şeyleri severdi; iyi inşa edilmiş bir evin konforunu, zengin bir bankanın hesap, aile ve tanıdık bir şarkının rahatlığı. Termostatın Yukarı okuna dokundu ve fırın çalışmaya başladı.

Masası meşe ağacından yapılmıştı, sarı ve cilalıydı ve kenarlarının olması iyi bir şeydi çünkü yıllardır üstünü görmemişti.

Kağıt tamamen gizlenmişti: internetten basılmış listeler, el , notlar, insanların uğramasını birkaç sözleşme paketi
imzalamak için ofise gitti, gazete ilanlarını ve daha fazlasını katladı; bir keresinde bir yığının dibine inmiş ve iki ay boyunca orada kalmış bir komisyon çeki buldu. Kâğıt olmayan tek yer telefonunun altıydı.

Paltosunu bir kancaya astıktan sonra oturdu ve elindeki
evrak çantasını ayaklarının dibinde yere bıraktı. İçinden bir dizüstü bilgisayar çıkardı ve bunu masanın üzerine, birkaç rastgele kâğıt nesnenin üzerine koydu. O
açtım ve . Ofiste başka bir gün.

Yaptığı ilk şey e-posta hesabını kontrol etmek oldu. Her geçen gün internet üzerinden daha fazla iş yapılıyordu. Henüz masasından hiç kalkmadan ev gösterip satabileceği bir noktaya gelmemişti ama o günün yaklaştığına inanıyordu. Bir zamanlar işi karakterize eden, mümkün olan her eve kilometrelerce araba sürmenin yerini çoktan çevrimiçi listeler almıştı. Müşteriler ona sık sık
Web'de buldukları belirli özellikleri akıllarında tutarak ve
karar verdikleri teklifi yapmadan önce çevrimiçi ipotek hesaplayıcılarının yardımıyla- bir kez şahsen görmek istediler.

Bugün gelen kutusunda on dokuz e-posta vardı. Üçü spam'di ve onları sildi. Dördü kişiseldi. Geri kalanlar öyle ya da böyle onun işiyle ilgiliydi. Bunları okumak ve cevap vermeye çalışmak
-gönderdiği her şeyde
geri döndü ve teknik desteği aramaya çalıştığında bu aramanın da gerçekleşmediğini gördü - bir saat on bir dakika sürdü
dakikalar. Pencereyi kapattı, saate baktı, masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve bacaklarını uzattı.

Sekiz elli altı. Saat dokuzda genellikle sokağın etrafında yürümeyi, bir fincan kahve ve arada bir çörek ya da bir dilim elmalı turta için Wagon Wheel'e uğramayı severdi. Arkadaşlarını ve komşularını selamlar, onlara yaşlı Howard Patrick'in

Piyasada kendilerini bulduklarında iş yapmaları gereken harika bir adam.

Gitmeden önce hızlıca bir telefon görüşmesi yaptı. Dün Juliet Monroe'ya ulaşmaya çalışmıştı çünkü Pazartesi günü Kaliforniya'dan gelecek olan ve onunki gibi bir çiftlik arazisiyle ilgilenen bir grup vardı. Telefonuna cevap vermemişti.
Onun için alışılmadık bir durumdu. Kadının telesekreterine bir mesaj bırakmış ama geri aranmamıştı, bu daha da alışılmadık bir durumdu. Stu'yu denemişti, onun çiftliğini.
elini uzattı, şehirdeki evinde, yine yanıt alamadı. Sonunda ona bir e-posta gönderdi, ancak gelen kutusunda yanıt yoktu.

Şehir dışına çıkabilirdi, gerçi normalde böyle bir planı varsa bunu ona söylerdi. Ama bunu yaptığında bile
genellikle sesli mesajlarını kontrol ederdi. Ve evi satmak için sabırsızlanıyordu, bu yüzden evi gösterme fırsatını kaçırmazdı.

Elbette anahtarı vardı ve o olmadan da gösterebilirdi ama içeri girmeden önce her zaman açık bir izin almayı severdi.
başka birinin evinde.

Numarasını kontrol etti ve . Dört kez çaldıktan sonra açtı. Gelen mesajı dinledi, sonra bip sesini duydu ve "Juliet, ben yine Howard. Bugün Cumartesi sabahı ve bu
Pazartesi sabahı çiftlik mülklerine bakmak için burada olacak. Ona ilanınızı gösterdim ve çok ilgilendi, bu yüzden lütfen bana geri dönün ve Pazartesi günü onu getirmemin sorun olup olmadığını bildirin. Teşekkürler ve harika bir hafta sonu dilerim."

Kasabadaki insanlar ona bazen "Bay Müthiş" , çünkü kendisine nasıl olduğu, işlerin nasıl gittiği, ailenin nasıl olduğu ya da havanın nasıl olduğu sorulduğunda bu kelimeyi kullanma eğilimindeydi. "Müthiş," derdi, "tek kelimeyle müthiş!" Havayı umursamazdı.
lakabı. Bu, onun hakkında olumlu bir izlenim edinmesine yardımcı oldu ve hayatta başarı olumlu ilgiliydi. *Şu yaşlı Howard Patrick,*

Bay Müthiş'in orada iyi bir işi var. Muhtemelen evimi benim için satabilir.

Belki de Juliet ona hafta sonu için uzaklara gideceğini söylemeyi unutmuştu. Zarar yok, faul yok.

Ama yine de Cedar Wells'te kötü bir şeyler oluyordu.
Herkes bu konuda konuşuyordu ve fısıltılar dün erken saatlerden itibaren tam bir haykırışa dönüşmüştü. İnsanlar öldürülüyordu ama kimse kim tarafından ya da neden öldürüldüğünü bilmiyordu. Ve çiftlikte tek başına yaşayan Juliet de herkes kadar savunmasızdı. Bir de şu vardı.
e-posta ve telefonlarla ilgili sorunlar.

Çark'a gitmek yerine, yarım saatini ayırıp Juliet'e koşacaktı. İçini rahatlatmak için.

Doğrulayın. Güvenmeyi boş ver, sadece doğrula. Babamın tavsiyesi buydu,
Dean tartıştı ve Sam dersleri hatırladı. Sessiz bir şekilde
Harmon Baird motel odasının kapısında beklerken.
-Orada bile tüfeğini taşıyordu ama kasabadan geçerken görünür silahlar taşıyan başka insanlar görmüşlerdi, bu yüzden kimse buna pek dikkat etmeyecekti.
Sonunda onun sadece palavra mı sıktığını yoksa neden bahsettiğini bilip bilmediğini görmeleri gerektiği konusunda hemfikir oldular.

İfadelerinden oldukça emin görünüyordu. Birden fazla olay yerinde bulunmuştu, bu da olayı daha iyi anladığını gösteriyordu.
çoğu insandan daha fazla saldırgan vardı. Ama emin olmak zorundaydılar.

Ormanda duruyorlardı. Uzun çamlar önlerini kapatmıştı.
Sabah güneşi bulutların arasından yeni yeni ışımaya başlamıştı.
Kuzeyden gelen bir esinti soğuk ve daha kötü bir hava tehdidi taşıyordu.
Dean pompalı Remington, Sam ise testereli tüfek taşıyordu. Her ikisi de tabanca taşıyordu ve ceplerini kaya tuzu kabukları ve fazladan mermilerle doldurmuşlardı.

Testereyi sol kolunun altına sıkıştırmış olan Sam'in elinde bir kızılötesi termal tarayıcı vardı. Çift yeşil lazer benzeri
Kirişler bir o yana bir bu yana gidip geliyor ve ağaçların arasında ayrı yollara sapıyorlardı. Etrafında dolaştırırken, paranormal bir faaliyet belirtisi olup olmadığını anlamak için cihazın küçük ekranını izledi.

"Bir şey var mı?" Dean sordu.

"Hiçbir şey yok." Geyik avlıyor da olabilirlerdi ama öyle olsaydı şimdiye kadar bir şey bulmuş olurlardı. Bu haliyle Sam zaman kaybettikleri duygusundan kurtulamıyordu.
Baird ormandan çıktıklarını söylemişti ama buralarda çok fazla vardı, bu yüzden haklı olsa bile yanlış olabilirlerdi. Öte , Baird de doksan bir yaşındaydı ve sesinin çoğunlukla tutarlı çıkması, bir tür bunama yaşamadığı anlamına gelmiyordu. "Belki de denememiz gereken başka bir yer vardır, Bay Baird?" diye sordu. İnsanlar ormanda kıçları donarken ölüyor olabilirlerdi.

"Bir sürü yer var, evet evlat," dedi Baird, bazen yüzünde beliren o tuhaf, aralıklı gülümsemesiyle. "Ama bir tanesi
bir sonraki kadar iyi. Nereden ya da ne zaman geleceklerini bilemezsiniz, bu yüzden sadece tahmin etmek zorundasınızdır. Tahmin ve umut, işte bu. Tahmin ve
umut."

"Umut etmekten biraz yorulmaya başladım," dedi Dean. "Bir şeyler vurmak istiyorum."

"Şansını yakalayacaksın, genç . Buna inan, evet. Çok geçmeden şansını ."

Sam, *nerede ve ne zaman ortaya çıkacaklarını bilmiyorsan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun*, *diye* sormak istedi. Baird'den çoğu zaman doğru dürüst cevap almanın zor olduğunu çoktan öğrenmişti, bu yüzden sormaya zahmet etmedi. Görünüşe göre Baird ne bildiğini biliyordu ve geri kalanı hakkında endişelenmiyordu. Sam aynı şeyin herkes için söylenebileceğini düşünüyordu. Belki de Baird'in inancı dini inançlar gibi bir şeydi.

İnanç. Sam yüce bir güce inanıyordu ama Dean inanmıyordu. Sam'in Dean'in sahip özel bir bilgisi yoktu, Tanrı'yı görmemiş, duymamış ya da onunla tanışmamıştı. Sadece Dean'den daha fazla bir şey olması gerektiğini hissediyordu.
Çünkü gördükleri ve savaştıkları pek çok şey bilimsel anlayışın dışında da varmış gibi görünüyordu.
Böylece, babamın çok övülen doğrulaması olmadan, inandı.

Baird, öldürücü ruhların bu ormanda inanıyor gibiydi.

Sam ITS cihazını kapatmak üzereydi ki, cihazlardan biri
Yeşil ışınlar titreyerek bir saniyeliğine bir şimşek kadar sivri hale geldi. Makine yumuşak bir bip sesi çıkardı. Işını bozacak bir şey göremiyordu ama bozulmuştu. "Dean."

"Yakaladım seni," dedi Dean usulca. Tüfeğini kaldırdı. Sam cihazı kapattı, derin bir ceket cebine soktu ve silahı hazırladı.
Testereyle kesilmiş.

Harmon Baird deli gibi sırıttı.

Işığın titrediği yerde bir geyik durmuş, büyük, boş kahverengi gözleriyle onlara bakıyordu.

Bir saniye önce orada değildi. Sonra oldu. Sonra bir geyik gibi sıçrayarak uzaklaştı.

Takip ettiler. Sam onu bir an için bir ağacın arkasında kaybetti ve tekrar görüş alanına girdiğinde-

-Peki, ne olabilirdi-

-Tüylü tüylü bir çakaldı, onlara hırlarken gösterdiği dişleri vahşi görünüyordu.

Dean, "Şekil değiştiren," dedi.

Baird tüfeğini omzuna kaldırdı ve çakalla göz göze geldi. "Bekle," dedi Dean ona. "Bir dakika bekle."

Baird şaşkın görünüyordu ama parmağını tetikten çekti.

Çakal gözden kayboldu, siyah bir ışık çaktı ve yeniden belirdi. Sırayı tekrarladı. *Kanepeden kalkıp bir tane vurmadan hemen önceki televizyon seti gibi*, diye düşündü Sam.

Onlara baktı, hâlâ hırlıyordu, sanki saldıracakmış gibi. Üçü de parmaklarını tetik muhafazalarının içine sokup ateş etmeye hazırlandı.

Saldırmak yerine döndü ve koşarak uzaklaştı.

Üç adam kovalamaya başladı. Dean çakalın rotasını takip ederek bir çalıyı savururken bir çığlık attı. Baird deli gibi kıkırdadı.

Hayvan bir çamın etrafından dolaştı ve büyük granit kayalardan oluşan bir çıkıntının arkasında kayboldu, yeşil ve turuncu likenler gölgeli alt yüzeylerini eski bir pilin üzerindeki korozyon gibi kaplıyordu. Sam sola dönerek Dean'in önüne geçti ve kayaların arkasına geçti. Yukarı İleride çakalın tüylerinin parladığını ve kuyruğunun çalıların arasından geçerek değiştiğini gördü.

Ama nereye gittiğini göremedi, çünkü bir adam kayaların arasından kalktı ve devrilmiş bir ağaç dalını yüzüne doğru savurdu. Sam yanıp sönen ışıklar gördü ve kayaların arasından aşağı indi.

YİRMİ BEŞ

Gözlerini tekrar açtığında, ışık çok parlak görünüyordu. Canını yaktı. Gözlerini sıkıca kapattı ve bu da canını yaktı. Gözleri hala kapalıydı. yüzüne dokundu.

Eli ıslak ve kanla yapış yapış olmuştu. Tekrar açma riskini göze aldı ve parmaklarındaki kırmızıyı gördü.

"Güzel. Yaşıyorsun," dedi Dean.

"Hâlâ bunun iyi olup olmadığına karar vermeye çalışıyorum," diye yanıtladı Sam. "Şu ana kadar iki arada bir derede kaldım."

Dean, "Seni iyi pataklamış," dedi.

"Formunun bu kadar etkileyici olmasına sevindim," dedi Sam. "Kimdi o?"

"Sadece bir adam," dedi Dean. "Kovboy ya da ağaç kesen biri olabilir, söylemesi zor. Şu pazen gömleklerden vardı, askılı pantolon, gür sakal."

"Evet, Paul Bunyan gibi vuruyor." Sam sırt üstü yattığını fark etti ve granit kayalardan birine yaslanarak doğrulmaya çalıştı. Kayalardan biri

hareket, içinde bir mide bulantısı dalgası yarattı. "Oh, bu kötü bir fikirdi."

Dean onun oturmasına yardım etti ama çok nazikçe değil. "İyi olacaksın. Yine de alnında güzel bir kaz yumurtası var. Bu bir yarına kadar morun güzel bir tonu olacak."

Sam tekrar alnına dokundu. Saçları alnına yapışmıştı. Yara. "Birimizin bundan zevk almasına sevindim Dean. Oduncuya ne oldu?"

"Onu vurdum," dedi

Dean. "Ve?"

"Ve tıpkı bu sabahki gibi oldu. Ormanın her tarafına sıçradı ve sonra ortadan kayboldu. Geldiği yere geri döndü. Cebinden ITS'yi aldım ve taradım ama artık herhangi bir aktivite göstermiyordu."

"Peki ya şu çakal?" "Harmon

onu takip ediyor."

"Kendi başına gitmesine izin mi verdin?"

"Biz onu bulmadan önce durumu iyiydi. Belki bizden daha iyiydi. Seni ormanda Rip Van oynarken yalnız bırakmak istemedim. Winkle, ve seni de yanımda sürüklemek istemediğimden eminim. Bir dahaki sefere nereye koştuğuna bakmak isteyebilirsin."

"Orada değildi ve sonra... birden ortaya çıktı. Ne zamandır baygındım?"

"Bir dakika, belki iki. Hepsi bu kadar."

Sam ayaklarını altına almak için kayayı itmeye çalıştı. "Kalkmama yardım et. Peşinden gitmeliyiz."

Dean ellerini Sam'kollarının altından geçirdi ve onu ayağa kaldırdı. "Haklısın."

Sam sallanıyordu, dengesizdi. Dizleri titredi ve düşeceğini sandı ama dik durmayı başardı.

"Vay canına," dedi Dean sırıtarak. "Bu yeşil yüz morla gerçekten iyi görünüyor. Yeni bir trend başlatabilirsin."

"Hangi yoldan?" Sam yorumu duymazdan gelerek sordu. Sam'e vurulan tokat
Başındaki yara onu çok yıpratmıştı ama Baird ve çakalın çok uzaklaşmasına izin vermek istemiyordu. Etrafta durmaya devam ederse
tekrar düşebilirdi, ama hareket halinde olursa yoluna devam edebileceğini, en azından yararlı bir yöne düşebileceğini düşündü.

Dean ağaçların arasından kasabaya doğru işaret etti.

"Mantıklı." Sam yürümeyi denedi ve bunun imkânsız olmadığını görünce hoş bir şaşkınlık yaşadı. "Geliyor musun?"

Elektrikler kesildiğinde Juliet tost yapıyordu. Bir an tost makinesinin içi parladı, kızardı ve o tanıdık tost kokusu yayıldı.
mutfağı doldurdu. Sonra bir tıkırtı ve elektrik kesintisine eşlik eden ani sessizlik ve normalde ses çıkardığını düşünmediği her şey -buzdolabının alçak gürültüsü
ampullerin hafif uğultusu - aniden sessizleşti.

Kurt diye düşündü. Bunun bir elektrik hattı ya da
Kırıcı. Komşunun evinde -onları da hedef almadığını varsayarsak- elektrik hala açık olacaktı. Bunu sadece o ve köpek yapmıştı.

Kızarmış ekmeği eliyle çıkardı, bir tabağa koydu ve üzerine margarin sürdü. Çaydanlıkta zaten sıcak su vardı, bu yüzden

Hayvan kahvaltısını mahvetmeyi tam olarak başaramamıştı. Dün gece yemek yemediği için de çok acıkmıştı.

Yine de her ihtimale karşı kazmadan önce, pilleri ve yedek ampulleri sakladığı mutfak çekmecesinde bir el feneri buldu ve
çamaşır odasına gitti. Orada şalter kutusunu açtı ve anahtarları taradı ama hepsi iyi görünüyordu. Her birini sırayla test etti, gevşek olup olmadığını görmek için oynattı. Hiçbiri gevşek değildi.
takıldı.

Yani, telefon servisi gibi, kurt da bir şekilde direkten eve giden hattı kesmişti. Kutuyu kapattı ve kahvaltısını yapmak için mutfağa geri döndü.

Ama sonra aklına başka bir düşünce geldi. Bir kurt elektrik hattını nasıl keserdi? Büyük ihtimalle ısırarak. Ama yüksek bir yerden ısırırsa gerilim hattı, kesinlikle kendini elektrik çarpacaktır!

Mutfağı atladı ve tekrar üst kata çıktı. Ross'un ev ofisi olarak kullandığı boş yatak odasından direği görebileceğine inanıyordu. Eğer çıtır çıtır bir
onun cesedinin üzerinde dans ederdi.

Ross'un ölümünden beri onun ofisine pek gitmemişti. Masası, bilgisayarı, çeşitli sertifikaları ve diplomaları, hatta üzerinde zar zor kaldırabildikleri aletleri tutan, daracık kıyafetli genç kızların fotoğraflarının olduğu aptal elektrikli alet takvimi bile odayı doldurmaya devam ediyordu. Uzun elbisesi hariç kıyafetlerinin çoğunu bağışlamıştı. iç çamaşırları - eve gelirse üşüyebileceğini ve uzun donuna ihtiyaç duyacağını düşünüyordu - ve biraz da
mücevherleri, bazı kitapları ve her zaman sevdiği dergileri kurtarmak için ısrar etti. Bir zamanlar paylaştıkları şifonyeri devralmış ve dolabın çoğunu kullanmak için eşyalarını yaymış, ancak bu odayı neredeyse olduğu gibi bırakmıştı.

Şimdi takvime bakarak geçti, iki yıl geçmişti (borsacı bir arkadaşının şaka hediyesi - Ross'un hayran olduğu gibi

genç kızlar ve elektrikli aletler, ikisinde de pek becerikli değildi) ve doğruca pencereye gitti.

Haklıydı; direk oradaydı, sadece biraz sağda. Parmak uçlarında durarak direğin dibini görebildi. Direkten sarkan ağır bir kablo vardı, ucunun koptuğu belliydi.
yerde yatıyordu.

Kıvılcım çıkarması gerekmez mi? diye merak etti. *Canlı kablolar böyle yapmaz mı? Kıvılcım çıkarıp etrafa sıçrarlar ve insanlar dikkatli olmak zorundadır.*
onlara yaklaşmak konusunda.

bu kesinlikle cansız görünüyordu. Ölü bir kablo.

Juliet canavarın bunu nasıl başardığını bilmiyordu -sadece kırmakla kalmamış, bir şekilde kablodan onu tehdit edebilecek hiçbir yükün geçmemesini de sağlamıştı.

Öte , kendisine eziyet edenin sıradan bir kurt olmadığına çoktan karar vermişti. Yaptığı şeyler hayvanlar dünyasında içgüdüsel olmaktan çok uzaktı.

Pencereye doğru dönüyordu ki, penceredeki hareket
uzaklığı dikkatini çekti. Bir ışık, diye düşündü, sonra bunun camdan yansıyan güneş ışığı olduğunu fark etti. Daha da netleşmesini izledi. Bir ön cam güneş ışığını ona doğru fırlatıyordu.

Pencereyi biraz araladı ve dinledi. Sabahın sessizliğinde, her an daha da yaklaşan bir motorun gürültüsünü duyabiliyordu.

Pencereyi hızla kilitledi. Bu, kalbinin her atışında, her seferinde beklediği ve umduğu şeydi.
UYANMA ANI! Çalışan bir aracı olan biri, uzun toprak yoldan eve doğru geliyordu. Kurda bir pençesini açık pencereden içeri sokma şansı vermek istemedi.

girebilecek kadar genişti. Artık kurtuluş yakın olduğuna göre, ona yoluna çıkacak bir şey yapma şansı vermek istemiyordu.

Pencerede durarak aracın yaklaşmasını izledi.
Birkaç dakika sonra onu tanıdı. Howard Patrick kırmızı bir Jeep Grand Cherokee kullanıyordu, birkaç yıllıktı ama her şeyi güçlüydü ve yumuşak bir sürüşü vardı. Bir keresinde ona yolda çok zaman geçirdiğini ve rahat bir sürüşü sevdiğini söylemişti. Kısa süre sonra Howard'ı ön camdan bile görebiliyordu, eve doğru giderken gözlerini kısarak güneşe bakıyordu.

Dikenli tellerle çevrili çitin içine girdiğinde
Juliet, Ross'la birlikte her zaman "avluları" olarak gördükleri pencereden çıkıp aşağı inmek için döndü.

Ama yine bir şey onu geri çekti. Olması gerektiği gibi olmayan bir şey vardı. İlk başta ne olduğunu bilmiyordu, ama bir süre sonra
Bir anlık yakın gözlemle bunu gördü.

Çitin hemen ötesindeki uzun otların arasından süzüldü. Tüyleri neredeyse kuru otlarla karışıyordu. Üzerindeki işaretler
ama altın gözlerini ve pembe dilini bir an için gördü ve anladı. Kurt Howard'ı izliyordu. Arabayı kapının önüne, karların hâlâ eridiği ve Stu'nun cesedinin yattığı çimenlik alana doğru sürmesini sağlamak zorundaydı.

En azından kurdun penceresinin yakınında olmadığını biliyordu. Pencereyi açtı ve dışarı eğildi. "Howard!" diye bağırdı. "Howard, buraya gel!" Kollarını salladı. Cipin içinde, Howard'ın anahtarı kontaktan çıkardığını ve kapısını açmaya başladığını görebiliyordu. "Hayır!" diye bağırdı.
çığlık attı. "Howard, daha yakına sür!"

Şimdi onu gördü. Garip bir şekilde el salladı ve gülümsedi. Belli ki ne dediğini duymuyordu, kol işaretlerinin ne anlama geldiği hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tekrar denedi, elleriyle bir gel-gel hareketi yaptı. Adam onu işaret etti ve kadın başını şiddetle sallayarak, "Evet, evet! Yaklaş!"

Hâlâ duyamıyordu. Elini kulağına götürdü, sonra arabanın camını indirmek için uzandı. Ama anahtar arabanın dışında
Ateşleme, hiçbir yere gitmiyordu. Geri koymaya başladı. "Hayır!" diye bağırdı. Sonra arabayı ileri süremeyeceğini fark etti.
anahtarı çevirmeden tekrar başını sallamaya başladı. "Evet! Daha yakına sür!"

Hayvan tekrar hareket etmiş, dikenli telin en alt telinin altına girmişti. Şimdi cipten üç metre uzaktaydı, belki de daha az. Bulunduğu açıdan Howard, orada olduğunu bilmeseydi onu göremezdi. Ama şimdi onu net bir şekilde görebiliyordu; omuzlarındaki ve kalçalarındaki kaslar şık kürkünün altında hareket ediyor, kısmen açık ağzındaki dişler görünüyordu.

"Kapıya doğru sür!" diye bağırdı ve kapıyı işaret etti.

Howard onun işaret eden elini takip etti. Howard'ın ne zaman Stu'vücudunu fark etti çünkü koyu renk teni kül rengine dönmüştü ve ağzı açık kalmıştı.

Sonra arabanın kapısını açtı ve garaj yoluna çıktı.

"Hayır!" Juliet ağladı.

Canavar saldırdı. Gözünün takip edebileceğinden çok daha hızlı bir şekilde, bir *buradaydı*, bir de *oradaydı*, arada belirgin bir mesafe yoktu. Howard onu ancak son anda, cüssesi içine girmeden önce görebildi. Kısa bir çığlık atacak zamanı oldu ve sonra yere yığıldı.

Neyse ki cip Juliet'in katliamın büyük kısmını görmesini engelliyordu. Ama ön tarafta, bir yavru köpeğin bez bir bebek için endişelenmesi gibi arada bir sallanan uzuvları görebiliyordu ve bu daha da kötü olabilirdi.

Kurt, dişi olduğunu düşünmüştü ama bunu reddetti.
Herhangi bir cinsiyeti kabul etmek, onu bir canavardan başka bir şey olarak düşünmek Howard'ı uzun dakikalar boyunca orada tuttu. Juliet kaldı.

Pencerenin yanında, başka tarafa bakamıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, burnundan sümükler akıyordu.

Sonunda hayvan cipin arkasından çıktı, ağzı yine kırmızıya boyanmıştı. Pencereden ona baktı, göz kırptı
İki kez. Onunla oynayarak zamanını beklediği hissine kapıldı.

Tam olarak nerede olduğumu biliyor, diye düşündü.

Biliyor.

YİRMİ ALTI

Silah sesi Sam ve Dean'in Harmon Baird'i bulmasına yardım etti. Görünüşe göre çakal onu Cedar Wells'e doğru değil, kasabanın doğu sınırına paralel orman boyunca bir kovalamacaya sürüklemişti. Hayvanın sert karda bıraktığı izler patika tarafından yok edilmişti.
Harmon Baird'in kestiğini, böylece hangi yöne biliyorlardı.

Tüfek seslerinin yankılandığını duyduklarında
Sam ve Dean birbirlerine baktılar ve hızlarını artırdılar. Yarasına ve bu yarayı aynı ormanda koşarak almış olmasına rağmen Sam kardeşiyle birlikte koştu, testereli tüfek bir kez daha elinde hazırdı.

Birkaç dakika sonra Baird'i ormanın zemininde, devrilmiş büyük bir ağaç gövdesinin arkasında yüzüstü yatarken gördüler. Tüfeğini ağacın gövdesine dayamış, uzunlamasına nişan alıyordu ki, uzaklardan gelen bir ateşle etrafına ağaç parçaları saçıldı. Geç de olsa eğildi ve küfretti.

Sam ve Dean kendilerini onun iki yanındaki ağacın arkasına attılar. Başka bir sümüklü böcek gövdeyi kemirdi. Etraflarındaki havada kesif gri bir duman asılı duruyordu. Bir güneş ışığı ağaçların arasından

Çam ağaçları devrilmiş kütüğün üzerine düştü ve düştüğü yerde buhar dalları yükseldi.

"Sana kim ateş ediyor?" Dean sordu. Kendi tüfeğinin namlusunu ağacın üzerine dayayıp nişan alacak birini aradı. Onlara ateş eden her kimse çok daha yakına gelmedikçe Sam'inki pek işe yaramayacaktı ama taşıdığı Glock yarı otomatik silahı çekti.

"O çakal diğerleriyle buluşuyordu," dedi Baird. "Bir Kızılderili ve birkaç asker gördüm. Çakal bir kartala dönüştü ve onların etrafında birkaç kez uçtu, sonra da kasabaya doğru havalandı.
Kanattan vurmaya çalıştım ama ıskaladım ve sonra diğerleri beni buraya sıkıştırdı."

Sam saldırganları görmek için başını kaldırdı ama onlar da izliyor olmalıydı çünkü bir el silah sesi duydu ve tam zamanında eğilerek gözlerine odun ve ağaç kabuğu parçalarının fırlamasını .

"Onları kuşatmalıyız," dedi. "Onlar bizi kuşatmadan önce."

"Bana uyar," diye onayladı Dean. "Ben sağa gideceğim, sen sola. Harmon, sen burada kal ve sana ateş etmelerini sağla."

"Elbette," dedi Baird. "Zaten yeterince uzun yaşadım, değil mi? Kullanışlılığımı yitirdim, değil mi?"

"Demek istediğim bu değildi," diye yanıtladı Dean, sesinde keskin bir ton vardı. "Sadece bizim kadar hızlı ya da sessiz sanmıyorum."

"Seksen yıldan fazladır bu ormanda avlanıyorum," diye karşı çıktı Baird. "Her ağacı ve dalı bilirim. Sanırım bir sonraki kadar sessiz olabilirim.
adam."

"Bak, zaman kaybediyoruz," dedi Sam. Yerdeki kar giysilerinin arasından sızıyordu, soğuk ve rahatsız ediciydi. "Dean haklı, gidecek olan biz olmalıyız. Başını dik tut.

Arada bir aşağı inip onlara doğru ateş edin. Onlardan birini saf dışı bırakabilirseniz, bu şansımızı artıracaktır."

O ve Dean çömelip kalktılar ve kendi yönlerine doğru gittiler. O giderken Sam, Baird'in şöyle mırıldandığını duyabiliyordu: "Büyük torunum olacak kadar genç bir jasper'dan emir almak. Neden, hatırlıyorum..."

Sam devrilmiş ağaç gövdesinin altından çalılarla kaplı bir çam ağacına doğru fırladı.
Oradan nispeten açık bir alanı geçerek koruma sağlayacak kadar sağlam bir sonraki ağaca ulaşması gerekiyordu. Birkaç tane
Arada çalılar vardı, bu yüzden alçaktan koştu ve onların kendisini gözden umdu.

Yapmadılar. Bir mermi, on beş santim arkasındaki bir dalın arasından fırladı. Kendini yere attı ve bir sonraki büyük köknar ağacına kadar sürünerek ilerledi.

Orada durup ağaçların arasından baktı, adamların -ya da ruhların ya da her neyseler- nerede saklandıklarını görmeyi umuyordu. Biliyordu ki aşamalı olarak girip çıkacaklardı, ancak maddi formda olmadıkları sürece muhtemelen ateş edemeyeceklerini düşündüler.

Bir yaylım ateşi daha duyuldu ve Sam ileride ve sağında, başka bir kaya çıkıntısının arasında namluların parladığını gördü. Bu atışlar Baird'bulunduğu yeri hedef almış gibiydi ve Baird de karşılık vermişti - Sam kurşunun gri kayayı parçaladığını gördü.

O zaman oldukça yaklaşmıştı. Dean'in uzak taraflarına yaklaştığını umuyordu. Üç saldırganı çapraz ateşe almak en iyi şansları olacaktı.

Bakışlarını kayalara dikerek, sabit bir hızla koşmaya başladı,
Bir başka gür çama doğru rahatsız edici bir şekilde çömeldi, sonra kendi kireçtaşı kayasına doğru fırladı. Arkasına geçti ve silahını kılıfına soktu. Yine Glock. Neredeyse pompalı tüfek menziline girmişti ve kaya tuzu mermileri istediği türden hasarı daha fazla verebilirdi.

Sam derin bir nefes aldı ve kendisini
dünyevi olmayan varlıklar. Bunu hemen önce, garip bir anda
Sessizce, yakınlarda birinin hıçkıra hıçkıra ağladığını duydu. Bunun yaralı biri mi yoksa korkmuş, duyulmamaya çalışan biri mi olduğunu anlayamadı.

Saldırmak mı, ağlayan kişiyi kontrol etmek mi?

Ormanda en son ağlayan birini duyduğunda, bu dul Juliet'ti. Hızlıca kontrol etmesi gerektiğine karar verdi. Kontrol etmedi.
Kaçmaya çalışan her kimse tökezleyerek bir çatışmanın içine düşsün istiyordu. Çalıların arasından dikkatlice geçip bir ağacın etrafından dolandı ve yüzü karda, poposu havada bir topun içine kıvrılmış, sıska omuzları her hıçkırıkta kasılmış, küçük, korkmuş bir çocuk gördü.

"Hey," dedi Sam yumuşak bir sesle. "Birkaç dakika daha burada otururs an her şey yoluna girecek. Tamam mı?"

Çocuk onu duyduğuna dair hiçbir belirti vermedi. Aksine ağlaması daha da arttı.

"Sen iyi misin?" Sam sordu. "Yaralandın mı?"

Bu sefer çocuk hareket etti. Başını kollarından kaldırdı. Yüzünün sağ tarafı, saç çizgisinden çenesine kadar yarılmıştı. Kaşlarının kenarları karla kaplıydı. Kaşlarının altında iri mavi gözler Sam'in bakışlarıyla buluştu.

"Seni bir doktora götüreceğiz," dedi Sam. "Sadece birkaç dakika daha burada kal."

Çocuk hiçbir şey söylemedi ama cenin pozisyonundan çıkmaya devam etti. Sam'in tahminine göre dokuz yaşındaydı. O
Fakir bir çocuğa benziyordu, kırsal kesimden. Muhtemelen bu ormanda çok zaman geçirmiş.

Sam onun bir şey söylemesini diledi, çünkü katil ruhlar asla konuşmazdı ve-

Çocuk ayağa fırladı, küçük yumruğunda kötü, parıldayan bir bıçak vardı ve ona doğru koştu.

O gerçek mi? Sam merak etti. *Yaralanmanın sonucu olarak bir tür sinir krizi mi geçiriyordu?* Çocuğun titrediğini görmemişti. Bıçaklanmak istemiyordu ama masum bir çocuğu vurmak da istemiyordu.

Çocuk arayı kapattı ve ona doğru bir hamle yaptı. Sam kesikten kurtuldu ve çocuğun kolunu yakaladı. Çocuk o anda ortadan kayboldu ve Sam'in elinde havadan başka bir şey kalmadı. Bir an sonra çocuk birkaç adım ötede yeniden ortaya çıktı ve bıçağı Sam'in böbreğine doğru sürdü.

Sam etrafında döndü ve tüfeğin dipçiğiyle saldırdı. Bu
Çocuğun çenesine çarparak kafasını geriye attı. Hâlâ nefes alıp vermek ve ağlamak dışında bir ses çıkarmamıştı,
Her neyse.

Ama daha fazlası için geri geldi. Bıçağı elinden bırakmadı ve Sam'e tekrar saldırdı. Sam bu kez testerenin namlusunu indirdi ve tetiğe bastı. Silah kükredi ve kaya tuzu
küçük çocuğu parçaladı.

Bir saniye sonra çocuğun tüm izleri kaybolmuştu. Sam'in arkasında, büyük kayaların yanında silah sesleri duyuldu. Dean'in düşmanla çatışmaya girdiğini tahmin etti ve ona destek olmak için orada değildi.

Dean kalın gövdeli bir ponderosa çamının arkasına çömeldi. Şimdi av tüfeği yerine 30.06 gibi iyi bir av tüfeği ya da belki bir bazuka getirmiş olmayı diliyordu. Yine de tam bir çatışma beklemiyordu ve zaten hortlakları öldüren de kaya tuzuydu,

kurşun değil. Eğer Baird'in yapmayı reddettiği aptalları saymazsanız.

Umursadığından değil. İyi bir silahlı çatışma, neredeyse hiçbir engel tanımayan bir kavga kadar katartik olabilirdi. Ancak şu anda, o Sam için endişeleniyordu, savaşın kendi payına düşen kısmını taşımak için ortaya çıkmamıştı.

Kötü adamlar yere serilene kadar Sam'i kontrol edemeyecekti. Remington'ın namlusunu ağacın etrafında döndürdü ve kayalara doğru bir el ateş etti, sonra tekrar geriye eğildi. Keşke Ruhlar bir şeyler söyleyebilirdi -doğaüstü sessizlikleri onlarla ilgili en ürkütücü şeylerden biriydi ve çığlık atarlarsa ya da bağırırlarsa, en azından bir şeye çarptığını bilirdi.

Sırtını ağaca dayadığında, bir kurşunun etkisini hissetti. gövdesine *çarpıyor*. Sadece bir tane, iki ya da üç tane değil. daha önce gelmişti. Bunu iyiye işaret olarak kabul etti. Üçe kadar sayarak kendini dikleştirdi ve ağacın diğer tarafına geçti, başı ve tüfeği öncekinden farklı bir yükseklikteydi. Bu sefer rakiplerinden birini görebiliyordu, şapkasız sarışın bir asker, Winchester 73'ünü ateş etmek için kaldırdı. Dean bir el daha ateş ve asker tamamen ortadan kaybolmadan bir an önce kaya tuzu spreyinin yüzünü hamburgere çevirdiğini görmek için bekledi.

Her yer temiz o zaman? Ağacın arkasına doğru eğildi ve yeniden doldurdu, bunu yaparken kayaları izledi. Orada bir şey hareket etti, bir parıltı mavi çavuş. Yüzbaşı olduğunu düşündüğü yaşlı asker hâlâ kayaların arasında saklanıyordu. Asker yakında ortaya çıkmazsa, ateş etmek için yeni bir mevzi bulmak zorunda kalacaktı.

Ve hareket ederken yaşlı Baird'in onu kötü adamlardan biri sanmamasını ummak zorundaydı.

Dean bekliyordu, kayaları izliyordu, tüfeği hazırdı, o sırada hızlı bir kanat çırpışı ve hava akımı duydu. Tam zamanında kafasını kaldırdığında bir kartalın ona doğru eğildiğini gördü, pençeleri

uzattı, gagasını açtı ve sessiz bir çığlık attı. Kuşun yaklaşmasını engellemek için sol kolunu havaya kaldırdı ama kartal pençeli bir ayağını paltosunun koluna soktu ve yüzünü gagaladı. Jilet gibi keskin gagası yanağını ısırdı.

"Lanet olsun!" Dean elindeki tüfekle o şeye vurarak bağırdı. "Bırak beni, seni lanet olası tüy torbası!"

Gaga tekrar ona doğru fırladı ve bu sefer bir gözünü hedef aldı. Dean döndü, tüfeği bıraktı ve canavarı bacaklarından yakaladı, sonra çekip kafasını çam ağacına çarptı
Hortum. Üçüncü vuruşunda kartalın sol gözü yuvasından fırladı ve kafatası kırıldı. Tam Dean kartal tarafından vurulduğunda
Bunun büyülü bir yapı değil de gerçek bir kuş olduğundan korkuyla emin olduktan sonra, elini boş bırakarak avucundan kayboldu.

Bir silah duydu -kendisine doğrultulmamıştı ve bir Winchester'ın çatırtısı değil, testereli tüfeğin daha donuk gümbürtüsü- ve tüfeğini tekrar kaptı. Daha önce de tuhaf kavgalara karışmıştı ama bu seferki en tuhaflarından biri olarak şekilleniyordu. En azından Sam tekrar işin içindeymiş gibi geliyordu.

Ağacın etrafına bir göz atma riskini göze alarak, kayalardaki küçük bir aralıktan askerin en ufak bir parçasını bile görebiliyordu. Sam'den iz yoktu. Eğer buradan ateş ederse, muhtemelen sadece birkaç kaya tuzu tanesi bu boşluktan geçecektir. Ama asker silahının namlusunu
ve ona karşı makul bir şansın var.

Yaklaşmak zorundaydı.

Başka kuşların üzerine çullanmayacağını umarak gökyüzünü taradı. Hiçbirini göremeyince -silahlı çatışma, buralarda Chicago ya da New York'taki güvercinler kadar yaygın görünen gerçek kuzgunları bile ürkütmüştü- hantalca çömelerek kayalıklara doğru koştu. *Don't Vur beni, Harmon!* diye düşündü ağacından boşluğu kapatırken.

Neredeyse kayalıklara varmak üzereyken, ayağı karın içinden eski bir dala takıldı ve dal büyük bir gürültüyle . Ama aynı anda asker uzaklara doğru bir el ateş etti. *Belki de Sam'e?* Tüfeğinden çıkan rapor, dalın kırılma sesini örttü.

Dean boşluktan hızlıca bir göz atmasına izin verdi. Asker oradaydı, ağaçlara doğru nişan alıyordu, asla yeniden doldurmak zorunda kalmıyorlardı.
Dean Remington'ın namlusunu boşluğa ve tetiği çekti.

Gri bir duman bulutunun arasından tekrar baktığında, asker gitmiş, kaya sığınağı boşalmıştı.

"Sam!"

"Ben iyiyim Dean!" Sam bağırarak karşılık verdi. "Peki ya

sen?" "Ben iyiyim! Her şey yolunda! Kaldır kıçını da buraya

gel!"

Yolun karşısındaki dallar ayrıldı ve Sam ortaya çıktı.
Yüz ifadesi asıktı, soğuğa ve sıcağa rağmen yanakları solgundu.
efor. Kayaların arasında düşmanlarla çatışmak yerine ne yapıyorsa, bunu yapmaktan hiç hoşlanmamıştı.

Dean yanağındaki yaraya dokundu, yırtık bir deri parçasının altından kan . *İkimizi de...*

YİRMİ YEDİ

Belediye Başkanı Milner, "Açılışı ertelemiyoruz," diye ısrar etti. Sesini yükseltmeyi çoktan bırakmış, camları yumruklayarak bağırma noktasına gelmişti. Yanaklarında kırmızı lekeler belirdi ve sanki başındaki dolaşımı kesiyormuş gibi kravatının düğümünü çekiştirip durdu.

Jim Beckett, "Donald, buna gerek kalmaması için elimden gelen her şeyi yaptığımı biliyorsun," diye karşı çıktı. Belediye başkanının Navajo ve Hopi el sanatları ve antikalarıyla süslü ofisinde rahat bir deri koltukta oturuyordu - Beckett bunların bir kısmının yasal kanallar dışında elde edildiğinden emindi - ve o anda gezegenin hemen hemen başka bir yerinde olmayı diliyordu. "Başka ne yapacağımı bilmiyorum."

"için Ulusal Muhafızları buraya getiremez misiniz? Valiyi denediniz mi?"

"Şehir dışını arayamayacağımızı biliyorsun," dedi Beckett. Milner'la bütün bunları çoktan konuşmuştu ama adam artık gerçeği olduğu gibi göremediği bir noktaya gelmişti. Her şeyin kendi istediği gibi olmasını istiyordu çünkü öyle olmasını istiyordu ve kimse ona bunu söyleyemezdi.

bu şekilde çalışmadı. "Ve arabayla da çıkamayız. Trace denerken öldü."

"Yani bana Cedar Wells'in etrafında bir tür büyülü bariyer olduğunu mu söylüyorsunuz? Komik, bir saat önce bir UPS kamyonunun geçtiğini gördüğüme yemin edebilirim. Bir yerlerden gelmiş olmalı."

"Doğru," dedi Beckett. "Şoförü yakaladık ve bir sonraki emre kadar şehirden ayrılamayacağını söyledik. Mutlu değil
ama sevk memurunu aramaya çalıştı ve ulaşamadı, bu yüzden şimdilik bizimle birlikte."

Milner, masasının kenarından Pueblo'luların atalarından kalma küçük bir toprak çömlek aldı ve kendi etrafında çevirdi.
Eller. "Yani kasabaya girerken yollara, içeri girenlerin bir daha çıkamayacaklarına dair uyarı levhaları mı asmamız gerekecek? Bunun turizm işimize ne yapacağı hakkında bir fikriniz var mı? Alışveriş merkezinin satışlarından bahsetmiyorum bile?"

"İnsanların bunu bilmeden gelmesine izin vermenin haksızlık olduğunu düşünüyorum."
Beckett şöyle dedi. "Onları uyarmak kasabanın geleceği için kötü olabilir. itibarımızı zedeleyebilir, hatta bizi alay konusu haline getirebilir. Ama bu daha mı kötü?
Onları dışarıda tutabilecekken, insanların burada kapana kısılıp ölmelerine izin vermekten daha mı iyi?"

"Bunu duyurmanın bir yolu olmadığını biliyorsun, değil mi Jim? Alışveriş merkezi haftalardır bugünkü açılışın reklamını yapıyor. Biz bile yerel radyo istasyonlarına ulaşabilselerdi, reklamları ve el ilanlarını gören ve radyo ve televizyondan duyan insanların sadece bir kısmını haberdar edebileceklerdi. Ancak Cedar Wells'in kendi radyo istasyonu olmadığından, görünüşe göre bu kadarını bile bilgilendiremeyiz. Yapabileceğimiz en iyi şey yollara memurlar yerleştirmek ve insanları çok yaklaşmadan uzaklaştırmalarını sağlamak olurdu."

Tencereyi öfkeyle yere bıraktı, tencereye, Beckett'a ve
genel olarak dünya. "Hiç bu kadar aptalca bir şey duydunuz mu?
Yapabilir misin

Bu konuşmayı yaptığımıza inanabiliyor musun?"

"Keşke olmasaydık Donald."

"Uydu telefonlarını denediniz mi? Kısa dalga radyo?"

"Duman işaretleri dışında her şeyi denedim Donald." Bunları düşünmüştü ama kimsenin bunları okuyacağına güvenebileceğini sanmıyordu. Hatta büyük bir ateş yakıp
orman servisi gelip kontrol etti. Sonunda
Buna karşı çıkmaya karar verdi, çünkü büyük ihtimalle onlar da sıkışıp kal.

"Bu olay neden Janie Jennings belediye başkanıyken yaşanmadı? Onu bu tür şeylerle uğraşırken görmeyi çok isterdim. O kolay kurtuldu."

"Her kırk yılda bir, Donald. Sadece birkaç gün sürer, sonra biter. Pazartesi gününe kadar muhtemelen her şey normale dönmüş olacak."

Milner gömleğinin yakasını çekiştirdi. "Pazartesiye kadar mı? O zamana kadar kaç kişi ölmüş olacak? Kaç kişinin hayatı mahvoldu? Böyle bir olaydan sonra alışveriş merkezi bir daha müşteri çekebilecek mi?
açılış?"

Beckett, "Bu cevapların hiçbirini bilmenin bir yolu yok," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse, bunlar benim ilk endişem değil."

"O zaman ilk endişenin ne *olduğunu* bilmek isterim Jim."

"kadar çok hayat kurtarmak. Ve şu ana kadar bunu nasıl yapacağımızı bilmemizin tek yolu, katilleri kurbanlarına ulaşmadan önce tespit etmek.
ve önce onları öldürün." Kaya tuzuyla öldürülmeleri gerektiğinden bahsetmedi, ki bu da daha fazla insanın haberi olmasıyla ani bir kıtlığa yol açmıştı. Winchester'lı çocuklar onu arayıp haber vermişlerdi ve o da

yardımcılarına söyledi ve çok geçmeden kasabadaki her konteyner için konuşulmuş gibi görünüyordu.

"Yani her iki durumda da insanlar öldürülüyor."

Beckett başını iki yana salladı ve belediye başkanının
durumu anlamakta tamamen başarısız oluyorlar. "Onlar gerçek insanlar değil,
Donald. Onlar... Bilmiyorum, hayalet ya da öyle bir şey. Ama öldürebilirler ve öldürülebilirler."

Milner kızarmış yüzünü ellerinin arasına gömdü. Parmakları kalındı. Ball Park sosisleri olmaya yetecek kadar. Beckett sloganı hatırladı ve histerik bir kıkırdamayı güçlükle bastırabildi. *Pişirince !*

Milner etten kafesin arkasından, "Müthiş," dedi. "Kasabaya giden yollara 'Hayaletler yüzünden kapalıdır' tabelaları asmak ."

Beckett, "Bu kadar spesifik olmamız gerektiğini düşünmüyorum," dedi. "Aslında, belki de daha makul bir senaryo bulabiliriz. Bir
Bir tür salgın ya da kimyasal bir sızıntı. İnsanların uzak durmak istemesine neden olacak, ancak tehlikenin geçtiğini anladığımızda bittiğini duyurabileceğimiz bir şey."

"Eğer aramızda bu duyuruyu yapacak birileri kaldıysa."

"Bu kesin, Donald. Ve ne yazık ki, bu gerçek bir endişe.
Ne kadar süreceğini ya da peşine düşecekleri insan sayısının bir sınırı olup olmadığını bilmiyoruz."

Milner ellerini indirerek, "Tanrım, keşke içlerinden biri beni öldürse," dedi. "O zaman bu başka birinin felaketi olurdu."

Çok yüksek sesle dileme, diye düşündü Beckett. *Gerçekleşebilir.*

Sam ve Harmon Baird'le yeniden bir araya Dean, hortlakların kullandığı kaya sığınağına bir kez daha baktı. Orada birilerinin olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı; kar sadece kaya tuzuyla bozulmuştu, ayak izleri ya da cesetlerle değil.

"Kesinlikle ruhlar olduğunu düşünüyorum," dedi. "Sadece daha önce karşılaştıklarımıza benzemeyenler." Çiğ yanağına tekrar dokundu. "Ve erkeksi bozmalarından hoşlanmıyorum."

"En olası bu gibi görünüyor," dedi Sam. "Bu da bizi hâlâ onları neden ve nasıl durduracağımız gibi büyük sorularla baş başa bırakıyor. Harmon, o çiftlikle ilgili başka bir şey hatırlamadığına emin misin?"

"ilgili çok şey hatırlıyorum," dedi Baird. "Sadece kırk yılla bağlantılı gibi görünen hiçbir şey yok."

"Ne gibi?" Dean bastırdı. "İlk başta öyle görünmese bile her şey yardımcı olabilir."

"Biz konuşurken arabaya geri dönelim," diye önerdi Sam. "Her ihtimale karşı gözümüzü onlardan daha fazlasına dikmeliyiz."

Diğerleri de aynı fikirdeydi ve karda ilerleyerek yola doğru dönmeye başladılar. Yolda Baird konuştu. "Oraya Copper Bell Çiftliği deniyordu," dedi. "Brand, C Circle B'ydi. Sanırım ondan önce başka bir adı vardı ama ben orada büyürken öyleydi. Çiftlik evinin dışında büyük bir bakır Güney Rim'in hemen altındaki Orphan Madeni'nden çıkan bakırdan yapılmış çan."

"Milli parkta mı?" Sam sordu. "Evet,

doğru."

"Parkın içinde mayın olduğunu bilmiyordum."

"Artık değil. Eskiden öyleydi. Orphan'dan bakırı çıkardılar, sonra da uranyumu."

"Büyük Kanyon Ulusal Radyoaktif Parkı," dedi Dean kuru bir kıkırdamayla. "Bunu sevdim."

"Eskiden öyleydi," dedi Baird tekrar. "Madenciler vardiyadan sonra dışarı çıkar ve turistlerle birlikte Bright Angel Lounge'da içki içerlerdi. Bazıları muhtemelen bir Geiger sayacını harekete geçirirdi.
Her neyse, ben orada büyüdüğümde çiftliğin sahibi olan kişiler burayı devralmadan önce çiftliğin adının ne olduğunu ya da her zaman Copper Bell olup olmadığını hatırlamıyorum. Ama o maden
On sekiz doksan ya da o civarlarda, çiftlik de o zamanlar en az kırk yıllıktı."

"Yani bu bölgeye 1850 gibi erken bir tarihte mi yerleşilmiş?" Sam sordu.

"O zamanlar bazı insanlar buradaydı. Çok fazla değil. Bu yüzden ilk sahibi bu kadar bir alana sahip olabildi. Daha sonra daha fazla insan geldi ve tüm arazisini elinde tutması zorlaştı. Sonra bizimkiler orada çalışırken buranın sahibi olan Murphy'ler geldi ve bir arazi satın aldılar. bir parçasıydı. Murphy'lerin on iki bin dönümü vardı ama bu sadece orijinal arazinin bir kısmıydı."

"Peki ilk cinayet döngüsü, 1926'daki, siz çiftlikte yaşarken mi oldu? Ve Murphy'ler oranın sahibiydi?"

"Bu doğru, Sam."

"Ama ondan önce olan hiçbir şeyi hatırlamıyorsun,
Birini kızdıracak, kasabaya ya da diğer yerleşimcilere öfkelenmesine neden olacak bir şey var mı?" Dean sordu.

"Deniyorum," dedi Baird. "Her boş çıktı."

Arabaya ulaştılar ve Dean kapısını açıp Baird'i arkaya . Sam ön yolcu koltuğuna tırmandı. "Neden

Annem çiftliğin de işin içinde olduğunu düşünüyor o zaman?" diye sordu.

"Ben de bundan pek emin değilim," dedi Baird. "Görünüşe göre Yirmi altı ya da altmış altıda biri bana bir neden söyledi, ama kim ya da ne olduğunu hatırlarsam şaşarım."

Dean Impala'yı çalıştırdı ve biraz gaz verdi.
tatmin edici bir hırıltı. Her şey cehenneme dönmüşken, güvenebileceği bir şeye sahip olmak güzeldi.

"Bazen insanlar o büyük eski çiftliklerin tarihçelerini yazıyorlar," dedi Sam. "Profesyonel olarak yayınlanmamış olsalar bile, özel olarak Basılı. Kütüphanede böyle bir şey olabilir." "Hiç

sanmıyorum," dedi Baird.

"Neden olmasın?"

"Hiç bitirmedi."

"Kim?" Dean sordu, sesi ani çıkmıştı. "mi başlattı?
Ne oldu ona? Kimdi o?"

"Adı Neville Stein'dı," dedi Baird. "Dün hatırladım."

"Hâlâ hayatta mı? Bizimle konuşur muydu?"

Baird kesin bir ifadeyle, "Konuşmayacak,"

dedi. "Neden konuşmayacak?"

"Onu dün vurdum. Adını o zaman hatırladım.
Tabii ki çoktan ölmüştü - ilk kırk yıldan önce, sanırım on dokuz yirmi üç ya da yirmi dörtte öldü. O bir öğretmendi ve o günlerde bazı yerel çocuklar öğretmenleri pek . Son hatası bir kovboyun kız kardeşine çıkma teklif etmek oldu. Piknik yemeği, sanırım aklında olan şeydi. Kovboy vuruldu.

yüzüne. Dün ben de aynısını yaptım. Kimseyle ."

YİRMİ SEKİZ

"Nerede öğretmenlik yaptı?" Sam sordu. "Burada, kasabada mı?"

Cedar Wells'in sakin sokaklarında ilerlerken Baird arabanın camından dışarı baktı. Birkaç kez silah taşıyan insanlar gördüler,
ve bir iki dakika boyunca onları izlemek zorunda kaldım - titremediklerinden ve görünür ölümcül yaraları olmadığından emin olmak için yeterince uzun bir süre
-Gerçek insanlar olduklarına ve bir tehdit olmadıklarına karar vermeden önce.

"Hayır," dedi Baird sonunda, o kadar uzun süre bekledikten sonra ki Sam ne sorduğunu bir an bile hatırlayamadı. "Hayır, biraz
bir okul binası vardı. Çoğu zaman okula gitmesi gereken bir düzine çocuğumuz olurdu ve onlar da bu işi orada hallederlerdi. Okul için kasabaya gelmek çok uzaktı."

"Ne kadar ?"

Baird, "Sanırım altı ya da yedi milden fazla değil," dedi. "Ama şimdi bu mesafeyi benim zamanımdakinden çok daha hızlı kat edebilirsiniz. genç."

"Ama yine de cinayetlerin menzili içinde," dedi Sam. "Ve insanların kasabadan gidebilecekleri mesafe."

Dean, "Sanırım şerif sınırın on beş olduğunu söyledi," . "Şerif yardımcısı da öyle söyledi."

Baird, "Evet, Cedar Wells kasabasının sınırları içinde," dedi. "Zaten her zaman bir Cedar Wells posta adresi vardı."

Sam'in zihni Neville Stein'la birlikte ölmüş olması gereken sırları açığa çıkarmanın başka bir yolunu bulmaya çalışıyordu. "Onun hiç Bildiğiniz notlar var mı?" diye sordu. "Eğer bir kitap yazmayı planlıyorsa, bazı notları olmalı, değil mi?"

Baird, "Şimdi sen söyleyince, sanırım söyledi," dedi. Şakağını kaşıdı ve küçük siyah gözlerini kırpıştırdı. "Okul binasında, biz çocukları hep uzak durmamız konusunda uyardığı günlükleri ya da onun gibi bir şeyi vardı. Büyük ihtimalle çiftliğin tarihi için tuttuğu şeylerdi. Bazen onu yaşlı bir kovboyla saatlerce konuşurken görürdüm, kovboyun ona anlattığı şeyleri yazardı." Kıkırdadı. "Yalanlar, öyle değil gibi."

"Belki de öyleydiler," dedi Sam. "Ama öyle bile olsa, bu görüşmelerin kayıtlarını bir yerlerde saklıyor olmalı. Kim olduğunu biliyor musun? öldükten sonra onlarla birlikte olur muydu?"

"Kimsenin onları isteyeceğini sanmıyorum. Çoğu insan onun bir alakargadan bile daha deli olduğunu düşünürdü.
kovboylar. Bırakın söylediklerini yazmayı, yazdıklarını kimsenin okumayı umursayacağını bile düşünmezdi."

"O zaman nerede olabilirler?" Dean sordu. "Sonunda bir yerde olmalılar, değil mi?"

"Muhtemelen hâlâ oradadırlar."

"Hâlâ nerede?" Sam sordu.

"Okul binasında."

"Okul binası hâlâ orada mı?"

"Elbette öyle," dedi Baird.

Dean arabayı ani bir frenle durdurdu ve açık avucunu direksiyona vurdu. "Sana daha önce çiftliğin hâlâ orada olup olmadığını sormuştuk!"

"Öyle değil," dedi Baird. Dean'in ona kızgın olduğunu bile anlamış gibi görünmüyordu, bu kızgınlığa neyin yol açtığı bir yana. "Çiftlik bölündü ve alt bölümlere ayrıldı, bir konut haline getirildi
proje ve daha küçük çiftlik mülkleri ve küçük ranchettes ve ne varsa. Ama arazinin bir kısmı hala orada ve
Binalar. Okul binası kimsenin pek umursamadığı kayalık bir kanyona inşa edildi çünkü orada iyi bir otlak yoktu. Ticari değeri olan bir araziye okul inşa etmezsiniz, değil mi?
Aynı sebepten dolayı, başka kimse üzerine inşaat yapmaya zahmet etmedi, bu yüzden binadan geriye kalanlar hala orada duruyor. En azından en son oradan geçtiğimde öyleydi. Aradan on, on iki yıl geçti ama
oraya pek kimsenin gittiğini sanmıyorum."

"Bizi oraya götürebilir misin?"

" sen kullanıyorsun Dean," dedi Baird. "Ve sanırım senin gözlerin benimkilerden çok daha iyi görüyor. Neden bizi oraya götürmüyorsun?"

Sam neredeyse Dean'in kıvılcımlarını duyabiliyordu. "Çünkü... ben... nerede olduğunu... bilmiyorum..."

"Bunu size *söyleyebilirim*."

"Bu iyi bir fikir Harmon," dedi Sam, Dean Baird'i yola fırlatıp ezmeden önce araya girmeyi umarak. "Dean'e nereye gideceğini söyle, o da oraya gitsin."

"Bu doğru." Dean'in sesi öfkesini gizlemek için kullandığı sahte neşeyi taşıyordu. "Sen bana nereye gideceğimi söyle. Ben sürerim. Tamam mı?"

"," dedi Baird. "Köşeden sola dönün."

Anlaşılan o ki, tüm yolu arabayla gidememişler. Asfalt yol
Eski okul binasına birkaç mil kalmıştı ve sonra toprak yol -görünüşe bakılırsa son zamanlarda pek gidilmemişti- onları bir mil kadar daha yaklaştırdı. Ondan sonra yürüyerek gitmek zorundaydılar,
Karla kaplı tarlaları keserek, dikenli tel örgülere tırmanarak ve tüm bunları silahlarını taşıyarak yaptılar.

Baird onları kayalık bir doğru yönlendirdi. Sırta ulaştıklarında, nispeten alçak bir noktadan tırmanmak zorunda kaldılar. Bu
Sam'e Kaibab kireçtaşı gibi göründü.
Büyük Kanyon'un kendisi. Zirveden aşağıya, bir ya da iki mil ötede benzer bir başka sırtın bulunduğu geniş bir vadiye doğru kısa bir düşüşe bakıyorlardı. Her iki yarı paralel sırt da uzaklara doğru uzanıyor, orada yakınlaşıyor ve vadi tabanını bir kanyona dönüştürüyor gibiydi.

Baird, "Şuradaki yol, birkaç mil sonra Büyük Kanyon'a çıkıyor," dedi. "Eskiden çitlerin dışarıda olduğundan emin olmak zorundaydık.
Çünkü hiçbir arının kaçmasını ve büyük düşüşten aşağı düşmesini istemiyorduk. Bazıları aşağı inen yollar buldu ve bu daha da kötüydü çünkü o zaman kendimiz aşağı inip onları yukarı çıkarmaya çalışmak zorunda kalacaktık."

"Ama sen sadece bir çocuktun, değil mi?" Dean sordu.

"Elbette. Kim size çocukların çiftliklerde çalışmadığını , onlara ne mal olduklarını söyleyebilirsiniz."

"Peki okul binası buralarda mı?" Sam söyledi. Tarama yapıyordu ama okula benzeyen bir şey görmemişti.

"Buraya haritalarda Okul Kanyonu deniyor. Gerçi buradan göremezsiniz." Baird tekrar yamaçtan aşağı inmeye başladı, kayaların arasında bir dağ keçisi gibi ilerliyordu.

Sözlerini anlaması bir dakika sürdü ama anladığında Sam "Haritalarda bu şekilde adlandırıldığını söylediniz. Bu yerlilerin oraya başka bir isim verdiği anlamına mı geliyor?"

"Emin olabilirsin. Biz oraya Cadı Kanyonu derdik."

Dean kısa bir süre durdu ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Ve şimdiye kadar bu isimden bahsetmek hiç aklına gelmedi mi? Neyle karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek?"

Baird sağ eliyle gözlerini siper ederek yukarı, Dean'e baktı. "Hayır. Hayır, kesinlikle değildi. Gözümden kaçtıysa özür dilerim genç adam, ama bana cadılarla ilgili bir şey sormadın ve zaten bu sadece bir isim, değil mi? Buralarda pek çok yerin hiçbir şey ifade etmeyen isimleri var."

"Ama bunun bir anlamı olabilir," diye belirtti Sam. "Bu şimdiye kadar bulduğumuz her şey kadar sağlam bir ipucu. Nerede o? Okul mu?"

"Beni takip edin," dedi Baird. Tekrar yamaçtan aşağı inmeye başladı. Sam de onu takip etti. Bir anlık huysuzluktan sonra Dean de onu takip etti.

Kanyonun zemini çoğunlukla karın arasından çıkan uzun sarı otlardan oluşuyordu. Zeminden sık sık kayalar yükseliyordu, aralarında birkaç bodur ardıç vardı. Kanyondan aşağı doğru ilerlediler ve sonunda Sam, Baird'in başından beri orada olduğunda ısrar ettiği şeyi görebildi. Neredeyse
Geçtikleri tepenin duvarına yaslanmış kütük bir yapıdan geriye kalanlar vardı; çatısı çökmüş, kütük duvarları kısmen yıkılmıştı.
Kütükler garip açılarla dışarı çıkmış. Yapısal bütünlüğü unutun; burası, ziyarete gelen bir serçenin kanatlarını çok sert çırpması halinde tamamen dağılacakmış gibi görünüyordu.

"Orası bir okul mu?" Sam sordu.

"Oraya gittiğimde daha iyi durumdaydı."

"İnanması zor," dedi Dean.

Baird iğnelemeyi fark ettiyse de görmezden . Görmezden geldi. Köhne binaya yaklaşırken hem endişeli hem de bir şekilde saygılıydı. Sam buranın bir zamanlar onun için çok şey ifade ettiği izlenimine kapılmıştı. Onu bu halde görmek muhtemelen acı veriyordu. Milli park sınırları içinde olsaydı, tarihi bir anıt olarak korunabilirdi, ama bunun yerine göz ardı edilmiş, rüzgârın ve havanın pek de şefkatli olmayan merhametine terk edilmişti.

Bir zamanlar kapı aralığında bir kapı olabilirdi, Sam
ama eğer öyleyse, çoktan gitmişti. Bina açık havada duruyordu. Kapının üzerindeki kiriş çökmüştü, bu yüzden yedi ayak yüksekliğinde olmak yerine, açıklık kırk derecelik bir açıyla aşağı doğru eğimliydi.
ve Harmon Baird bile içeri girmek için eğilmek zorunda kaldı. O yapmadı Yine de tereddüt etti. Sam ceketinin cebinden bir kalem ışığı çıkarıp yaktı ve Dean'in kendi el feneriyle arkasından yaklaşarak onu takip etti.

İçerisi, insanlar için bir öğrenim yerinden çok kemirgenler ve yarasalar için bir yuvaya benziyordu. Zemin toprakla kaplıydı ve
Hayvan dışkıları ve açık kapıdan içeri savrulan bitkiler, bazıları eski bankların ve masaların arasında kök salmıştı. Ağlar üst kısımları kaplamış, bazıları alçakta asılı duruyordu.
Sam'in onlardan kaçması ya da kollarıyla fırçalayıp uzaklaştırması gerekecek kadar. Hava amonyak kokusu ve gübrenin topraksı, bereketli aromasıyla yoğundu.

Dean, "Görünüşe göre yaz tatili biraz fazla uzun sürmüş," dedi.

"Gençliğimden beri burayı kimsenin kullandığını sanmıyorum," diyor Baird
dedi. "Murphy'ler otuzlu yılların başında, parkın insanları bölgeye çekmeye başlaması ve emlak talebinin artmasıyla çiftliği bölmeye başladılar."

"Kimsenin mobilyaları dışarı çıkarmamış olması neredeyse çok kötü," dedi Sam. "Bir müzede ya da başka bir yerde korunabilirlerdi."

Baird, "Yıllar içinde terk edilmiş pek çok okul olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Bazı şeylere tutunulamaz, sadece çürümeye bırakılmaları gerekir."

"Sanırım bu doğru. Öğretmeninizin kayıtlarını nerede sakladığına dair bir fikriniz var mı?"

Baird kıpırdamadan durdu, kapıdan, duvarlardaki ve çatıdaki açıklıklardan süzülen loş ışıkta mekâna baktı. "Bay Stein'ın sedir ağacından yapılmış büyük bir sandığı vardı," dedi bir süre sonra. bir süre. "Okul kitaplarını, eski günlüklerini ve güvende tutması gereken diğer hazineleri içinde saklardı. Üzerinde büyük bir asma kilit vardı ve anahtarı her zaman üzerinde taşırdı."

"Sandık neredeydi?" Dean sordu.

"Odanın önünde, whatchacallit'in arkasında. Kürsü. Her gün ona baktığımı, bazen içinde ne gibi mucizeler olduğunu merak ettiğimi, bazen de oraya saklanabilmeyi dilediğimi hatırlıyorum."

Sam odanın orijinal düzenini tam olarak belirleyemiyordu. "Ön taraf neredeydi?"

Baird hemen odanın en kötü yerine, çatının tamamen çöktüğü yere işaret etti. Kanyonun bir parçası gibi görünüyordu.
okul odasının etrafına inşa edilmişti. "Burası ön taraf. Tam şurası."

YİRMİ DOKUZ

"Sanırım kazmaya başlayacağız," dedi Dean. "Keşke yanımda bir hazmat getirseydim.
takım elbise." El fenerini kapattı ve tekrar cebine soktu. Uzun zaman önce ölmüş bir öğretmenin defterlerini okumak için olmasa da, el emeği için yeterli ortam ışığı vardı. Umardı ki
Yine de o karmaşada herhangi bir fare yuvası bulamadı. Sıçanlardan nefret ederdi.

Onlardan çok nefret ederdim.

Sam de ışığını kaldırdı ve kısa süre sonra kürekle
Onlarca yılın birikmiş enkazını elleriyle kazarak soğuk çamura, çürümüş dallara, hayvan gübresine ve muhtemelen
çeşitli türlerde küçük yaratıkların cesetleri. Bundan sonra ellerini sterilize etmeleri gerekirdi yoksa her türlü tatsız
Sonuçlar.

Görev iğrençti ama çok geçmeden Baird'in tarif ettiği sandık olması gereken büyük bir tahta sandık ortaya çıkardılar. Menteşeleri ve çengeli paslanmıştı ama hâlâ görülebiliyordu. Dean hâlâ yerinde duran eski kilide bir tekme attı ve kilit parçalanarak toz oldu. "Sen
gerçekten buradaki herhangi bir şeyin okunaklı olacağını düşünüyor musun?"

Sam omuz silkti. "Bakana kadar bilemeyiz." Bagajın kapağını açtı. Dean ışığını tekrar buldu ve içeri tuttu.

En üstte gerçekten de kağıt hamuruna dönüşmüş bir kağıt tabakası vardı.
Parmakları dokunur dokunmaz parçalandı. Ama altında, sanki bu katman önemli şeyleri korumuş gibi, okul kayıtları vardı; her öğrencinin adı düzgün bir şekilde el yazısıyla yazılmıştı.
Dışarıda. Bunun altında Baird'in tarif ettiği, deri ciltli ve böcekler tarafından kemirilmiş olmasına rağmen hâlâ büyük ölçüde sağlam olan günlükler vardı.
kenarları. Dean bir tanesini yavaşça kaldırdı ve kırılgan, sararmış sayfalarını çevirdi. Aynı düzgün el yazısı sayfaları dolduruyordu.

"Bu günlükler olmalı," dedi. "Bana öyle

görünüyor," dedi Baird.

"Bunlardan yirmi tane olmalı," dedi Sam. "Çok fazla sözlü tarih toplamış olmalı."

"Bir sürü yalan," diye hatırlattı Baird onlara.

"Ama umarız içine biraz da gerçek

karışmıştır." "Söz vermiyorum."

"Onları burada mı okuyacağız?" Dean sordu. Okumak hiçbir şekilde onun en sevdiği etkinlik değildi.
Geçmişte çoğu zaman gerekenden çok daha fazla kelime kullanılırdı. Ve komik el yazısı.

"Onları nakletmeye çalışırsak, parçalanma riskiyle karşı karşıya kalırız," dedi Sam. "Ayrıca, aciliyet göz önüne alındığında-"

"O zaman sanırım onları burada okuyacağız. Başlasak iyi olur." Dean üzerindeki giysilerden herhangi birini kurtarmak için çok geç olduğunu düşünerek çamurun içine oturdu. Kitapların hepsi dışarıdan birbirine benziyordu.
Dışarıda, bu yüzden nereden başlayacağını seçemedi.

Yanlış kitapla başladığına karar vermesi uzun sürmedi. Hemen yaşlı bir çiftlik sahibinin, otların kuruduğu, yangınların ölmemiş olanları da yaktığı ve sığırların açlıktan öldüğü kurak bir yazla ilgili anlattıklarına daldı. Hoş olmayan
Okuyordu, ama ona uzaktan bile doğaüstü gelen bir şey yoktu.
Ve eski moda el yazısı, tam olarak biçimlendirilmiş olsa da, sarı kâğıt üzerinde mürekkeple yazılmıştı, sol elinde tuttuğu bir el feneriyle bile okunması zordu.

Sayfaları gözden geçirdi, bir cadıdan ya da kasabaya karşı düşmanlığa yol açabilecek herhangi bir olaydan söz edilip edilmediğine baktı. Kasabaya erzak almak için yapılan bir sürü ufak tefek yolculuk vardı.
Bir kavgada ya da bir mal için fazla ücret alındığını düşünen biri gibi şeyler. Dean insanların ne kadar önemsiz olabileceklerini hafife almamayı öğrenmişti ama
Böyle küçük anlaşmazlıklar yüzünden devam eden bir cinayet döngüsü başlatmak mantıklı değil.

İlk kitabın sonuna ulaştı ve bir başkasını aldı. Sam de onun gibi sayfaları hızla çeviriyordu. Baird elinde bir kitapla oturuyordu.
kucağında açıktı ama bakışları odanın içinde dolaşıyordu, sanki zihninin gözünde bu küçük odada birlikte okula gittiği tüm çocukları görüyordu. Dean, yaşlı adamın bu küçük odayı anlayıp anlamadığını merak etti.
riskler var. Yine de artık gerçek bir bağlılık hissetmediği bir kasabanın sakinlerine yardım etmek için silahlanmış ve potansiyel tehlikeyle yüz yüze gelmişti. Dean'in tahminine göre uzun vadede kimse cinayetlerin tekrarlanmasını engellemek için Harmon Baird'den daha fazlasını yapmamıştı.

Yine de, her biri koluna bir çentik atıyormuş gibi dakikaların geçtiğini hissediyordu.

Dean üçüncü kitabındayken Sam'in alçak bir ıslık çaldığını duydu.
"Ne?" Dean sordu.

"Burada bir şey bulmuş olabilirim," dedi Sam. "." Parmağını kitaptaki satırların altında gezdirerek okumaya devam etti.
Dean kendi kitabını görmezden geldi ve küçük kardeşinin okurken yüzünün bulutlanmasını izledi.

Birkaç dakika sonra Sam durdu ve başını kaldırıp sayfalara baktı. "Sanırım bu kadar. Harmon, daha önce hiç
Elizabeth Claire Marbrough adında bir kadın hakkında?"

"Çiftlik Murphy'lerden önce Marbrough ailesine aitti," dedi Baird parmaklarını şıklatarak. "Hayatım boyunca bu ismi hatırlayamadım."

"Peki ya kadın? Bu isim bir şey çağrıştırıyor mu?"

"Tam olarak değil," dedi Baird. "Jens Marbrough, sanırım ilk sahibiydi. Ben doğmadan önce en az bir nesil boyunca onun için çalışmışlar, sonra Murphy'lere satılınca bizimkiler kalmış."

"Kim bu Marbrough denen kadın?" Dean, Sam'in sadede gelmesini isteyerek sordu.

"Çiftlikte hizmetçi ve çamaşırcı olarak çalışan genç kadınlardan birinin anlattığına göre Elizabeth Claire Marbrough bir cadıymış," dedi Sam. "Buraya Doğu'dan bir yerlerden gelmiş ve buraya gelmeden önce de hakkında hikâyeler varmış. Buraya geldikten sonra hikayeler daha da kötüleşti. Bu
Mary Beth Gibson adlı kadın, bir keresinde Elizabeth'in torununu fırlatan bir atı kertenkeleye dönüştürdüğünü gördüğünü söyledi."

Dean, "Salem'de anlatılan korku hikâyelerine benziyor," dedi.

"Ancak bunların bazılarında belli ölçüde doğruluk payı olduğunu biliyoruz. Büyücülük uygulamasının doğası gereği

kötülüktür, ancak güç kazanmanın ve kullanmanın bir yolu olarak ona çekilen bazı insanlar onu kötüye kullanmaktan mutluluk duymaktadır."

Dean, "Bazı cadılar düpedüz kötüdür," diye ekledi. "Ve Cedar Wells'te her ne oluyorsa birinin ya da birilerinin işi.
şeytani bir şey. Orada kasabayı lanetlediğine dair bir şey görüyor musun?"

"Şimdiye kadar sadece bu referans."

Dean dikkatini tekrar kucağındaki kitaba verdi. "O halde adı her neyse Elizabeth hakkında daha fazla hikâye aramalıyız."

"Elizabeth Claire Marbrough," dedi Sam tekrar. "Ve evet, bu iyi bir fikir gibi görünüyor."

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan daha fazla cilde göz , Elizabeth Claire Marbrough'un hakkında, en azından on iki yıl boyunca görüşülen çalışanlar ve aile üyeleri tarafından anlatılanlar hakkında bir fikir edindiler.
öğretmen Neville Stein tarafından anlatılmıştır. Bu anılar olaydan yıllar sonra, çoğu durumda olaya bizzat şahit olmamış ancak anlatılmış kişiler tarafından aktarılmıştır. İçinde
Anlatılan ve yeniden anlatılan hikâyelerin büyüme eğilimi vardı ve Dean bunların da farklı olmadığından şüpheleniyordu.

Bazı hikâyeler kulağa saf fantezi gibi geliyordu. Elizabeth'in alevli bir süpürgenin üzerinde meralarda zum yapması. Sam'e göre tarihçiler onun Fort Sill'de zatürreden öldüğünü söylese de Elizabeth uzun mesafeli bir büyüyle Apaçi şamanı Geronimo'yu yere seriyordu,
Oklahoma, ve bu hikayenin iddia ettiği gibi kafasının yemek masasında aniden patlamasından değil. Elizabeth'in birden fazla
İnsan formundaki kurt kedileri sevgili olarak. Tamam, Dean bunun gerçekte bir temeli olabileceğini kabul etti - cadılarla ilgili oldukça sapıkça hikâyeler duymuştu.

Ancak bunları bir kenara bıraktığımızda bile daha net bir tablo ortaya çıkıyor.
Elizabeth, çiftliğin asıl sahibi olan Jens Marbrough'annesiydi. New York ya da New England'da bir yerde yaşıyordu, ta ki bir tür skandal yüzünden çiftlikten uzaklaşmak zorunda kalana kadar.
o bölgede. Jens biraz isteksizce de olsa onun çiftliğe taşınmasını sağladı.

O günlerde Arizona Bölgesi'nde bir çiftlik işletmek kulağa zorlu iş gibi geliyordu. Kızılderili akıncılar sürekli bir tehditti. Çok az şey vardı
Bu yüzden Jens, hırsızlık, sığır hırsızlığı ve benzeri konularda kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.
peşine düşen askerler, çitleri keserek ve tarlaları çiğneyerek en az Kızılderililer kadar yıkıcı olabiliyordu.

O zamanlar yerel nüfus azdı, çünkü Grand
Kanyon henüz milli park olmamıştı ama Jens iyi bir komşu ve toplum lideri olmak için çaba sarf ediyordu. Huysuz, kindar ve kötü niyetli annesi eve taşındığında bunu yapmak daha da zorlaştı.
Ara sıra kasabaya yaptığı ziyaretler şikâyetlere yol açıyor ve Jens'in yıllarını harcayarak geliştirdiği dostluklarına mal oluyordu. Son olarak -ve bu hikayede birçok kişi hemfikirdi- Bacigalupi adında Basklı bir çiftlik işçisinin ölümüne neden olmuştu, çünkü ev ile çiftlik arasında onunla karşılaştığında yeterince eğilmeyi başaramamıştı.
Bir sabah ahırda. O gün sapasağlamdı ama bir haftanın sonunda sanki aylardır amansız bir hastalığın pençesindeymiş gibi görünüyordu. O günden bir hafta sonra öldü.
Orijinal karşılaşma.

Jens için bu bardağı taşıran son damlaydı. Kendi annesinden kurtulamıyordu ama onun kendisinden uzakta olmasını istiyordu. Bunun kendi mahremiyeti ve huzuru için olduğunu söyleyerek ona kendi kulübesini inşa etti.
Ana çiftlik merkezinden uzakta, izole bir kanyonda.

Planı öğrendiği ilk günden itibaren protesto etti ve tavrı -diğer yerel yerleşimcilerle olan ilişkilerinden bahsetmiyorum bile- daha da bozuldu. Birkaç kez daha karşılaştıktan sonra nihayet

Cedar Wells'e dönüşecek olan küçük topluluktan yasaklandı. Çok geçmeden yeni kulübe tamamlandı ve Jens onu almaya gitmeden önce tüm eşyalarını oraya taşıdı.

Bunu korkunç bir tartışma izledi. Görünüşe göre, Elizabeth cadı güçlerini yakın aile üyelerine karşı kullanmak istemiyordu, ancak tanıklar sadece bu gerçeğin onun tepkisini kısıtladığını iddia etti. Tanıklardan biri onu daha önce hiç bu kadar öfkeli görmediğini söyledi ve bu, öfkenin herhangi bir provokasyona karşı ilk tepki olarak göründüğü bir kadındı. Ve ikinci bir tepki yoktu.

Jens ona çok az seçenek bırakarak kabul etti ve küçük kulübeye taşındı. Orada, tüm raporlara göre, çiftlikten ve yakınlarda büyüyen kasabadan intikamını aldı ve planladı.

"Bu intikamın ne olacağına dair bir açıklama buldum," dedi Sam. Bir zamanlar bir öğrenci masası olan, ancak yıllar geçtikçe belli belirsiz masa şeklinde bir tümseğe benzeyen şeyin üzerine garip bir şekilde oturdu. çamur ve sopalar. "Ve tanıdık geliyor."

"Dökül Sam," dedi Dean. "Gün ışığını yakıyoruz."

"Anlatılanlara göre çiftlikte bir sırdaşı varmış, işçilerden birinin karısı ona acımış ve çiftlikte onu ziyaret etmiş.
kimse . Bu kadın, Elizabeth'in kendisine, çiftlik arazisinde hem insan hem de hayvan olarak vahşice ölen herkesi hayata döndürecek bir büyü yaptığını söylediğini anlatıyor."

"Bu kulağa tanıdık geliyor," dedi Dean. "Bu öfkeli kaltağın ölümsüzlerden ne yapmasını istediğini söylüyor mu?"

Sam, "İşte burada işler iyiye gidiyor," dedi. "Her kırk yılda bir kasabaya saldırırlar, ayrım gözetmeksizin öldürürler, kendi yöntemleriyle

öldürülmüştü. Bazıları kendi formlarında geri dönerken, bazıları da istedikleri zaman hayvan formlarına bürünebilen deri değiştiriciler oluyordu."

"Kırk yıl," dedi Baird. Sesine huşu gibi bir şey karışmıştı. "Kırk yıl," diye

onayladı Sam.

"Orada bir program olduğunu sanmıyorum," dedi Dean. "Bu şeyin ne zaman biteceğine güvenebiliriz."

Sam başını salladı. "Elizabeth Claire Marbrough'un 1886'da öldüğü yazıyor. Döngünün onun ölümünden sonra başlaması gerekiyordu. Yani 'seksen altı, 'yirmi altı, 'altmış altı ve 'oh altı. Ama sırdaşı bunun ne kadar süreceğini biliyorsa da söylememiş."

"Bunu bilmek iyi olurdu," dedi Dean. "Çünkü yakında sona ermezse, o alışveriş merkezinde bir katliamla karşı karşıya kalabiliriz.
açılış."

OTUZ

"Sanırım bu kitaplar bize bilmemiz gerekenleri anlattı," dedi Sam. "Eğer bu bir lanet değil de gerçekten bir büyüyse, o zaman buna karşı koyabilmemiz gerekir."

"Evet," diye onayladı Dean. "Hadi bu çöplükten çıkalım." Çok sevdiği okul binasının bu şekilde üzülmüş görünen Baird'e . Dean'in bakış açısına göre, "çöplük" bunun için fazla iyiydi. "Üzgünüm."

Sam kitapları sandığa geri koydu ve kapağını kapattı. "Belki bütün bunlar bittiğinde," dedi Baird'e, "buraya geri gelip onları çıkarabilir ve senin evine götürebiliriz. Başka hiçbir şey olmasa bile onlar korunmalı."

"Tamam, tabii," dedi Baird. "Bu iyi olacak."

Dean tüfeğini aldı ve kapıya doğru yöneldi. Bulutlar güneşi engellediği için ışık geldiklerinden beri hiç değişmemişti.

Gerçi Baird ondan önce davranmıştı. Belki insanların bazen gittikleri yerde yaşadıkları gibi o da hayal kırıklığına uğramıştı.

Çocukken bildikleri yerlere geri döndüler ve anılarıyla uyuşmadıklarını gördüler. Gitmek için acele ediyor gibiydi.

Ama dışarı çıkar çıkmaz geri çekildi, içeri girmek için daha da acele ediyordu.

"Ne oldu?" Dean sordu.

"Bir ziyaretçimiz var," dedi Baird. "Dost canlısı değil."

"Bir ziyaretçi mi?" Dean tüfeğini kontrol etti, bir mermi yatağı emin oldu ve eğimli kapıya doğru ilerledi.

Baird şaka yapmıyormuş.

Arka ayakları üzerinde duran ayının boyu bir metreyi buluyordu. Bir boz ayı, muhtemelen bu bölgede çoktan yok olmuş bir tür.
Açık kahverengi kürkü, tehdit saçan dişleri ve hançer gibi pençeleri vardı.

"Dean?" Sam söyledi. "Ne oldu?"

"Bu Smokey değil."

"Smokey... Dean, dışarıda bir ayı mı var?"

Dean cevap vermek üzereydi ama boz ayı sessiz bir kükreme çıkardı.
okul binası, kafasını geriye atmış, pençelerini hayali arıları uzaklaştırmaya çalışır gibi boş havaya savuruyor.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum," dedi Sam, kapı aralığında Dean'yanına yaklaşıp ayının öfkeli duruşunu görünce. "Vay canına."

"Evet," dedi Dean. "Bu her şeyi ."

"Vahşi görünüyor," dedi Sam. "Ama onu vurabiliriz, değil mi?"

"Eğer bir ruh ayısıysa, sanırım," diye yanıtladı Dean. "Ama eğer gerçekse, sadece onu ."

"Bu şansı değerlendirmeye hazırım." Sam testereyle kesilmiş silahını o şeye doğru ateşledi.

Patlama sesi küçük okul binasında yankılandı ve Dean acı dumanın tadını alabildi.

Kaya tuzu ona çarptığında ayı titredi, parlayan siyah formu parladı. Ama yok olmadı. Bunun yerine, orijinal maddesel şekline geri döndü, dört ayak üzerine düştü ve öğle yemeğine karar vermiş gibi Winchester'lara baktı.

"Şansıma," dedi Sam. "Bu bir ruh ayısı *ve* ben onu ."

Dean kendi tüfeğini doğrulttu ve o daha saldıramadan bir el ateş etti. Bu sefer kaya tuzu onu tam ortasından vurdu.
Yüzünü. Yirmi metreden daha az bir mesafede, ayının kafasını koparmış olmalıydı.

Bunun yerine, ayı tekrar titreşti ve sabitlendiğinde artık bir ayı değil, geyik derisi taytlar giymiş bir Kızılderili savaşçısıydı
ve savaş boyası. Başı ince yontulmuş taştan bir mızrak taşıyordu. Göğsünün ortasına yakın bir yerde aynı silahla açılmış olabilecek açık bir yara vardı. Dean ve Sam'e sanki patlamayı hissetmiş ve bundan hoşlanmamış gibi baktı.

Sam diğer namlusunu ateşleyerek, "İyi bir önlem için bir tane daha," dedi.

Kaya tuzu Kızılderili'ye isabet etti. Mızrağını düşürdü, titredi, kayboldu ve tekrar boz ayı olarak geri geldi. Düşen mızrak yok olmuştu.

Dean, "Bu hiç iyi değil," dedi.

Daha fazlasını söylemeye fırsatı olmadı çünkü ayı saldırdı. Kapı aralığında yakalanmak istemeyen Dean sola, Sam sağa kaçtı. Ayı kısa bir süre durdu, kocaman kafasını iki yana salladı, sonra Dean'in üzerine yerleşti ve ona doğru ilerlemeye başladı.

Harika, diye düşündü Dean. *Muhtemelen ondan kaçabilirim ama ne kadar ?*
Peki ya yaşlı bunak?

Kalıp savaşmaya karar verdi.

Ayı ona doğru yaklaşırken, tüfeği tekrar pompaladı. Eski fişek fırladı, yenisi hazneye girdi. Yerinde durdu, bekledi, bekledi...

Artık ayının kokusunu alabiliyordu, eski toprak ve ölüm kokusu gibi bir koku, mezar kokusu, içerideki hayvan kokusundan çok daha kötüydü. Okul binası.

Ayı dev kafasını ona doğru itti, dişleri gıcırdıyor, tükürükleri uçuşuyordu.

Dean tüfeğin namlusunu ayının boynuna dayadı ve tetiği çekti. Silah patladı.

Ayı titredi, geri çekildi, tekrar titredi. Bir an için Kızılderili ayının yerine karda oturdu, ama bir göz kırpmasıyla ayı geri döndü.

Tüfek patlamalarının kalıcı bir etkisi varsa bile Dean bunu göremiyordu.

Ayı ıslak bir köpek gibi titredi ve tekrar dört patisinin üzerine kalktı. Başını sallayarak hırladı. Saldırdı.

Dean saldırıyı savuşturdu ama ayağı donmuş bir kar parçasına çarptı ve altından kaydı. Ayının salyalı ağzı üzerine doğru gelirken sağ dizinin üzerine çöktü. Nefesi yüzünü yakarken Dean saldırının altında eğildi. Ayı ona yüzlerce kiloluk kürkle kaplı kaslarıyla vurarak onu devirdi. Keskin pençeler Dean'in etrafındaki zemine saplanırken Dean pençelerden kaçmak için kıvrandı.

bu uzun süre işe yaramayacaktı. Ayı bir oyun oynuyordu. Twister oyunuydu ve Dean de . Sol pençesi, sarı, hayvanın ezici ağırlığını kafatasına indiren pençe . Kıvrılıp kaçmak zorunda kalmış, ayının sağlam bacaklarını geçememişti.

Sonra ayının oflayıp puflayan nefesinin sesinden -yüzüne kahve gibi sıcak tükürük damlıyordu- Dean, Sam'in kendilerine doğru koşarken ayaklarının güm güm attığını duydu. Sam sıçradı ve ayının sırtına indi. Ayı şaha kalktı ve Dean altından sıyrıldı. Sam hayvanın sırtına bindi ve ayı onu üzerinden atmaya çalışırken bıçağını defalarca sapladı.

Tüfek patlamaları işe yaramadığı için Dean silahı yerden aldı, ters çevirdi ve namlusundan tutup savurarak Sam yaratığı bıçaklarken kafasına vurdu.

Ayı sessiz bir acı feryadı kopardı, parladı, bir anlığına Kızılderili , sonra tekrar ayı formuna döndü. O zaman
değişti, Sam onun sırtından düştü. Yeniden bir ayı olarak Sam'in üzerine döndü ve dev pençeleriyle onu pençeledi. Bir hamlede Sam'in başını koparabilirdi. Dean onlar onunla savaşırken Baird'in neyin peşinde olduğunu merak etti.

Ama yaratığın hızlı dönüşümü Dean'e bir fikir verdi. "Bir dakika daha bekle Sammy!" diye bağırdı.

"Fazla seçenek göremiyorum!" Sam karşılık verdi. Bıçağını saplamaya çalıştı ama kolu ve bıçağı o ürkütücü pençelerin yanında zayıf silahlar gibi kalıyordu.

Ayı şimdi Sam ile tartışırken Dean'e arkasını dönmüştü. Dean bu fırsattan yararlanarak bir kaya tuzu kabuğunu daha
silahı ayının kafasının arkasına doğru kaldırın ve ateş edin.

Daha önce olduğu gibi, saçmalar hayvanın kalın kürkünü delip geçmedi bile, ama canavar göz kırparak varlığını yitirdi. Kızılderili

ortaya çıktı, eli boştu. Sam ona bir bıçak sapladı ve Kızılderili, diğer hali ne kadar güçlüyse o kadar çevik bir şekilde kaçtı.

Kızılderili görünür durumdayken mızrağı da hâlâ yere düştüğü . Dean üzerine atladı ve onu kaptı. Bu arada
Tekrar ayağa kalktığında Kızılderili çoktan boz ayıya dönüşmüş ve Sam'e doğru uzanmaya başlamıştı. Bu kez değişirken pençeleri Sam'in paltosuna takıldı ve Sam'i kendine doğru çekmeye başladı.
gıcırdayan dişler.

Dean kendini yaratığın üzerine atarak mızrağını tüm gücüyle ileri doğru sürdü.

Taş ucu boz ayının kürkünü ve etini ıslak kumaş yırtılması gibi bir sesle deldi. Dean dirençle karşılaştı, daha sert itti. Mızrak
derinlere indi, kemiklere baktı, organları buldu.

Günler gibi gelen bir sürenin ardından boz ayı, daha hızlı ve daha hızlı titreyerek bozulmuş karın içine düştü. Ayı, Kızılderili, ayı, Kızılderili. Ayı olduğunda mızrak gözden kayboluyordu ama Dean hala orada olduğunu biliyordu, çünkü onu görmese de hissetmişti. İnsan olduğunda mızrak savaşçının sırtından fırlıyordu.
Dean kontrol etmek için onu ters çevirmedi ama mızrağın ucunun Kızılderili'nin göğsünde diğer tarafındaki yarayı açan şeyle yaklaşık olarak aynı noktaya isabet ettiğini tahmin etti.

Saniyeler içinde gitmişti.

Dean nefes nefese karın içine düştü. Sam öne doğru eğilmiş, destek için ellerini dizlerine koymuştu.

"İyi misin?" Dean nefesleri arasında sordu.

"Evet," dedi Sam. "Teşekkürler."

"Hayır...sorun değil."

"Her neyse," dedi Sam, "ne ?" "Ne

demek istiyorsun?"

"Ruhların kaya tuzuyla kolayca öldürülebileceğini sanıyordum. Bunu değil."

"O da değil," diye kabul etti Dean. Sam'inki kadar uzun bir cümle hâlâ onun yeteneklerinin ötesinde görünüyordu.

Birkaç kez daha derin nefes alıp verdi, ciğerlerine hava çekti. "Belki..." dedi. Bir nefes daha. "Belki de yakın olduğumuz içindir."

"Nasıl yakın?"

"Cadının büyü yaptığı yere yakın. Belki de bir mesafe faktörü vardır. Çiftlikten ya da kulübesinden ne kadar uzaksa
ruhlar . daha güçlü oluyorlar çünkü büyüsü burada daha güçlü." Bu kadar yolu bayılmadan geçtiği için kendi kendine hızlı bir sırıtışa izin verdi. Cesaretlendi ve
tekrar ayakta durmayı denedi. Dizleri biraz titriyordu ama ayaklarını altında tuttu.

"," diye kabul etti Sam. "Her şey kadar mantıklı."

Baird okulun kapısından, "'Mantık' tanımınız biraz şüpheli görünüyor," dedi, "eğer bunlardan herhangi birinin
mantıklı. Kendi duyularımın bana şüphe duymuyorum ama mantıklı olduğunu düşünmeyi çoktan bıraktım."

Dean omuz silkti ve Baird'in büyük canavara karşı verilen savaşa katılmadığını belirtti. "Sanırım bu konuda endişelenmeyi bıraktık.
Bu ayrımı uzun zaman önce yapmıştık," dedi. "Her neyse, arabaya binip babamın günlüğüne gitmeli ve büyüsünü bozmanın bir yolu olup olmadığına bakmalıyız."

"Elimizi çabuk tutsak iyi olur," dedi Sam. "Alışveriş merkezinin açılmasına bir saatten az kaldı."

"Olabildiğince hızlı," diye kabul etti Dean. "Bacaklarımın bugün bir ara tekrar çalışacağından eminim."

Sadece aşırı iyimser olmadığını umuyordu.

OTUZ BİR

"Elizabeth Claire Marbrough. Cadının adı buydu, değil mi?" Dean sordu.

Sam, "Öğretmenin defterlerinde öyle yazıyordu," diye cevap verdi. Stein'ın büyük harfleri nasıl özenle ve titizlikle oluşturduğunu hatırladı. "Neden?"

Dean babasının günlüğünün sayfalarını karıştırdı. "Babam onu duymuş."

"Öyle mi? Bunu bilseydik bizi büyük bir dertten kurtarmış olurduk."

"Bunun bir yararı olmazdı," dedi Dean. "Burada onunla ilgili bir kayıt var ama Darien Center, New York'ta olduğu zamanlarla ilgili. Oğlu onu buraya getirmeden önce."

"Ne ?"

Dean dergide daha fazlasını okudu.

Bir süre sonra, "Sanırım bu yüzden Arizona'ya gönderildi," dedi. "Darien Center civarında bir dizi kız kayboldu. İçlerinden biri yakındaki ormanda ortaya çıktı ve

iyi kalpli Elizabeth'ten kaçtı. Ama şeytanın tutsağıyken
"Cadı, diğer kızları parçalara ayrılmış halde görmüş." "Tek kadınlı bir

Testere Katliamı mı?"

"Sadece elektrikli aletler olmadan," dedi Dean. "Kasaba halkı araştırmak için evine gitti. Sadece ikisi kasabaya geri dönebildi. Yaşıyordu ve ikisinden biri saçmalayan bir aptala dönüşmüştü. Geri döndüklerinde, güçlüydü. Ama görünüşe göre kadın onlar oraya varmadan önce fark etmiş ve rezervasyon yaptırmış."

Sam her şeyi anladı. "Jens'in annemin şehre gelmesine neden kadar heyecanlanmadığını anlamak kolay."

"Şaka yapmıyorum. Babam onun, yaşları üç ile seksen değişen yetmişten fazla kişinin kaybolmasından sorumlu tutulduğunu yazmıştı. O gittikten sonra kaybolmalar durmuş."

Sam, "Belki de buraya geldiğinde gerçekten ıslah olmaya çalışmıştır," diye tahmin yürüttü. "Eğer aynı türden bir şey olduğuna dair herhangi bir rapor olmasaydı. Yani, tabii, tam bir baş belasıydı, kabaydı ve İğrençti ve belki de birkaç kişiyi öldürmüştü ama biz böyle bir şey duymadık."

Dean, "Belki de etrafta ona sataşacak çok fazla insan yoktu," dedi. "Ya da belki de daha dağınık oldukları için kaybolmalar rapor edilmiyordu."

"Her iki da, tekrar kötüleştiğinde, bu büyük bir yoldu."

"Doğru anladın Sammy. Gerçekten büyük bir yol. Buna bir son vermeliyiz."

"Babamın bu konuda bir önerisi var mı?"

"Burada işe yarayabilecek bir karşı büyü var," dedi Dean. "Ama kulağa eski güzel büyülerle birlikte daha etkili olacakmış gibi geliyor.

kemiklerinin yakılması ve tuzlanması."

"Her zaman bir klasik. Nereye gömüldüğüne bir fikrimiz var mı?"

Harmon Baird yolun kenarında durmuş, sert bir rüzgâr esiyormuş gibi hafifçe sallanıyordu. "Belki Elmer Fudd biliyordur," dedi Dean.

"Bay Baird," dedi Sam. "Elizabeth Marbrough'un evinin nerede olduğunu biliyor musunuz? Ya da onun olabileceği başka bir yer var mı? gömüldün mü?"

"Evi mi?" dedi, sanki Sam onu yeni gibi irkilmiş bir sesle. "Cadı Kanyonu'nun daha gerisinde. Neredeyse Grand'e kadar. I
Sanırım yaşlı adam onu nehre düşürmeden götürebileceği kadar uzağa götürmek istedi."

Dean Impala'nın bagajından silah ve aletlerden oluşan bir spor çantası aldı, fermuarını açtı ve katlanabilir bir kürek ekledi. "Hadi gidelim."

"Gitmelisin," dedi Sam. Okuldan dönerken çok düşünmüştü ve bu anı bilmesine rağmen
geleceğini bilse de bunu olabildiğince erteledi. "Alışveriş merkezine gitmek istiyorum. Ona zamanında ulaşamayabilirsin. Ya da yetişsen bile
karşı büyü işe yaramayabilir. Her ihtimale karşı yardım etmek için orada olmak istiyorum."

"Karar senin," dedi Dean. Ses tonundaki değişiklik inceydi, herhangi birinin fark edebileceği bir şey değildi. Sam sıradan biri değildi,
Yine de. Babam dışında Dean'e gerçekten yakın olan tek kişiydi. Geçen yıl birlikte o kadar çok zaman geçirmişlerdi ki, Dean için bu neredeyse gerçek bir arkadaşa sahip olmak gibiydi.
sosyal hayatı vardı. Ama insanlara karşı dürüst olmaya alışkın değildi ve kimse tarafından okunmaya da alışkın değildi.

Sam onu okuyabiliyordu ve kardeşinin soğuk davranmasına rağmen Dean'in aslında hayal kırıklığına uğradığını biliyordu.

Dean, "Ben gerçek aksiyonun olduğu yerde olmak istiyorum," diye devam etti. "O cadıyı sonsuza dek çivilemek istiyorum."

Sam de öyle. Ama avcılık işine çivileme için girmemişti, her ne kadar bu iyi bir avantaj olsa da. İnsanları korumak, hayat kurtarmak için bu işteydi. "Sanırım eğlenceyi kaçırmak zorunda kalacağım," dedi. "Bence her şey çökmeye başladığında gerçek bir sorun, belki de panik olacak ve oradaki insanlar bununla nasıl başa çıkacaklarını bilemeyecekler."

Dean Sam'in bakışlarına karşılık vermeden omuz silkti. "Muhtemelen haklısın."

Sam öyle olduğunu biliyordu. Ayrıca bu fikrin Dean'in aklına asla gelmeyeceğine de inanıyordu. Kardeşi baştan aşağı bir avcıydı. Bunda yanlış bir şey yoktu, dünyanın avcılara ihtiyacı vardı. Ama bunun asla kendisi olmayacağını biliyordu. Bu yolda ilerliyordu.
ama şanslıydı, gerçek hayatı tattı - çoğu insanın yaşadığı hayatları - ve bunu geride bırakamadı. Tam olarak değil. Babamın yaptığı gibi değil. Dean bir çocuktu, babasının onu yarattığı şeyden başka bir şey olma şansı hiç olmamıştı.

Sonunda aralarındaki uçurum asla kapatılamayacak bir kanyondu. Dean tek bir yaşam biçimi biliyordu ve bu onu korumak için savaştığı dünyadan ayrı tutuyordu. Sam, Stanford'da geçirdiği yıllar ve Jessica'nın aşkı sayesinde bir süreliğine o dünyaya girmişti ve ruhunun bir parçası her zaman onunla birlikte olacaktı.

Başka bir şey söylemeden ceplerini kaya tuzu fişekleri ve taşıdığı 45'lik için geleneksel mermilerle doldurdu.

Baird, "Ben de seninle geliyorum, Dean," dedi. "Bu işe bir son verildiğini görmek istiyorum, ilk ve son kez."

"Harika," dedi Dean. O da cephanesini doldurdu ve Winchester kardeşlerin omuzları birbirine değdi.
Impala'nın derin bagajı. "Arabama dikkat et," dedi. "Ve

İşin bitince bizi alırsın. Bundan sonra kasabaya yürümek zorunda kalmak istemiyorum."

"Merak etme. Seni bırakmayacağım."

Dean daha fazla konuşmadan silahını doldurmayı bitirdi ve yere, Cadı Kanyonu'na doğru geri dönmeye başladı. Baird birkaç kez Sam'e baktı, sanki bir çeşit onay bekliyordu,
Sonra Dean'i takip etti.

Sam Dean'le ayrıldıkları her anın son anları olabileceğini çok iyi biliyordu. Birlikteyken birbirlerinin arkasını kollarlardı. Ayrı oldukları her savaş son savaşları olabilirdi.

Dean ve Baird gözden kaybolana kadar izledi, sonra Impala'yı çalıştırdı ve alışveriş merkezine doğru yola çıktı.

Juliet'in dikkati sürekli pencereye çekiliyordu. Howard Patrick'in cipi kapısı açık bir şekilde dışarıda duruyordu. Anahtarlar *-eğer o lanet* olası *büyümüş tazı onları yemediyse-* muhtemelen hâlâ cipin yanında yerdeydi ya da Howard'ın avucunun içindeydi.

Kurt diğerlerinde olduğu gibi aracı da devre dışı bırakmış olabilirdi ama Juliet herhangi bir kurcalama izi göremiyordu, motor bölümünün altında yere saçılmış herhangi bir parça, karda benzin ya da başka bir sıvı birikintisi yoktu.

Bu da elli metreden daha az bir mesafede bir kaçış aracı olduğu anlamına geliyordu. *Daha çok otuz* gibi, diye düşündü. *Yirmi beş*. Onu uyarmaya çalışmıştı ama o yaklaşmaya devam etmişti.

Daha açık bir şekilde iletişim kuramadığı için pişmanlık duyuyordu. Ama nasıl? Eğer bir kağıda bir işaret yazsaydı ve

Pencerenin camına tutmuş olsaydı, o mesafeden okuyamazdı. Onu cep telefonundan arayamazdı.

Birinin arabayla geleceğini ummuştu ama şimdi dua ediyordu. yapmadılar. O lanet kurt yüzünden başka kimsenin ölmesini istemiyordu. *Şimdiki şirket kesinlikle buna dahildi.*

Canavarı bir an görebilmeyi umarak araziyi görebildiği kadarıyla taradı. Eğer onu görürse ve yeterince uzaktaysa,
Bir ineği ya da kuşu falan takip ediyordu, belki o zaman cipe doğru koşabilirdi.

Ne kadar mesafe yeterliydi? İşin zor kısmı da buydu. Kurt ondan çok daha hızlı yol alabiliyordu. Ama onun yirmi beş metrede aldığı yolu, diyelim ki yüz metrede alabilir miydi? İki yüz metre yapabilir miydi? Anahtarın nerede olduğunu bilmediği gerçeğini kabul etmek zorundaydı. Eğer aracın altına düşmüşse, onu bulmak ve geri almak fazladan zaman alacaktı. Dizlerinin üzerine çöküp cipin altını eşelediğini ve canavarın aşağı indiğini hayal ederek ürperdi
sırtında..

O görüntüyü silkeleyip attı. Bu konuda endişelenmenin bir yararı olmazdı. Hayvanı görebiliyorsa ve iyi bir mesafedeyse, deneyecekti. Ama çok iyi bir mesafeden... eğer anahtar gitmişse
eve dönmek için yeterli zamana ihtiyacı vardı. Kendini cipe kilitlemek işe yaramayacaktı; kurt onu içeride gördüğünde pencere camını hemen kırabilirdi. Howard'ın cep telefonunu almak da işe yaramayacaktı; Howard'ın sinyali onunkinden daha iyi olamazdı.

Adamın cipte silah taşıdığını sanmıyordu. Eğer olsaydı, bu Jeep'in en büyük avantajı olurdu, anahtarsız. Onun tek
avantaj.

Aksi takdirde, olduğu yerde daha iyiydi.

Merdivenleri tekrar tırmandı ve pencereden pencereye dolaşarak köpeği aradı. Batıda hiçbir iz yoktu. Güneyde yok. Doğuda, bir an için onu karda gördüğünü sandı ama sonra onun sadece bir kunduz kuyruğu kaktüsü olduğunu fark etti.
ve ani bir esintiyle hareketlendi. Howard'ın ölümünü izlediği odaya geri döndü. Dışarı baktı.
kırmızı cip, mesafeyi tarıyor, sonra daha aşağıya odaklanıyor, zemini kaplıyor. Hiçbir şey yok.

Sonunda bakışları cipin üzerinden geçti.

Howard önünde durmuş, eve bakıyordu.

O yaşıyordu! Ona seslenmek için pencereyi açmaya başladı.

Tedbir elini durdurdu. Kurdu göremiyordu, bu yüzden çatıda olabilirdi, sadece bir pencere açmasını ya da kafasını dışarı çıkarmasını bekliyordu.

Howard'ı izlerken başka bir şey daha fark etti.

Göğsü , iç organları dışarı çekilmişti. Parçaları
Bağırsakları kemerinin üstünden ip gibi sarkıyordu. Bu durumda yaşıyor miydi?

Ayrıca, cipin yanında yerde yatan cesedini hâlâ görebiliyordu. Diğerinin durduğu yerin arkasında.

İki Howard olamaz. İki ölü Howard.

Tekrar ağlamaya başlayacağını düşündü, gözlerinin dolduğunu hissetmeyi bekledi.

Gelmediler.

Tahminine göre ağlamanın ötesindeydi. Howard'ı aynı anda hem dik hem de ölü olarak yatarken gördüğünde yaşadığı hafif şokun bile ötesindeydi. Uyuşmuştu.

Aklından pencereyi açıp dışarı tırmanması gerektiği fikri geçti. Eğer kurt onu yakalarsa, ne âlâ. Olmazsa, güzel bir kuğu dalışı yapabilirdi - liseden beri yüksek tahta dalışını çok severdi - çatıdan aşağı. Bu onu öldürmeyebilirdi ama
Kurdun işi bitirmesine izin verecek kadar uzun süre onu etkisiz hale getir.

Duygusal tepki vermeden devam etmenin anlamı neydi? Dışarıdaki dünyaya? O zaten ölü değil miydi? Sayıldığı yerde ölmemiş miydi?

Stu'nun da ayağa kalktığını, yaralarının kıpkırmızı olduğunu ve ağzının açık kaldığını gördüğünde eli tam pencereye gitmiş, onu itmeye hazırlanıyordu. Arkasındaki Stu da erimiş karların içinde dağılmıştı.

Howard şimdi daha yakındaydı, belli bir amaçla eve doğru yürüyordu. Başı sağ omzuna doğru eğilmişti, ağzı açıktı ve adımları kararsızdı, sendeliyordu.

Ama o geldi.

Stu da geldi.

Görünüşe göre kurdun takviye kuvvetleri vardı.

OTUZ İKİ

Alışveriş merkezine kadar olan kısa mesafeyi kat eden Sam
Bir gün önce hayal bile edemeyeceği büyüklükte bir katliam. Yoldan çıkmış bir minibüsün yanından geçti, taze siyah lastik izleri vardı.
Ani fren yapıldığının kanıtı olan cesetler, plaj partisi sonrası bira kutuları gibi etrafa saçılmıştı. Yolun çeyrek mil ilerisinde
Sırt çantalı bir yolcuya ya da sırt çantalı bir yolcunun giysi ve teçhizatına benzeyen bir şey tespit , ancak içindeki kişi vücudundaki her kemiği kıracak kadar kötü dövülmüş gibi görünüyordu, bu yüzden kıyafetler gerçek bir insandan ziyade bir torba su içeriyor olabilirdi. Otoyoldan yüz metre ötedeki bir kulübe yanıyordu ama kimse bir şey yapmak için harekete geçmedi.

Görünüşe göre, şerifin memurları
Artık cinayet ihbarlarına cevap vermiyorlar. Ya da o kadar vardı ki, hepsine ulaşamıyorlardı. İki seçenek de hoşuna gitmemişti.

Yine de bu yüzden buradaydılar. O ve Dean neden ülkeyi dolaşıp kötü şeyleri araştırıyor ve ellerinden geldiğince onları yeniyorlardı. Şimdiye kadar Cedar'da pek fazla hayat kurtarmayı başaramamışlardı. Wells.

Belki hâlâ yapabilirlerdi. Cinayetlerin ne zaman biteceği belli olmazdı. Ama Dean ve Harmon Baird cadının kemiklerini yok edip büyüyü bozabilirlerse ve o da alışveriş merkezindeki toplu katliamı önleyebilirse buraya kadar gelmelerine değecekti.

Eğer yapamazlarsa, bu büyük bir başarısızlık olur.
Üstesinden gelebileceğini sanmıyordu. Dean'in bunu atlatabileceğinden bile emin değildi.

Gaza daha sert bastı ve Dean'in arabası hemen tepki verdi. Ağaçlar birbirine karıştı ve sonra geniş otoparkları çoktan dolmuş olan alışveriş merkezi ileride belirdi.

Sam bir yuvaya girdi, silahlarını ve yedek cephanesini içeren fermuarlı spor çantasını kaptı ve binaya doğru koştu.

Henüz öğle vakti olmamasına rağmen, kalabalık çoktan
içeri girmesine izin verdi. Otoparkta birkaç kişi dolaşıyordu ama park etmiş onca araç düşünüldüğünde dışarıda yüzlerce kişinin dolaşmasını bekliyordu. Açılış törenlerini öne çekeceklerini sanmıyordu, bu yüzden belki de tehditkâr gökyüzü nedeniyle içeride tutuluyorlardı.

Ağır cam kapıları iter itmez nerede olduklarını keşfetti. Orta avlu insanlarla dolup taşıyordu. Mağazalar henüz açılmadığı için diğerleri vitrinlerden alışveriş yapıyordu.
Ama her vitrin ürünlerle süslenmişti. Tatil süsleri neredeyse görünen her yüzeyi kaplıyor gibiydi - büyük kurdeleler ve fiyonklar, kardan adamlar ve şeker kamışları, Noel Babalar ve
Menoralar. Canlı Noel ağaçları her yerde, saksılarda ve yürüyüş yolları boyunca, sanki dekoratörler dışarı çıkıp ormanı içeri taşımış gibi duruyordu.

Kalabalığın ruh hali neşeli görünüyordu. Açıkçası, hiçbir genel
Hepsinin büyük bir tehlike içinde olduğu duyurulmuştu. Sam fermuarlı çantayı kolunun altına sıkıştırdı ve zaman zaman ortaya çıkan o hoşnutsuz gençlerden biri gibi görünmemeyi umuyordu.

alışveriş merkezlerinde ya da okullarda ateş açtı. Şerif Beckett'in yardımcılarından bazılarının kalabalığa karıştığını gördü. Orta sahaya doğru ilerlerken Beckett'in kendisini boş bir binanın yanında dururken gördü.
kürsüde, belediye başkanıyla konuşmaya kilitlenmiş; Carla Krug, belediye alışveriş merkezi müdürü; ve Güvenlik'ten Lynnette. Lynnette kalçasında kılıflı bir silah taşıyordu. Diğer alışveriş merkezi güvenlik görevlilerinin de silahlı olduğunu fark etti.

Beckett'la göz göze gelene kadar ilerledi. Şerif ona zorlukla algılanabilen bir baş sallama hareketi yaptı ve sadece *orada bekle* anlamına gelebilecek bir bakış attı. Sam bekledi.

Birkaç dakika sonra Beckett diğerlerinden ayrılıp ona doğru yürüdü. Belediye Başkanı Milner da onu fark etti ve yüzü beyazlaştı. Sam, adamın Carla ve Lynnette'e onun hakkında ne söylediğini görecek kadar iyi bir dudak okuyucu değildi, ama bir şey gibi görünmüyordu
İltifat.

"Sen düşeni yaptın mı?" Beckett yaklaşırken sordu.

"Deniyorum," dedi Sam. Olan biten her şey yüzünden şerifle yaptıkları pazarlığı neredeyse unutmuştu. "Dean bu işi bitirmek için yola çıktı ama böyle bir şey her zaman umduğundan daha zordur. Bu arada bana burada ihtiyaç olabileceğini düşündüm."

"Sanırım her şey kontrolümüz altında."

Sam sesini alçak tuttu, biri duyarsa paniğe yol açmak istemiyordu. Yakın mesafede en az otuz, avluda ise birkaç yüz kişi vardı. "İşler kötüye giderse ne kadar kontrolün olacak?"

Beckett kalabalığı taradı. "İşler çirkinleşebilir," diye itiraf etti.

Sam, "Beklenmedik müşteriler gelmeden Dean'in başarılı olacağının garantisi yok," dedi. Şerifin onun ne demek istediğini anlayacağından emindi. "Eğer bu olursa..."

Beckett, "Adamlarım kaya tuzuyla dolu," dedi. "Ve park alanının kenarındaki ormana daha fazlasını yerleştirdim.
Umarım herhangi biri buraya ulaşmadan önce müdahale edebilirler. Haklısın, rastgele ateş açılması kalabalığı sarsabilir ve alışveriş merkezinin açılış gününde paniğe kapılmış bir kalabalık görmek istemem."

"Onları dışarıda tutmanız daha iyi olabilirdi."

"Bayan Krug, açılış törenlerine kadar vitrinlere bakabilmelerini istedi. Sonra da doğrudan
harcamak. Ben de buna uydum çünkü zor durumda kaldığımızda kapıları kilitleyebileceğimizi düşündüm."

"Bu kadar insan eve nasıl gidecek?" Sam sordu. "Yollar tekrar açıldı mı?"

"Öyle olmadığını biliyorum. Sadece insanlar ayrılmaya başladığında öyle olacaklarını umuyoruz."

"Burada çok fazla hüsnükuruntu var," diye gözlemledi Sam.

"Belediye Başkanı Milner'ı benim kadar ," dedi Beckett. "O kralı. Onu buraya kadar getirdi - küçük bir kasabanın belediye başkanı
Dağ kasabası. Bu yüzden dünyadaki en büyük güç olduğunu düşünüyor. Şimdiye kadar gerçek bir aksilik yaşadığını sanmıyorum. Paranormal katiller gitmelerini istemediği için birkaç bin kişi Cedar Wells'te mahsur kalırsa, bugün bir tane yaşayabileceğinin farkındayım." Yüzünde aynı hızla kaybolan alaycı bir gülümseme belirdi.
"Bunun kulağa ne kadar çılgınca geldiğini biliyorum. Ama sen buna inanıyorsun, değil mi?"

"Buna sadece inanmıyorum," dedi Sam. "Bunu biliyorum. Nedenini bile biliyorum.
Bu yüzden belki de bunu sona erdirebileceğimizi düşünüyoruz."

"Eğer hüsnükuruntuların bir gücü varsa, ben de sizlerin olmasını diliyorum."

"Eğer değilse..." Sam çantasını salladı, böylece şerif içindekilerin birbirine çarpma sesini duyabildi. "Eğer değilse, o zaman elimizde gerçek bir karmaşa olacak."

Çocuk haklı, diye düşündü Jim Beckett. Eğer alışveriş merkezine bir saldırı olursa - o hayalet katillerden ya da her neyseler onlardan bir tanesi tarafından bile olsa - ortaya çıkan panik hayaletlerden çok daha fazla zarar verebilirdi. Bu konuyu yardımcılarıyla birlikte ele almıştı ve hepsi de bunu yapmaya hazırdı.
Düzeni sağlamak için ellerinden geleni yaptılar ama gerçek şu ki, bin ya da iki kişilik bir kalabalık bile çok yıkıcı olabilirdi.

Plan, hayaleti izole etmek ve alışveriş merkezinin bölümlerini kapatarak müşterileri yönetilebilir parçalara bölmekti. Bu
Orta sahanın dışında büyük koridorlar halinde düzenlenmiştir, böylece kolayca üç parçaya bölünebilir. Küçük gruplarla büyük gruplara kıyasla daha kolay anlaşılabilirdi.

En umut buydu. Gerçekte nasıl çalışacağı,
Beckett emin değildi. Şerif olarak geçirdiği yıllar boyunca
bu kadar büyük bir insan grubuyla başa çıkmak. Daha önce herhangi bir kanun görevlisinin böyle bir durumla karşılaşıp karşılaşmadığından şüpheliydi.

olarak bildiği bir şey vardı: Her şey bittiğinde, eğer bu işten , bunu herhangi bir kanun uygulayıcı yayın için yazmayacak ya da kongrelerde bundan bahsetmeyecekti. Sadece bunu yaşamamış olanlara inanılmaz gelmekle kalmayacaktı.
performansından özellikle gurur duyuyordu. Politikacıların - daha doğrusu Belediye Başkanı Milner'ın - üzerine yürümesine izin vermişti. Halkın güvenliğini sağlamaktan belediye başkanı değil, kendisi sorumluydu ve belediye başkanının kendisini kelepçelemesine izin vermişti.

Sadece birkaç dakika önce, çocuk araya girmeden önce, yine aynı şey oluyordu. Kendini dikkat çekmemeye ve alışveriş merkezinin açılışının planlandığı gibi ilerlemesi için mümkün olan her şeyi yapmaya karar verirken bulmuştu. Milner ve Carla Krug hâlâ yoğun bir

Belediye başkanı, oldukça büyük bir kalabalığın toplandığını gördüğünden, şenliklerde kararlaştırılandan daha büyük bir rol oynaması gerektiğini savunuyordu.

Belki Beckett her şeye rağmen kendine olan saygısının bir kısmını geri kazanabilirdi. Kamu ve özel sektörden bürokratlar olan ikiliye doğru kararlılıkla, doyurucu bir kahvaltı gibi içine yerleşerek yürüdü. Onun yaklaşmasıyla cümlelerini yarıda kestiler.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi, bir cevap beklemeden konuşma daveti. "Eğer bu şeylerden birinin yolda olduğuna dair tek bir işaret -yani tek bir olasılık kırıntısı- varsa, burası benimdir."

"Ne demek istiyorsun Jim?" Carla sordu.

"Yani burası bir suç mahalli ve ben kontrol ediyorum. Sen, Başkan Milner ya da güvenlik görevlilerin değil. Ben kontrol ediyorum. Anlaşıldı mı?"

"Şimdi Jim," dedi Milner, o uzlaşmacı ses tonuyla.
sanki öfke nöbeti geçiren üç yaşındaki bir çocuğu sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi konuşuyordu. Beckett ona bir tokat atma dürtüsüne direnmek zorunda kaldı.
Belki gün bitmeden önce bir şansı olabilirdi. "Şu yüksek attan , tamam mı? Bu işte hepimiz beraberiz."

"Öyle olduğumuzu sanmıyorum Donald. Her şeye rağmen Cesetler şehrin etrafına odun gibi yığıldı. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak kavradığınızı sanmıyorum. Bu bir
Etrafa iyilik dağıtarak ortadan kaldırabileceğin bir şey. Ve eğer hayatlara mal olabilecek bir panik ihtimali varsa, ben devralıyorum. Tartışma yok, konu kapanmıştır."

"İnan bana Jim," dedi Carla. "İstediğim son şey bir panik. Sadece en kötüsü gerçekleşmezse, adamlarının dışarıda ortalığı karıştırmayacağını bilmek istiyorum."

Beckett, "Çalışanlarım hakkında endişelenmenize gerek olduğunu sanmıyorum," dedi. "Buradaki mağaza çalışanlarından kaçı Cedar Wells'te yaşıyor?
Muhtemelen çoğu. Dün gece burada tutmak zorunda kaldıklarımızdan bunu yapmayanlar şikayet edecek, yapanlar da cinayetlerden bahsedecek. Tek gereken birkaç müşterinin yanlış bir şey duyması. Telefon oyununu hatırlıyor musunuz? Birisi ilk kişinin kulağına bir şey fısıldar,
ve tüm daireyi tamamladığında
Tamamen başka bir şey mi? Bu binadaki onca insanla, müthiş bir telefon oyunu oynayacaksınız.
Paniğe kapılmak için bir saldırıya bile gerek yok. Bu yüzden böyle olacak ve eğer hoşunuza gitmiyorsa, özellikle umurumda değil. Bu durumda
herhangi bir olay olursa, güvenlik görevlileri bana ve benim
rehberlik için insanlar. Lynnette ile tekrar görüşmek ve bunu anladığından emin olmak istiyorum. Talimatları mürettebatına ilettiğini bilmek istiyorum. İstemediğim şey, bir tanesi için bile
Ben düzeni sağlamaya çalışırken o güvenlik görevlileri yanlış bir şey yapacaklar. Her şey anlaşıldı mı?"

Belediye Başkanı Milner şikayet etmek, ağırlığını ortaya koymak ister gibiydi. Ama dudaklarını birbirine öyle sıkıca kenetledi ki neredeyse kaybolacaklardı ve ciddiyetle başını salladı.

Carla onun tepkisini izledi, sonra da teslim oldu. "Lynnette'i senin için getireceğim," dedi. "Neden onunla güvenlik ofisinde buluşmuyorsun, böylece duyulmadan ayrıntılar hakkında konuşabilirsiniz?"

"Bu iyi bir fikir," dedi Beckett. "Onu hemen orada göreceğim."

Sam alışveriş merkezinin içinde hızlı bir tur attı, gözleri yersiz ya da antika görünen ya da ruhların yaptığı gibi titreyen herhangi biri için açıktı. İçeride olmalarına rağmen, gittiği her yerde
İnsanlar paltolara, şapkalara ve atkılara bürünmüştü; paltolar açıktı, atkılar boyuna gevşekçe takılmıştı, şapkalar bazen sıkışmıştı
ceplere. Kalabalıklar vitrinlerin etrafında sanki

içeri girip para harcamaya başlamak için sabırsızlanıyordu. Sam'in de almakta sakınca görmeyeceği birkaç şey vardı. O materyalist biri değildi. Babası ikisini de mallarının kendilerini yönetmesine ya da tanımlamasına izin veren insanları küçümseyerek yetiştirmişti ama bu zaman zaman yeni bir ceket, sweatshirt ya da bir çift bot kullanamayacağı anlamına gelmiyordu. Hukuk fakültesini bitirebilseydi, muhtemelen sağlıklı bir maaş alabilirdi. Şimdi Dean'in kredi kartı dolandırıcılığıyla geçiniyor ve avcılar dışarıda kötü şeyleri öldürdüğü için toplumun bir bütün olarak daha iyi durumda olduğunu bilerek bunu haklı çıkarıyordu.

Yemek alanı zaten pizza ve tatlı-ekşi gibi kokuyordu.
tavuk, çizburger ve patates kızartması. Bir şey yemeyeli saatler olmuştu ve kokular midesini bulandırıyordu. Bazı insanlar çoktan sıraya girmişti ve tezgâh çalışanları onlarla şakalaşıyordu, ancak resmi kurdele kesimine kadar kimse satış yapmayacaktı.

Taco tezgahının arkasındaki duvarda asılı saate baktı: 11:54. Artık fazla kalmamıştı.

Ve dışarıyı kontrol etmeden önce burada hâlâ kat etmesi gereken çok yol vardı. Hızını artırdı.

Açlığı bekleyebilirdi.

OTUZ ÜÇ

"Dostum, cadının kulübesinin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi?" Dean sordu. Bir süre önce eski okul binasının önünden geçmişlerdi. Kar burada daha da derinlere inmişti ve Dean'in botları ve kot pantolonu sırılsıklam olmuştu.

"Elbette biliyorum," diye yanıtladı Harmon Baird. "Ben doğmadan çok önce ölmüş ve gitmiş olmasına rağmen ondan uzak durduk.
Bazen büyük çocuklar bizi içeri girmeye ikna etmeye çalışırdı. Bir kere yaptım, kapıdan üç adım kadar içerideydim, sonra geri dönüp tekrar dışarı kaçtım. Neyse ki donumu ıslatmamıştım.
ilkesi."

"Oraya gitmenin en iyi yolu bu mu?"

"Tek bildiğim, şu anda oraya giden bir yol olduğu. Yüksek bir yol olabilir.
Üzerine de apartman kompleksi inşa edildi. Çocukluğumdan beri geri döndüğüm bir yer değil. Ya da istediğim bir yer değil."

Dean cevap vermedi. Kibar davranmış olamazdı. Bu adam yaşlıydı elbette ama çoğu zaman nispeten aklı başında görünüyordu. Doğal olmayan bir kötülük aradıklarını bildiği için bu cadı evinden daha önce bahsedebilirdi. İnsanların bu kadar emin

Baird ormanda yalnız kovboyculuk oynarken ölmüştü ya da
Onu bulduklarında Sam'le etrafta dolaşmaları Dean'i fiziksel olarak hasta etmişti. Amatör bir avcı olmak iyi bir şeydi.
ciddi bir görev. Dalgınlığınız yüzünden insanların öldürülmesine izin vermek bu tanıma uymuyordu.

Buradaki manzaranın yadsınamaz bir güzelliği vardı.
Sam'in muhtemelen daha çok takdir edeceği bir şey, çünkü
Manzaraya hayran olmak kendi hobileri listesinde üst sıralarda değildi.
Vadi tabanı alçalırken beyazımsı sarı kanyon duvarları etraflarında yükseliyordu. Tarlalar karla kaplıydı, ancak soluk sarı-kahverengi otlar dışarı çıkıyordu ve arada sırada dalları beyaz şeyle ağırlaşmış budaklı, bükülmüş bir ağaç ayağa kalkmaya çalışıyordu. Ağaçlar
Onlar ilerledikçe daha fazla vahşi yaşamın ortaya çıkmaya başlaması dışında sahne huzurlu olabilirdi. Gri sırtlı, siyah benekli ve soluk göğüslü kuzgunlar ve kumrular dallarda ya da yerde durmuş onları izliyordu. Kuyrukları daha az gür olan gri sincaplar
şehirlerde gördüklerinden çok daha fazla kuş vardı. Kahverengi çakallar, çelimsiz köpekler gibi, başka koşullar altında seve seve yiyecekleri hayvanların yanında duruyordu. Bundan kısa bir süre sonra aralarında etkileyici bir geyiğin de bulunduğu birkaç geyik ortaya çıktı. Üç bighorn koyunu
Sonra kayalık kanyon duvarından zarifçe dışarı çıktı. Beyaz tabakanın altından sıçanlar, fareler ve yılanlar -karın içindeki yılanlar- ortaya çıktı. Çok geçmeden elli çift göz onlara bakıyor olmalıydı. Daha fazlası.

Hayvanları orada görmek, onları izlemek ama görünüşe göre onlardan ürkmemek yeterince tuhaftı.

Daha da garibi, hayvanların ilerleyişlerini takip ediyor gibi görünmeleri, golf turnuvasındaki galeriler gibi onları izlemeleri.

"Hiç bir şey gördün mü?" Dean sonunda orman yaratıklarına doğru başını sallayarak sordu.

Baird, "Hepsini bir kez olsun gördüm," diye cevap verdi. "Sadece bu şekilde hep birlikte değil. Sanki bir tür parti ya da ahır için buradalarmış gibi.
dans et."

"Ben de korkuyordum. Gerçek olduklarını mı yoksa cadıdan geldiklerini mi düşünüyorsun?"

"Cadıların kara kedileri olduğunu sanırdım."

"Cadılar için bundan çok daha fazlası var," dedi Dean, hâlâ moruğa karşı sabırsızdı. "Eğer saldırırlarsa, onlarla savaşırken çok fazla cephane harcayabiliriz. Daha sonra cadının evine gittiğimizde bizi savunmasız bırakırlar. Daha ne kadar var?"

"Çok fazla değil," dedi Baird. "Sanırım."

"*Düşünüyorsun*. Bu cesaret verici. Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum."

"Bay Rand McNally'den bir harita satın alabilirdiniz," diye karşılık verdi Baird.

"Belki de ."

Dean'in ensesindeki ince tüyler diken olmuştu. Bütün o küçük gözler ona bakıyordu.
izleniyordu, ama gözlerin insan olmadığı gerçeğiyle daha da garipleşti ve çoğaldı.

Orada da bir tür zekâ işliyor gibi görünüyordu. En azından vahşi yaratıklar gibi davranmıyorlardı.
iki insanı görünce kaçarlardı ve eski dostlar gibi birlikte takılmazlardı. Gerçek hayvanlar da bazı sesler çıkarırdı ama bunlar tamamen sessizdi.

Dean tüfeğinin dolu olduğunu biliyordu ve kontrol etme dürtüsüne direndi. Hava tehditle doluymuş gibi görünüyordu, sanki saldırı

her an gelebilirdi. Dikkatini bir an bile kaçak hayvanat bahçesinden ayırmak istemiyordu.

"Önce biz ateş edebiliriz," dedi Baird birkaç dakika sonra. "Bakalım onları ürkütebilecek miyiz?"

Dean, "Beni çok korkuttular," diye cevap verdi. Açıklamanın başka bir şey olmasını umuyordu -yaklaşan bir depreme ya da daha doğal bir felakete müdahale . Ceplerine bir sürü kaya tuzu kabuğu doldurmuştu ama onlar cadı ve belki bir avuç muhafızla başa çıkmak içindi. Ve alışveriş merkezinde olduğu için daha fazlasını almak üzere arabaya koşamazdı.

Önce kuşlar onlara saldırdı.

Bir an diğerleriyle birlikte yerde duruyorlardı, sonra Dean'in tanımlayabildiği hiçbir işaret olmadan
Kanatlarını havada çırparak, sessizce kuş çığlıkları atarak uçtular ve ikisine doğru yöneldiler.

Dean cebinden birkaç kabuk çıkardı ve onları yırtarak açtı, karın üzerine kaya tuzu dökerek kendisinin ve yaşlı adamın etrafında bir daire oluşturdu. Plastik bir torba tuzu vardı ama o cadının kemikleri içindi. "Bu çemberin içinde kalın," dedi. "Ne olursa olsun." Bir kabuk daha yırttı ve dökmeye devam etti. Tuz karın kabuğunu eritti ama etraflarında sağlam bir çember oluşturmayı başardı,
yaklaşık bir metre çapında.

Tam zamanında bitirdi. Kuzgunlar en hızlı uçanlardı, büyük siyah kanatlarını sürekli ve sertçe çırpıyorlardı ve kuşlar pençelerini uzatmış, gagaları kesmeye ve yarmaya hazır bir şekilde onlara doğru pike yapıyorlardı. Ama karda çemberin üzerindeki çizgiye çarptıklarında, havada kalmak için çılgınca kanat çırparak düştüler. *Güvercinler -bunlar dahi değildi,* Dean not etti-
birkaç saniye sonra da aynı şeyi yaptı.

Bu sırada diğer hayvanlar da ilerlemeye başlamıştı. Geyikler ve büyük boynuzlu koyunlar toprağı gürleyerek geçtiler. Onların ardından

sincaplar, kokarcalar, rakunlar, halka kuyruklar geldi. sıçanlar, fareler ve yılanlar.

Memeliler arasında çembere ilk ulaşan, büyük boynuzlu geyik oldu. Boynuzlarını indirdi ve çembere doğru fırladı.
Ama çemberin görünmez duvarına çarptığında, elektrik çarpmış gibi sendeleyerek geri çekildi. Siyah ışıkla parladı, titredi, Harmon Baird'in döneminden kalma bir çiftlik sahibi gibi karların üzerine düştü, sonra tekrar bir geyiğe dönüştü ve çemberden uzaklaştı, biraz sendeledi, sanki birkaç tane tallboy içmiş gibiydi.

"Korkacak kadar akıllı," dedi Dean. "Öyle olmalı,"

dedi Baird. "O benim babam."

Büyük boynuzlu koyunlardan ikisi de aynı şeyi yaptı.
çembere koşuyor, sonra sessiz alarm çığlıklarıyla geri çekiliyorlardı.

"Baban çiftlikte mi öldü?" Dean sordu.

"Sana söylemiştim."

"Evet, öyle yaptın." Dean o anki ses tonundan dolayı kendini kötü hissetti. Bir değişiklik olarak, yaşlı bunak bilgi saklamıyordu; Dean Baird'in ona ne söylediğini unutmuştu.

"Ona ulaşmalıyım," dedi Baird. "Yaralı görünüyor."

Dean yaşlı adamın paltosunu çemberi kırmadan önce yakaladı.
ve onu içeri sürükledi. Şaşırtıcı derecede güçlü olan adam ona karşı koydu. Dean onu her seferinde bir santim geri çekerek tuttu. Sonunda Baird ona karşı mücadele etmeyi bıraktı.

"O senin baban değil," dedi Dean. "Artık değil. İnan bana, onun yanında olmak istemenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ama baban öldü. Çok uzun zaman . Onu ne öldürdü demiştin? Bir tomahawk mı?"

"Sırtını tamamen ."

"Gördün mü? Bu sadece bazen onun şeklini alan bir ruh, ama gerçekte o değil. Cadının etkisi altında. Ona ulaşırsak, babanın biraz dinlenmesini sağlayabilirsin. Eğer çemberi kırarsan,
Yine de o hayvanlar ikimizi de parçalayacak ve asla başaramayacağız."

Harmon Baird ayakta duruyordu, sert nefes alıyordu, çenesi meydan okuyordu. Ama Dean konuşurken gözleri yumuşadı ve ağzını açarak nefesini dışarı verdi. "Ona nasıl ulaşacağız?"

Hayvanlar tuz çemberinin etrafını tamamen sarmışlardı ve bazıları zaman zaman çemberin bütünlüğünü test ediyordu. Kuşlar halkalar halinde uçuyordu.
Etrafında, çevresinin hemen dışında. Dean şimdi hepsinin kokusunu alabiliyordu, karla dolu vadinin temiz ve taze kokusunu siliyordu.

"Evet, bunu henüz çözemedim." "Görünüşe

göre bir an önce çözsen iyi olur."

"Bunu biliyorum!" Dean tersledi. "İnsanların öldüğünü biliyorum. Kardeşim o alışveriş merkezinde ve o da tehlikede. Ben aptal değilim, biliyorsun."

Baird ona sadece gülümsedi. Başını yere doğru salladı. "Demek istediğim, kar tuzun altında biraz eriyor," dedi. "Güzel ve düzgün bir halka oluşturmuşsun, ama hepsi eşit şekilde erimezse, tuzun bir kısmı kayabilir ya da kayabilir. Bu olursa, çemberiniz o kadar da düzgün olmaz. O zaman ne olur?"

"Oh," dedi Dean. "Üzgünüm. Eğer bu olursa, sanırım Bambi ve arkadaşları bizi yiyip bitirir."

OTUZ DÖRT

"Sam?"

Sesi duyunca döndü. Heather Panolli ona doğru geliyordu, Sahte bir kürk manto ve rahat bir kot pantolon giymiş, saçlarını gevşek bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı. Taze yüzlü ve çok genç görünüyordu. "Ben yapmadım Seni bir daha görebileceğimi sanmıyordum." dedi. "Dean nerede?" Kadın yaklaştığında, belli belirsiz bir çiçek parfümü dalgası adamın üzerine çöktü.

"O... başka bir yerde, konuştuğumuz tüm... duruma son noktayı koymaya çalışıyor," dedi Sam. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Şaka mı yapıyorsun? Burası bir alışveriş merkezi!"

"Biliyorum, ama... burası henüz tam olarak güvenli değil. Katillerin ne kadar istihbaratı var bilmiyorum ama eğer varsa bugün bu alışveriş merkezinin ne kadar önemli bir hedef olduğunu fark edeceklerdir. Burada olmamalısınız."

"Duyduğuma göre hiçbir yer diğerinden daha güvenli değilmiş," dedi. "Ayrıca, erkek arkadaşım Todd burada bir iş buldu." Bir kitapçı zincirini işaret etti. "Şurada."

"Uzun siyah saçlı Todd mu?"

"Bu doğru. Onu tanıyor musun?"

Görünüşe göre Heather'a karşılaşmalarından bahsetmemişti, söz vermesine rağmen. "Tanıştık," dedi Sam. "Benimle konuştuğunu görmemesi daha iyi olabilir."

"Neden?"

"O açıklayabilir. Bu konuyu kapatalım." Eğer bu da konuyu zorlamazsa, ne zorlardı bilmiyordu.

Konuyu takip etmedi. "Yani sence ok ve yay kullanan Kızılderililere karşı tetikte mi olmalıyım?"

Sam başını salladı. "Diğer şeylerin yanı sıra."

"Çantanda ne var?" diye sordu. "Silah mı?" "Heather,

dinle-"

"Bana söyleyebilirsin, Sam. Boşboğazlık etmeyeceğim."

Babanın büyük sırrını çok iyi sakladığın gibi, diye düşündü. O da İyi ki yapmamıştı - her ne kadar çıkmaz bir sokak olduğu ortaya çıkmış olsa da, bu tür bir davada hangi bilginin çok değerli olabileceğini asla bilemezdiniz. Ama bu ona kendi bilgileriyle güvenmek istediği anlamına gelmiyordu.

"Heather, devam etmem gerek. Burada çok yol kat etmeye çalışıyorum ve fazla zamanımız yok."

"Tamam, seni tutmayacağım Sam." Biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Belki görüşürüz."

"Belki de öyledir," dedi ve olabildiğince hızlı bir şekilde

kurtuldu. Hayal kırıklığı onu öldürmezdi.

Cadının ruh ordusu olabilir.

Orta sahayı çevreleyen balkonlardan birinden geçmeye çalışıyordu ama kalabalık o kadar artmıştı ki
çantasıyla insanları yoldan çekmeden ilerleyemez.

Mikrofondan gelen bir cızırtı nedenini açıkladı. *Sanırım bu Gösteri zamanı.* Bırakın otoparka gitmeyi, üst kattaki turu bile bitirmemişti.

Kalabalığın içinden geçmek için mücadele etmek yerine, bir iç çamaşırı mağazasının ön camı arkasına gelene kadar geri çekildi. Birinin titreyip titremediğini ya da parlayıp sönmediğini görebilmek için geniş bir görüş açısı istiyordu.

Bulunduğu açıdan, alt katın sadece küçük bir bölümünü görebiliyordu. seviyede. Şerifin memurlarının kürsüyü izlemek yerine tetikte olmalarını umuyordu.

"Bayanlar ve baylar," Carla Krug'un sesi, sesi biraz fazla açılmış olan hoparlörlerden yükseldi. "Canyon Regional Alışveriş Merkezi'nin büyük açılış kutlamasına geldiğiniz için hepinize teşekkür ederim."

Kalabalıktan bir alkış tufanı koptu ve Carla alkışların tadını çıkarmak için sustu. Neredeyse tam bir dakika sonra alkışlar Carla'nın devam etmesine yetecek kadar azaldı. "Görüyorum ki siz de benim gibi bu günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorsunuz. En son modayı görmek, en çok satan yeni kitabı almak için Prescott, Flagstaff ya da Phoenix'e gitmek zorunda kalmayacağımız günü,
sinemaya gidebilir veya rahat bir ortamda güzel akşam yemeği yiyebilirsiniz.
Bölgenin dört bir yanından insanların iklim kontrollü bir alışveriş ortamında, en son perakende teknolojisi, en iyi mağazalar ve en iyi satış elemanlarıyla -komşularınız ve benim- bir araya gelebileceği gün!"

Bu açıklamayı, ilki kadar sürekli olmasa da bir başka alkış patlaması karşıladı.

"Adım Carla Krug ve beni tanımayanlar için söylüyorum, bu alışveriş merkezinin müdürüyüm. Ofisim
İkinci katta, bir yorumunuz, iltifatınız ya da Tanrı korusun, bir şikâyetiniz olursa beni orada bulabilirsiniz. İstiyorum ki
sizden haber alacağım. Ve eğer orada olmazsam, bu muhteşem mağazalardan bazılarında alışveriş yaptığım için olacak!"

Sam kalabalığa bakarken Eileen'i, Wagon Wheel Cafédeki garsonlarını, Heather'ın babasını, Peter Panolli'yi, kütüphaneci Bayan Frankel'i ve kasabada karşılaştığı diğer birkaç kişiyi gördü. Cedar Wells'te hâlâ hayatta olan herkes bugün gelmiş gibiydi. Belki de birlikten kuvvet doğacağını düşünmüşlerdi.

, ama beklenmedik bir tehlike de olabilir.

"Alışverişle meşgul olmak istediğini biliyorum," diye devam etti Carla. "Sen de öyle
I. Ve sizi uyarıyorum, Freddie's Fashion Footwear'ın vitrininde bir çift kırmızı Manolos var ve üzerinde benim adım yazıyor, bu yüzden
ellerini çek!" Bir sessizlikten sonra kalabalık gülmeye başladı, iyi huyluydular ve Sam'in şakalarından keyif alıyorlardı. Sam kalmalarını umuyordu. "Bu yüzden konuşmayı bırakıp kredi kartlarımı ısıtacağım. Elimizde bir
Bugün özel bir konuğumuz var, bu yüzden sizden büyük bir Kanyon Bölgesel Alışveriş Merkezi, Cedar Wells Belediye Başkanı Donald Milner'a hoş geldiniz diyor. Onun kısa konuşmasının ardından mağazalar açılacak ve düşene kadar alışveriş yapabileceksiniz!"

Bir alkış daha, bir geri bildirim çığlığı daha ve ardından Sam Belediye Başkanı Milner'ın sesini duydu. Politikacının nasıl olup da
cinayetleri ve bu cinayetler aydınlatılana kadar
çözüldüğünde, alışveriş merkezindeki insanların hiçbiri şehri terk edemeyecekti.

"Teşekkürler Carla," diye başladı Milner. "Hepinize hava koşullarına göğüs gerip bugün burada bize katıldığınız için teşekkür ederim. Harika bir şey-
Canyon Regional Mall'un en güzel yanlarından biri de, öğreneceğiniz gibi, iklim koşullarında alışveriş yapabilmenizdir.
Dışarıda hava nasıl olursa olsun kontrollü konfor. Hepimiz

Bunun önümüzdeki aylarda ve yıllarda çok işe yarayacağını biliyorum."

Kibar kahkahaların ve alkışların azalmasını bekledi. "Pek çok insan bu işin gerçekleşmesi için uzun süre gerçekten çok çalıştı," diye devam etti. "Bugün onlara teşekkür etmek istiyorum. İnsanların bu projenin asla hayata geçmeyeceğini düşündüğü pek çok zaman oldu ama ben inandım, Carla ve diğerleri de inandı ve bugün arkamıza yaslanıp 'Ben size söylemiştim' söylemekten mutluluk duyuyorum."

Bu daha fazla kahkaha ve birkaç içten hıçkırık getirdi. "Cedar Wells Arizona'daki en harika küçük kasabadır. Belki Amerika'da. Ve bugün itibariyle Cedar Wells'in bir büyüklük iddiası daha var.
ülkenin en yeni, en büyük alışveriş merkezi. Yolun hemen yukarısında hepimizin bildiği ve sevdiği bir Amerikan simgesi olan Büyük Kanyon var. Bugün, bayanlar ve baylar, size Amerika'nın en yeni simgesini takdim ediyorum.
-Kanyon Bölge Alışveriş Merkezi! Geldiğiniz için teşekkür eder, iyi eğlenceler dileriz!"

Alkışlar yeniden yükseldi, bu kez daha da artmıştı. Sam bu sorunla bu şekilde başa çıkmayı planladığını fark etti. Yokmuş gibi davranarak. Babam politikacıların hayranı değildi. Bu yüzden de
Stanford, Sam daha nüanslı bir bakış açısı geliştirmiş, bazılarının kamu yararını, bazılarının ise sadece kendi çıkarlarını düşündüğünü etmişti.

Belediye Başkanı Milner, babamın inançlarını oldukça güzel bir şekilde pekiştirmiş görünüyordu.

Bir dakikadan biraz daha uzun bir süre sonra alkışlar kesildi. İnsanlar dükkanlar kapılarını açıp insanları içeri davet ettikçe balkonun kenarından uzaklaşmaya başladı.

Sam rahat bir aldı. En çok korktuğu şey
Neredeyse herkes kapalı bir alanda toplanmışken saldırıya geçti, ancak bu gerçekleşmeyecek gibi görünüyordu.

Belki Dean ve Harmon Baird çoktan
Cadı'nın evi. Belki de tuzlanıp yakıldı, karşı büyü

gerçekleştirildi. Okulda ikisinin de cep telefonu çekmiyordu, bu yüzden Dean muhtemelen onu arayıp haber veremeyecekti.

Birden kalabalığın havası değişti, neşeli konuşmalar aniden kesildi.

"Bu da ne?" diye sordu biri, sesinde dehşet okunuyordu.

Sam *belki de Dean henüz* noktaya *gelmemiştir* diye düşündü.

OTUZ BEŞ

"Yapmak istemediğimiz şey," dedi Dean yumuşak bir sesle, "cephanemizin

bitmesi." "Mantıklı," dedi Baird.

"Ama bir fırsat yakalamış olabiliriz. Şu anda etrafımızı oldukça sıkı sarmış durumdalar. Bu dağınık tüfekle-"

"Yakaladım seni." Baird kendi tüfeğini salladı. "Bununla sana destek olabilirim ama bir bir sürü adamı haklayamazsın."

"Yine de zararı olmaz," dedi Dean, yaşlı adamın antika tüfeği ve ev yapımı dumdums yerine bir av tüfeği olmasını dileyerek. "Sadece kurşun konusunda cimri ol."

"Evlat, beş senti öyle bir sıkarım ki Thomas Jefferson gözyaşlarına boğulur. Bana cimri olmamı söylemene gerek yok."

"Hadi yapalım o zaman." Dean çoktan bir mermi yatağı hazırlamış ve silahı tamamen doldurmuştu. Hayvanlar çemberin dışında dolaşıyordu, bir dürtüyor, bütün kaldığından emin olmak için test ediyordu. Söylediği gibi, sıkışık durumdaydılar. Ve
zorluk birkaç farklı seviyede olmaları olabilirdi: kemirgenler

ve sürüngenler yere yakın, geyik ve koyunlar daha yukarıda, kuşlar daha yukarıda.

Yine de hamlesini hızlı yapmak zorundaydı. Çemberin etrafındaki karın çiğnenmesi tuz halkasını erimeden bile daha hızlı kaydıracaktı. Sekiz mermi kullansa bile, bu ona hâlâ
On altı.

Elbette, cadının kulübesine vardıklarında bu kuvvetin çok daha büyük bir ordunun içinde küçük bir müfreze gibi görünmesi ihtimali de vardı. Bu durumda on altı mermi
Yeterince.

Yine de yüz kişi yeterli olmayabilir. Eğer burada ölürse, asla öğrenemeyecek.

"İşte başlıyoruz!" diye bağırdı. İlk patlamada yükseğe nişan aldı, Kuşların çoğunu indirmeyi umuyordu. Tüfek kükredi ve hava uçuşan tüyler ve kuş parçalarıyla doldu. Onlar yere düşerken
parçalar parladı ve siyah bir ışık saçtı. Çok azı gerçekten yere indi; çoğu aşağı inerken yanıp sönerek yok oldu.

Diğer yaratıklar bir anda tepki verdi, çoğu olduğu yerde donakaldı, bazıları daha büyük hayvanların arkasına saklanmak için koşuşturdu. Bu Dean için sorun değildi. Ne kadar çok bir arada olurlarsa o kadar çok tek bir kaya tuzu spreyi ile dışarı çıkar. Keşke daha geride olsalardı da tuzun yayılması için daha fazla zamanları olsaydı diye düşündü ama dilencinin seçeni olmazmış. Tüfeğin namlusunu indirip yer seviyesine doğru ateş etti, kaya tuzunun büyük hayvanların ayak bileklerine isabet etmesinin bile onları yok etmek için yeterli olabileceği teorisine göre.

Sıçanlar, fareler, yer sincapları, kokarcalar anında yok oldular - kokarcalar ortadan kaybolurken garip bir şekilde arkalarında tanıdık yanık lastik kokularının izlerini bıraktılar.

Daha büyük olanlar, çakallar, rakunlar, geyikler ve bir
Patlamaya yakalanan büyük boynuzlu koyunlar telef olmadı ama sakat kaldı,

Karlı düzlüğe düşüyor ve gökyüzüne doğru duyulmamış çığlıklar . Belirgin bir acı içinde kıvranıp debelenirken, bazıları
göz kırptı ve parladı, diğerleri ise şekil değiştirdi, insan ve hayvan şekli arasında gidip geldi.

Bunlardan biri Baird'in babasının suretine sahip olan geyikti.

"Baba!" Baird tekrar bağırdı. Bu kez Dean onu yakalayamadan, bir an için onun uzun süredir yaşadığı ruha benzeyen ruha doğru hamle yaptı. Ölü bir baba.

Bunu yapmak çemberi kırdı.

"Kahretsin!" dedi Dean. Döndü ve arkalarından gelecek bir saldırıyı engellemek için orta seviyeden bir ateş .

Ruh hayvanlarının kafası bir anlığına karıştı. Yol
Saldırı temizlenmişti ama şu ana kadarki üç patlamada o kadar çok kişi ölmüştü ki ne yapacaklarına karar vermeleri birkaç saniye sürdü.

Tabii ki Dean bunun suçlama olduğunu düşündü.

Bir mermi daha doldurdu ve ateş etti. Baird, çoktan büyük geyiğe dönüşmüş olan babasına ulaşmıştı. Hayvan ayağa kalkmaya çalıştı ve boynuzlarını vahşi bir yay çizerek babasına doğru savurdu.
Baird. Dean atılarak yaşlı adama çarptı ve onu tam zamanında . Geyik boynuzlarını geri getirdi ve Dean rüzgârın kafa derisini ıslık çalarak geçtiğini hissederek darbenin altında eğildi. Yakın mesafeden geyiğin ağzına ateş etti.

Beş, saydı. *Üç tane daha .*

Ama o ve Baird şimdi ikisi de yerdeydi, açıktaydı ve
kalan ruh yaratıkları yeniden toplanmıştı. Kuşlar yükseklik kazanarak hızlı dalışlarla onlara doğru alçaldılar. Yılanlar ve sıçanlar
sürüklenen kar yığınlarından onlara doğru fırladı.

Tanrım, sıçanlardan nefret ediyorum. Dean yer seviyesinde bir patlama yaptı, sürünen, sürünen ve sürünen farelerden düzinelercesini öldürdü.
kıvranan haşarat.

Keskin bir *çatırtı* duydu ve Baird'in tek dizinin üzerinde eski tüfeğini gördü. Kurşunu kalan koyunlardan birine isabet ederek onu yok etti. Tekrar ateş etti ve diğer geyiği de ortadan kaldırdı.

Dean kalan en büyük hayvan kümesine nişan aldı ve ateş etti. Rakunların, kokarcaların, sincapların ve son büyük boynuzlu koyunun kürkleri uçuştu ve ortadan kayboldular.

Kalan çakallardan biri ağzı açık, dişlerini göstererek sessiz bir hırıltıyla Dean'e doğru koştu. Dean tüfeği yeterince hızlı doğrultamadı, ama bir rapor daha geldi.
Baird'in tüfeği. Dean kaçınılmaz darbeye hazırlanırken bile canavar gözlerini kırpıştırdı ve Dean'e çarpan tek şey kısa bir hava akımı oldu.

Sonra her şey bitti. Kalan hayvanlar koşarak, sıçrayarak ya da sürünerek uzaklaştı. Dean ve Harmon Baird karda arkalarına yaslandılar, birbirlerinin gözlerini yakaladılar ve önce gülümsemeye, sonra da kahkahalara boğuldular.

"Sanırım onlara bir şey gösterdik, ha?" Baird gülme krizleri arasında konuştu. "Kuyruklarını nasıl kıstırıp kaçtıklarını gördünüz mü?"

Dean nefesini tutmaya çalışarak, "," dedi. "Gerçekten de yaptım."

O an geçti. Dean kurtulmuş olmadıklarını biliyordu, hem de hiç. Bu onları öldürmek ya da en azından hedeflerine ulaşmadan önce geciktirmek için yapılmış bir öncü muhafızdı, hepsi bu.

İşin iyi tarafı, ortada korunmaya değer bir şey olmasaydı, bir ön korumaya gerek kalmayacaktı. Cevabın Elizabeth Claire Marbrough'nun kulübesinde yattığına her zamankinden daha fazla ikna olmuştu.

Eğer başka bir yere gömülmüş olsaydı - Sam'le birlikte Cedar Wells'teki ilk günlerinde ziyaret ettikleri mezarlıklardan birine mesela -O zaman o ve Baird burada vakit kaybediyor olurlardı.

Hayvan ruhlarının sert savunması saatler içinde olan en iyi şeydi çünkü Dean'e doğru yolda oldukları umudunu vermişti.

"," dedi ayağa kalkarak. Baird'e bir el uzattı, o da kendi kaba saba işçi eliyle kavradı ve yaşlı adamı ayağa kaldırdı. "Hadi bir cadı yakalım."

Baird yine kıkırdadı, eğlence hâlâ güçlüydü. "Bütün hafta boyunca aldığım en iyi davet," dedi. "Hatta tüm ay boyunca aldığım en iyi davet."

Juliet Monroe kontrolsüzce titredi. Hiç hayal etmemişti
çok korkunç bir şey. Hayatı boyunca korku filmleri izlemiş, korkutucu kitaplar okumuştu ve ölümcül bir otomobil kazasında ceset parçaları bir sokağın köşesine saçıldığında o da oradaydı.
arkasında haftalarca süren kanlı bir iz bıraktı.

Ancak bunların hiçbiri onu, tanıdığı iki adamın ayağa kalkıp kendi ölü bedenlerinden uzaklaşması kadar etkilememişti.

Kalbinin çarpıntısını ve ellerinin titremesini yatıştırmak için yavaş ve derin nefesler almaya çalıştı. Bunu her yaptığında
Howard Patrick'in evine doğru yürüdüğü görüntü gözünün önüne geldi ve nefes alıp vermesi hızlanıp sığlaştı, vücudundaki her kas hiperaktif moda geçti. Ter yanlarından aşağı aktı ve saç çizgisinde toplandı.

Terlemesine rağmen -belki de bu yüzden- üşüdüğünü hissetti ve eğer mümkünse ısıtıcıyı açmaya karar verdi.

Elektrik. Bu tekrar aşağıya inmek anlamına geliyordu ve aşağı kat Howard ve Stu olmayanların bulunduğu yere daha yakındı ve onları pencereden görürse
Çığlık atmak ve asla duramamak. Ama ne kadar uzun düşünürse
ve bu saniyeler içinde oldu, dakikalar değil, ev daha soğuk hissettirdi. Belki de kaloriferlere bir şey olmuştu. Her iki durumda da merdivenlerin dibindeki termostata gitmesi gerekiyordu.

Bütün perdeleri çektiği için ev karanlıktı. Merdivenlerin üstündeki ışık düğmesini çevirdi. Hiçbir şey olmadı.
Birkaç kez daha denedi, aşağı ve yukarı ve aşağı ve yukarı. Hiçbir şey olmadı. Güç sihirli bir şekilde kendini yenilememişti.

Merdivenleri hızla indi, perdelerin tam ortada birleşmediği oturma odasının penceresine aynı anda hem bakmaya hem de bakmamaya çalışıyordu. Bunu yapmak zordu.
Bu yüzden kendini başka yerlere bakıp dururken buldu,
Termostatın bulunduğu duvara ulaşana kadar başını çevirip baktı. Küçük bir düğmeye basılan eski moda bir termostattı.
kolu istediğiniz yöne çevirdi. Isıtıcıya doğru itti ve ısının devreye girmesini bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Evde ne varsa uzun süre burada kalacaktı. Oturma odasında bir şömine vardı, içinde de birkaç kütük.
Ocakta istiflenmişti ama çoğu dışarıda, ulaşamayacağı bir yerde, odun yığınının . Elektrik olmadan hiçbir işe yaramayacak olan ısıtıcıları vardı. Mumları vardı ve
kibritler, el fenerleri ve battaniyeler, hatta pille çalışan bir radyo. Kar ülkesindeki hiçbir evde bunlar olmamalı, hatta
Gerçi burada kar nadiren kimseyi uzun süre mahsur bırakacak kadar derin olurdu. Ahırda benzinle çalışan bir jeneratör bile vardı. Ama o kurt ahıra gitmeye niyeti yoktu.

Ve şimdi, öyle görünüyor ki, bir zamanlar insan olan müttefikleri.

Şimdi aşağıdaydı ama orada uzun süre kalmaya niyeti yoktu.
Kurt, Stu ve Howard'a daha iyi göz kulak olabileceği ve kendisini daha az görebilecekleri üst katta yaşayacaktı. İsteyeceğini düşündüğü şeyleri topladı: mutfak kibritleri, ağır hizmet tipi bir el feneri ve taşınabilir radyo. Radyonun içinde hiç pil yoktu ama bir kutunun içine bir sürü pil atmıştı. başka bir kiler rafında kahve kutusu. Birkaç tane çıkardı ve mutfak tezgahının üzerine yerleştirdi.

Juliet merdivenlere dönmek üzereydi ki ön kapıda bir tıkırtı duydu.

Dondu kaldı. Buradan kapıyı görebiliyordu. Dışarıdaki herhangi biri sağa doğru beş adım atabilir, perdelerdeki boşluktan bakabilir ve onu görebilirdi.

Kapı tokmağı, tokmağın dönebildiği ölçüde döndü.
kilitlenmişti. Sürgüyü de sıkıca bağlamıştı. Bu önlemleri aldığında, en azından bir şeyler yaptığını hissetti,
ne kadar küçük olursa olsun, bu onu korumaya yardımcı olur.

Ancak şimdi, kurdun telefonunu ve elektriğini nasıl kapatacağını çözdüğünü bilmek, onun doğal bir köpek olmadığını, sihirli güçleri olan bir tür canavar olduğunu bilmek
Ölü, iki basit mekanik cihazın onu uzak tutmak için pek bir şey yapması mümkün görünmüyordu.

Kapı, pervazında öncekinden daha sert bir şekilde tıkırdadı. Bu kez hareket ettiğini görebiliyordu. Küçük bir parçası Stu ve Howard'ın - ölmemiş olanların, hâlâ kurdun bıraktığı yerde yatanların değil- sadece bir tür hayal ürünü olduklarını ummuştu.
maddi form. Ancak bir köpek bir kapı kolunu çevirmeye çalışıp sonra da onu bir kapıyı sallamak için kullanamaz.

Bu sadece kurdun müttefiklerinin insan şekline sahip olduğu anlamına gelebilir.
insan özellikleri. Sağlamlık, belki de zekâ. Şimdiye kadar hiç ses duymamıştı ama sırada bu olabilirdi.

Bu gerçekleşmeden önce üst kata geri koştu. Bunu yaparak elde ettiği her türlü güvenlik kısa süreli olacaktı. Kapılar yukarı
kapılarda topuzlu kilitler vardı, ama hepsi bu kadardı ve dayanıksız iç kapılardı.

Ancak şu anda küçük bir güvenlik bile öyleyse sahte güvenlik- hiç olmamasından daha iyi görünüyordu.

Hızla yatak odasına döndü ve kapıyı arkasından kilitledi.

Bu iş bittiğinde sırtını kapıya yasladı, elleri hâlâ üst kata getirdiği eşyalarla doluydu. El feneri açık kaldı, her ne kadar içeriye bol miktarda ışık girse de
açık perdeler. Kalın ya da güçlü olmadığını bilmesine rağmen, sert ahşabın sırtında yarattığı his hoşuna gitmişti - kurdun pençeleri Muhtemelen parçalayabilirdi, ve iyi bir tekme onu yıkabilirdi.
Yine de bir bariyerdi ve en ufak bir
duygusal rahatlık. Juliet titremelerinin geçtiğini fark edince şaşırdı. Bir şeyler olmaya başladığında, bir kez
Sadece tepki vermek yerine hareket ederek, kendi üzerinde daha fazla kontrol sahibi oldu.

Oturma odasının camının kırıldığını duyduğunda kendine hafif bir gülümseme izni vermişti.

OTUZ ALTI

İnsanların neye tepki göremeyen Sam merdivenlere doğru koştu ve çantasının fermuarını açarak aşağı inmeye başladı. Yolun yaklaşık üçte birini indiğinde, kalabalığın arasından nihayet onu görebildi; kalabalığın çoğu, dehşet ve düpedüz panik arasında karışık ifadelerle ona doğru koşuyordu. İçlerinden biri
Şerif yardımcıları avazı çıktığı kadar talimatlar yağdırıyordu ama Sam müşterilerin korku dolu çığlıkları arasında onun ne dediğini anlayamadı.

Açık bir gömlek, süvari pantolonu ve kırmızı bir saç bandı giyen Kızılderili bir adamdan kaçıyorlardı. Yüzünün sağ tarafı çoğunlukla kayıp-Sam başının arkasından vurulduğunu ve çıkış yarasının üst çenesini ve elmacık kemiğini aldığını tahmin etti. Elinde kalabalığa doğrulttuğu bir tüfek vardı.

Diğer şerif memurlarından hiçbiri görünürde yoktu.

Merdivenlerden akın eden insanlar ve onların arasından geçmeye çalışan Sam, Kızılderili'ye ateş edemedi. Buradan
bakış , sadece bir net atış görebiliyordu - yer seviyesinden, neredeyse şu anda bulunduğu yerin hemen yanından. Ama o sırada

Akıntıya karşı merdivenlerden aşağı inen Kızılderili birkaç el ateş edebilecekti.

Bu da ona tek bir seçenek bırakıyordu. Acıtacaktı, ama babam onları nasıl düşüp kalkacakları konusunda defalarca eğitmişti.
Ateş etti. Çantanın içine uzandı ve testereli tüfeği çıkardı, sonra çantayı kenara fırlattı. Ağır bir tangırtıyla vurdu. O da
onu takip etti.

Dümdüz yere düştü, ayaklarının üzerine düştü, ama öne doğru eğildi, yuvarlandı, başı ve silahı güvenli bir şekilde saklandı, sonra sabit bir çömelme pozisyonuna geldi ve içgüdüsel olarak nişan aldı. Tetiğe bastığında
Kaya tuzu mermisi Kızılderili'ye doğru patladı (kendi parmağı tüfeğin tetiğinde sıkılaşıyordu, namlusu
merdiven). Kızılderili'nin yanındaki bir elbise mağazasının camı patladı, içerideki camlar püskürdü ve büyük parçalar alışveriş merkezinin yürüyüş yoluna düştü. Ama kaya tuzu işe yaradı ve Kızılderili atışını yapamadan gözlerini kırpıştırdı.

Sam çantayı kaptığı gibi, büyük ahşap saksılardaki süslü Noel ağaçlarıyla kısmen kapatılmış olan merdivenin eğimli alt kısmının altına eğildi. Tüfeği tekrar içine soktu ve çantanın fermuarını tekrar çekti. Şüphesiz insanlar onu görecekti ama ölü Kızılderili'nin görüntüsünün daha büyük bir etki yaratacağını umuyordu.

P.A. sisteminden gelen geri bildirim sesi kulaklarını doldurdu, ardından hoparlörlerden Jim Beckett'ın sesi yükseldi.

"Herkesin dikkatine!" diye seslendi şerif. "Burada bir
Alışveriş merkezinin doğu girişinde bir olay oldu ama halledildi. Panik dışında hiçbiriniz için risk yok. Lütfen olduğunuz yerde durun, derin bir nefes alın ve etrafınıza bakarak komşularınızdan düşen ya da yaralanan olup olmadığını kontrol edin."

Sam merdivenin altından kalabalığın tepkisini izleyemiyordu. Yine de Beckett'ın anonsu

en azından kısa vadede işleri daha da kötüleştirebilirdi. Bu
Sanki bazı insanlar itaat etmiş ve durmuş gibi geliyordu, bu da hala hareket halinde olanların onlara çarpmasına neden oldu.

"Durun!" Beckett mikrofona bağırarak emretti. "Herkes kıpırdamadan dursun, lütfen!"

Bu kez yanıt daha düzenli geldi. Diğer şerif memurları da bu çığlığı alıp kalabalığa yaydılar ve ortalık bir anda neredeyse durgunlaştı.

"Burada yaralanmış küçük bir kız var, Şerif!" diye bağırdı biri yukarıdan.

"Annem yere düştü!" diye seslendi alt kattan biri. "Yanağı kanıyor!"

Beckett, "Dışarıda sağlık görevlileri var," diye duyurdu. "Şimdi içeri geliyorlar. Yaralı olanları onlara gösterin. Önemli olan soğukkanlılığınızı korumanız, panik yapmamanız ve etrafta koşuşturmamanız, çünkü insanlar bu şekilde yaralanıyor. Tekrar ediyorum, durum kontrol altına alındı ve daha büyük bir tehlike görünmüyor."

"Öyle görünmüyor mu? Bu pek cesaret verici değil," diye seslendi birisi.

Sam merdivenlerin altından çıktı ve kürsüyü izlemek için etrafta duran insanların arasına daldı. Beckett yine Belediye Başkanı Milner ve Carla Krug'a danışıyordu. Muhtemelen, diye tahmin etti Sam, alışveriş merkezini boşaltmakla herkesi en azından düşmanın olabileceği bir yerde kapalı tutmanın bilgeliğini tartışıyorlardı.
izledim.

Düşman doğru kelimeydi, çünkü bu bir savaşa dönüşmüştü ve kayıplar kritik düzeydeydi. Tüm savaşlarda olduğu gibi, ne kadar uzun sürerse o kadar çok insan yaralanacak ya da ölecekti.

Umarım Dean o *cadının kulübesindedir*, diye düşündü*, çünkü burada iyi haberlere ihtiyacım var.*

Kasketli ve kot ceketli bir adam omzunu tuttu. "O adamı vuran sen miydin?" diye sordu. "Onu vurduğunu gördüm."

Sam cevap vermek yerine homurdanmaya çalıştı ve bu sırada gülümsedi.

"Bu da neydi böyle? Bir tür Kızılderili gibi görünüyordu."

Paiute, sanırım, diye düşündü Sam. Ama gerçekten de bu konuda bir sohbete dalmak istemiyordu, bu yüzden omuz silkti ve uzaklaşmaya başladı.

"Hey, işte o Kızılderili'yi vuran adam!" diye bağırdı adam Sam'i göstererek. "Silahın o çantada mı kovboy?"

Saniyeler içinde Sam'in etrafında bir kalabalık toplanmış, insanlar ona sanki sokak köşesindeki bir ünlüymüş gibi sorular yöneltmeye başlamıştı. Kapana kısılmıştı, her taraftan kuşatılmıştı.

Şerif Beckett onu kurtardı.

"Sam, buraya gelmek ister misin?" dedi mikrofona.

Sam kalabalığın başlarının üzerinden baktı - boyuna göre bunu yapmak zor değildi - ve Beckett'in onu kürsüye doğru işaret ettiğini gördü. "Affedersiniz," dedi hemen etrafındaki insanlara. "Şerif'in bana ihtiyacı var."

Kalabalık onun için ayrıldı ve o bir tünelden geçti, bazıları sessizce ona gösterisinden dolayı iltifat ederken diğerleri yol boyunca sorular sormaya devam etti. Sonunda kürsüye çıkan basamakları tırmandı.

"Millet," dedi Şerif Beckett, "hepinizin bu konuda pek çok sorusu olduğunu biliyorum ve Cedar Wells'te böyle harika bir gün geçirdiğim için üzgünüm

şımartıldım. Siz alışveriş yapmaya ve iyi vakit geçirmeye devam edin, biz de sorularınızı elimizden geldiğince hızlı bir şekilde yanıtlayalım."

Sam ona yaklaştığında mikrofonu kapattı ve yerine yerleştirdi. Belediye Başkanı ve Carla da onlara katıldı. "Çok hızlı çalıştın evlat," dedi Beckett. "Teşekkür ederim."

Sam yine omuz silkti. "Başka kimsenin şansı varmış gibi görünmüyordu.
o."

"Benim halkım yapmadı. Eğer yaptığın şeyi yapmasaydın, bilmiyorum Ne. Çok daha kötü olabilirdi."

Carla, "Özel vatandaşların alışveriş merkezimde ateşli silahlarla dolaşması gerektiğinden emin değilim," dedi.

"Ben de bunu destekliyorum," dedi Milner. "Bu felaket için bir reçete."

"Her yerde korumalarınız ve metal dedektörleriniz yoksa
Girişte," diye belirtti Beckett, "zaman zaman ateşli silahlarla gelen insanlar olacaktır. Bu olayda Sam birkaç kişinin hayatını kurtarmış olabilir."

"Sanırım," dedi Carla. "Ama-"

"Bakın, benim silahlı olup olmamamdan çok daha büyük sorunlarınız var," diye araya girdi Sam. "Bu kalabalık hâlâ paniğin eşiğinde. Ve o katillerden daha fazlası var. Bir tanesi çoktan içeri girdi, buranın etrafına kurduğunuz güvenlik çemberini aştı. Daha fazlası da gelebilir. Eğer gelirlerse, burası çılgına dön."

"O haklı," dedi Beckett. "Hâlâ yapabiliyorken düzenli bir şekilde tahliye edilmemizi tavsiye etmek zorundayım."

"Bekle," dedi Carla. "Çok sayıda insan ayrılmaya başladı bile - son birkaç dakika içinde otoparkı gördünüz mü? Hâlâ arabalar var

geliyor ama gidenler kadar değil. Tüccarlarımın iyiliği için mümkün olduğunca uzun süre açık kalmalıyız."

"Ayrıca," diye ekledi Milner, "eğer tahliye edersek insanlar nereye gidecek? Şehri terk edemezler, değil mi? Sonunda kendimizi Yollarda trafik sıkışıklığı yaşanacak ve onlar da bir o kadar savunmasız, ancak korunması daha zor olacak."

Beckett kulağını çekiştirerek, "İyi bir noktaya değindin," dedi. İnsanlar kürsünün etrafında toplanmış, dinlemeye çalışıyorlardı, bu yüzden dörtlü giderek daha düşük tonlarda konuştu. "Belki de onları daha küçük gruplara ayırmanın ve-"

"Onları alışveriş merkezinin farklı bölgelerine mi hapsetmek istiyorsunuz?" Carla sordu. "Bu bizi kapatmak kadar iyi, belki yemek alanı hariç."

"Bu tartışmayı zaten bir kez yapmıştık Carla," dedi Beckett. "Bana kalırsa burası artık benim alışveriş merkezim ve kuralları ben koyarım."

Başını salladı. Saçları düzgün bir şekilde dağılmıştı ve yüzü çizilmiş, gözleri yorgun görünüyordu. Muhtemelen hiç yemek yememişti. çok uyumuştu ve şimdi açılış günündeki felaketin stresi gösteriyor. "Biliyorum," dedi. "Tartışmayacağım. Ne yapman yapabilirsin. Sadece bunun protesto edildiğinin bilinmesini istiyorum."

"Biliniyor," dedi Beckett. "Herhangi bir şikâyetin var mı Donald?"

"Sadece herkesin buradan canlı çıkmasını istiyorum," dedi Milner. "Ve tüm bu lanet kâbusun sona ermesini."

"Kardeşim bunun üzerinde çalışıyor," dedi Sam

ona. "Sen neden çalışmıyorsun Jim?" diye sordu

Milner.

"Yedekte kimsem yok Donald. Adamlarım ya burada ya da yollarda, birkaçı da acil durumlara müdahale ediyor.

aramalar."

" değil," dedi Sam. "Dean ihtiyacı olan tüm yardıma sahip. O bu tür şeylerde en iyisidir."

"Bu tür bir şeyin ne olduğunu sorardım," dedi Milner, "ama gerçekten bilmek istediğimi sanmıyorum."

"Senin de anladığını sanmıyorum."

Carla elini kulağına götürdü ve Sam kulağında bir şey olduğunu fark etti.
Kulaklık ve şüphesiz güvenlik ekibiyle iletişim halindeydi. Ağzı açık kaldı ve yüzü bembeyaz oldu. "Oh," dedi bluzunun yakasına takılı mikrofona. "Pekâlâ."

Tekrar yukarı baktı. "Dışarıda, Batı otoparkında bir durum var," dedi. "Kötü bir duruma benziyor."

"Ne kadar kötü?" Beckett sordu.

"Sekiz ya da dokuz kişi," dedi. "Saymanın zor olduğunu söylediler."

Beckett hemen kendi mikrofonunu açtı. "Batı tarafında kimse var mı? Neden hiç rapor almadım?"

" de bu Jim," dedi Carla, sesi gerilmişti. "Önce senin subayını vurdular."

OTUZ YEDİ

Arada sırada yanlarından bir kuzgun uçuyordu ama Dean'in burada yaşadığı diğer günlerden daha fazla değildi. Yine de yardım edemiyordu.
Baird'le kaydettiği ilerlemeyi gözetlediklerinden şüpheleniyordu. Eğer öyleyse, bırak yapsınlar. Cadının şu anda yapabileceği hiçbir şey onun görevini tamamlamasını engelleyemezdi.

Eski bir klasik olan "ya dene ya da öl "ün içine girmesine izin verilemezdi.

Etraflarını saran hayvan ruhlarını kovaladıktan ya da yok ettikten sonra Baird hızını artırdı. Çok geçmeden
Oflayıp pufluyordu ve yüzünü bir ter tabakası kaplamıştı. Dean umutsuzca yaşlı moruğun işleri bitmeden kalp krizi geçirmemesini umuyordu.

Baird'in ısrarla Cadı Kanyonu dediği yere yaklaştıklarında
Büyük Kanyon'la kesişen duvarlar, arazi hafifçe inişli çıkışlı tepeleri olan bir vadiye benzeyene kadar birbirinden uzaklaştı. Dean yaklaşık bir mil ötede toprak bir yol, bir çiftlik evi, bir ahır, bir ağıl ve diğer bazı ek binalar gördüğünü tahmin etti.

"Orada biri yaşıyor," dedi. "Doğru yoldan gittiğimize emin misin?"

Baird bunu uzun bir süre düşündü. Dean bunu cesaret verici buldu; eğer adam sadece bir cevap verseydi, bunun bir yalan olduğunu varsayacaktı.

"Çiftlik evinin yanındaki şu yaşlı çamı görüyor musun?" diye sordu sonunda.

"Ne olmuş ona?"

"O günlerde bu bir fidandı."

"Dostum, bu seksen yıl önceydi. Aynı ağaç olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Emin olamıyorum. Ama arkasındaki kanyon duvarına göre nerede olduğuna bakarsak, neredeyse yemin edebilirim."

Kanyon duvarı yarım mil kadar gerisindeydi ve Dean'e göre bu, kanyonun göreceli konumunu değerlendirmeyi zorlaştıracaktı. herhangi bir şey. "Bilmiyorum..." diye başladı.

"Ne düşündüğünü biliyorum Dean. Benim hafızası ona oyun oynayan yaşlı bir aptal olduğumu ve kardeşin tehlikedeyken seni buraya getirdiğimi düşünüyorsun. Tek söyleyebileceğim yanıldığın. O hayvanları hatırlıyor musun? Yaklaşıyor olmasaydık bize saldırmazlardı-"

"de aynı şeyi düşünmüştüm."

"-ve hafızam bir zamanlar olduğu kadar iyi olmayabilir, ama bazı şeyler - o cadı kulübesi gibi - gayet iyi. Orası beni çok korkuttu ve nefes aldığım sürece orayı asla unutmayacağım."

" zaman nerede?"

"Gitmiş!" Baird o küçük siyah gözleriyle Dean'e baktı.
"Ben de sana bunu söylüyorum! Tam oradaydı. Birisi onu yıktı ve üzerine bir çiftlik inşa etti."

"Bu her zaman kötü bir fikirdir." Herkesin bildiği gibi görünüyordu Bugünlerde Kızılderili mezarlıklarına inşaat yapmamak gerekiyor, ancak insanların şeytani kemiklerin üzerine inşaat yapma konusunda daha dikkatli olmaları gerekiyordu.
cadılar da.

Eğer ev tam anlamıyla mezarının üzerindeyse, ona ulaşmak için döşeme tahtalarını sökmesi ya da beton bir levhayı kırması gerekecekti. Bütün
Sammy ve Cedar Wells'teki diğer herkes tehlikede kaldı.

"," dedi sonunda. "Oraya gidelim ve neyin ne olduğunu görelim."

Tekrar ilerlemeye başladılar. Mekâna yaklaştıklarında Dean etrafa dağılmış birkaç araç gördü. Bir kamyon park edilmişti.
Evin yanında, garaj yolunda kırmızı bir cip ve garajda da beyaz bir cip vardı. O *zaman muhtemelen orada biri var,* diye düşündü. *Bu, işin ev yıkma kısmını daha karmaşık hale getirebilirdi.*

Çiftlik evi iki katlıydı ve etrafında bakımlı, çitle çevrili bir avlusu vardı. Uzaktaki bir merada birkaç sığır otluyordu.
Tüm manzara huzurlu, hatta pastoral görünüyordu. Araçlar dışında, yüz yıl öncesine ait olabilirdi.

Dean bir saniye bile güvenmedi.

Cebinden elektromanyetik frekans okuyucusunu çıkardı.
ve çalıştırdı. Çiftlik evinden yaklaşık çeyrek mil uzaktaydılar ki araç deli gibi tepki vermeye başladı, ciyaklamaya ve biplemeye, üstündeki ışıklar kırmızı yanıp sönmeye başladı.

"Bu şey de neyin nesi?" Baird sordu. "Şu kapsül şeylerinden biri mi?"

"EMF okuyucu," dedi Dean. "Buralarda elektromanyetik frekansta bir anormallik var. Son zamanlarda."

"Bu ne demek oluyor?"

"Paranormal faaliyetler tek neden değil, ancak önemli bir neden. Ve buralarda bu tür bir okumaya neden olabilecek başka bir şey görmüyorum."

"Demek buralarda hayalet varmış."

"Muhtemelen bazı ruh aktiviteleri, evet."

Konuşurlarken yürümeye devam ettiler ve evi çevreleyen çitten geçerek kapıya ulaştılar.

Dean ön camın kırık olduğunu fark ettiği sırada içeriden bir kadın çığlığı duydu.

Çarpışmadan ve oturma odasındaki halıya cam yağmasından sonra, Juliet hiçbir şey duymadı. Bundan ne anlam çıkaracağından emin değildi. Eğer Stu ya da Howard kapıyı tıkırdatıyorlarsa, o zaman Düştükleri pencereden onların harap olmuş cesetlerini görebilmesine rağmen. İkisinin de camın üzerinden geçtiğini hayal edemiyordu. oturma odasının zemininde ses çıkarmadan duruyordu. Yani içeri giren biri varsa, o da kurt olmalıydı.

Fazla bir plan yapacak zamanı olmamıştı ve elinde çok fazla silah yoktu. Yine de birkaç tane vardı ve ana banyoya çekilip kapıyı kilitlemeden ve sonunu beklemeden önce elindeki her şeyi kullanmaya niyetliydi.

Belki de bugün Ross'mezarda ya da mezarın ötesinde katılacağı gündü.
Savaşmaya gitmeye karar vermişti.

Bu amaçla banyo dolabından bir şişe oje çıkarıcı aldı. Şişede *son derece yanıcı olduğu* yazıyordu. *İçindekiler ve buharlar tutuşabilir*. Ona iyi geldi. Pamuk toplarıyla dolu plastik bir torbanın içine attı ve ardından torbanın ağzını kapattı. Toplar maviye döndü ve her şey tatmin edici bir şekilde
Elindeki ağırlık.

Bir kutu saç spreyi de vardı ama her şeyin üzerinde patlamasından biraz endişe . Bunu son bir şans olarak saklayacaktı.
çare.

Sonra duş perdesi çubuğunu çekip indirdi, bir ucunu bıraktı ve plastik perdenin küvete düşmesine izin verdi. Perdeyi ve çubuğu topladı -ayrı kullanımlar için ayrı silahlar- ve ikisini de yatağın üzerine koydu. Bunu yaparken, perde çubuğunun
Ross'un çiftlik evleri için istediği rustik tasarımın bir parçası olan yatak odası penceresi. Her iki ucunda birer ok ucu bulunan bükülmüş ferforje demirden yapılmıştı. Duş perdesi çubuğundan birkaç kat daha kısaydı. inç olsaydı çok daha sağlam olurdu. Kaynaklanmış L braketlerden geçen vidalar onu duvara tutturdu ve perdeler duvardan sarktı.
siyah demir kancalarla eşleşiyordu. Juliet masif meşe komodini devirip üzerinde durdu ve vidalar yerinden çıkana kadar çubuğu çekiştirdi.
ve o şeyi elinde tuttu.

Tekrar pencereden dışarı baktı. Cesetler oldukları yerde duruyordu ama Stu ve Howard'ın kopyalarından hiçbir iz göremiyordu. Bununla birlikte, eğer kapalı ön geçitte olsalardı, onları buradan göremeyeceğini biliyordu. Kurdu aradı ama başarılı olamadı. Sadece çitin uzak tarafında, Yine de eve doğru giden iki adam gördü. Düşündü ki
İkisi de silah taşıyordu. Gerçek olduklarını ve Stu ve Howard gibi imkansız kurgular olmadıklarını varsayarsak, en iyi şansı onlar olabilirdi.
bu kâbustan sağ çıkabilirdi. Tabii kendileri de öldürülmeden ona zamanında ulaşabilirlerse.

Bu mesafeden herhangi bir şekilde iletişim kurmanın yolu yok. anlaşılabilir bir şekilde. Belki eski moda bir imdat çağrısına cevap verirlerdi. Kaybedecek neyi vardı ki? O itti
pencereyi açtı ve toplayabildiği en yüksek, en kulak delici B-korku filmi çığlığını attı.

Pencereyi kapatırken, yatak odasının kapısı sanki biri yumruk atmış gibi sarsıldı.

"Tamam, seni piç kurusu," dedi. Çenesi gergindi, yumrukları Bacakları kenetlenmiş ve sıçramaya hazırdı. "Bu işi bitirsek iyi olur."

Biri kapı denerken kapı tıkırdadı. *Kurt mu yoksa insan mı?* Anlayamadı.

Ama sonra tekrar sallandı ve bir pençe ortasını delip geçti.
panel, aşağıya doğru yaklaşık sekiz inç boyunca, sanki bir kâğıtmış gibi kolayca yırtıldı.

Wolf, o zaman. Güzel. Aracılarla zaman kaybetmek istemiyordu.

Canavar kapıyı tekrar tırmaladı, bu sefer panelde daha büyük bir delik açtı. Artık gümüşi kafasını görebiliyordu,
Kapıdaki delikten altın sarısı gözlerle onu izliyordu. Niyetini anlamamasını umarak yatağının arkasında durdu.

Ya da, diğer yetenekleri göz önüne alındığında, zihinleri okumak.

Köpeğin arkasında bir şey kıpırdadı ve bir insan eli -görünüşe bakılırsa Stu'nun eli- içeri uzanarak düğmeyi çevirdi ve kilidi açtı.

Juliet kendini her şeye hazırladı ve bir kibrit çaktı. Kapı

açıldı.

Kurt kapı aralığında duruyordu, ağzı kocaman dişlerini gösterecek kadar açıktı. Kafası belli belirsiz kama şeklindeydi, üçgen kulakları büyük kafasından uzakta parlıyordu, tetikteydi, odayı incelerken hafifçe döndü, gözleri Juliet'in tuttuğu parlayan kibritin üzerine çekildi.

Stu ve Howard köpeğin birkaç adım gerisinde duruyordu. İkisi de ölmüştü, vücutları hayvanın dişleri ve pençeleri tarafından parçalanmıştı. Yüzlerinde ifade olmadan Juliet'e baktılar.

Kibriti ıslatılmış pamuk toplarından oluşan plastik torbaya dokundurdu ve alev plastiği eritti. Sıvıya batırılmış toplar
çantayı fırlatırken tutuştu.

Kendisiyle kurt arasındaki kısa mesafe süzülürken alev alıp yandığını duyabiliyordu. Hayvanın sağ ön omzuna çarptı ve patladı, alevler sırtına ve kafasına yayıldı.

Sonra Juliet duş perdesini kaptı ve ürkmüş hayvana doğru birkaç adım attı. Perdeyi açarak hayvanın başının üzerinden geçirdi ve geri çekti. Bunun hayvanı boğacağını sanmıyordu.
alevler, ama ateşli pamuğun büyük kısmını kurdun omzuna indiği yerde tutacağını umuyordu. Kurdun kafasını karıştırmak iyi bir yan fayda olabilirdi.

İkisini de yapıyor gibiydi. Canavar pençeleriyle perdeye vurdu, kocaman kafasını salladı ama perdeyi yerinden oynatamadı. Kükremeye çalışıyor olabilirdi ama her zaman sessizdi ve bu şimdi de geçerliydi.

Duş perdesi cızırdamaya ve yaratığın kürkünde erimeye başladı. Şimdi, sıcak plastiğin altında kıpırdanışından ve kıvranışından, ona acı verdiğini biliyordu. Kendine biraz izin verdi
kısacık bir gülümseme.

Yine de acı onu öldürmezdi. Kapı aralığında çırpınırken Stu ve Howard'ın içeri girmesi engellenmişti ama

onlarla da mücadele etmeliyiz.

Duş perdesi çubuğunu aldı. Herhangi bir zarar verebilecek kadar güçlü olduğuna hâlâ ikna olmamıştı ama zaten o şeye olmak istediği kadar yaklaşmıştı. Çubuğu iki eliyle tuttu ve canavara doğru eğildi, duş perdesinin altındaki bir göze isabet ettirmeyi umarak çubuğu tüm gücüyle yüzüne doğru itti.

Son saniyede hayvanın kafası şaha kalktı ve çubuk yere düşmeden önce onu devirdi. Tekrar denedi ama kurt kocaman ağzını açtı ve onu yakaladı. Oltanın ucu balsa gibi çöktü.
Isırdığı odun başını salladı ve zayıf direği kızın elinden kaptı.

Gücü tarif edilemezdi. Daha ağır ama kısa olan diğer perde çubuğu hâlâ yatağın üzerinde bekliyordu.

Ama aniden bir silah olarak ona olan güveni azaldı.
Kendine olan güveniyle. Bundan sağ çıkmaya niyetliydi. Bir süre için - özellikle de kurdun acıyı hissedebildiğini keşfettiğinde
-Öyle sanıyordu.

Yanılıyor gibi görünüyordu.

OTUZ SEKİZ

Sam, Şerif Beckett kürsüden on metre onu geride bıraktı. Kanun adamının arkasından geldiğini, görev kemerinin her adımda şıngırdadığını duyabiliyordu ama gözlerini önden ayırmıyor, şaşkın ve hâlâ korkmuş alışveriş merkezi müşterilerinin arasından bir NASCAR yarışçısı kayarak birinci oluyor.

Batı otoparkı girişine ulaştığında, haber otoparkı koruyan şerif yardımcılarına ve güvenlik personeline yayılmıştı. Görev yerlerinden ayrılmışlar ve kapıların güvenliğini sağlamakla görevli oldukları için adımları belirsiz bir şekilde otoparka doğru ilerliyorlardı.

Sam içeri daldığında birkaçı arkasını döndü. Şerifin arkasından yaklaştığını görünce, talimat bekler gibi donup kaldılar. Sam onlara yaklaşırken Beckett'ın bir şeyler homurdandığını duydu ve geçmesine izin verdiler.

Diğer güvenlik görevlilerini ve olaya daha çabuk müdahale eden bir şerif memurunu, park halindeki arabaların çoğunu geçtikten sonra buldu. Ellerinde silahlarla son sıradaki arabaların arkasında toplanmışlardı. Bir polis memuru karnından aldığı ağır yaradan dolayı kanlar içinde yatıyordu. Acı kokulu silah dumanı havada asılı duruyordu.

Diğer tarafta, ormandan çıkmış olmaları gereken yerde, rakipleri vardı. En az bir düzine ruh orada duruyordu.
ve arızalı bir devredeki ampuller gibi püskürüyorlardı. Her zamanki tiplerdi: askerler, Amerikan yerlileri, yerleşimciler ya da çiftlik işçileri. farklı dönemler. Birkaç hayvan, bir vaşak ve bir siyah ayı, aralarında duruyordu. İnsanlar erkekti, sadece bir kadın
Uzun bir elbise ve önlük, çenesinin altına bağlanmış bir bone. Tüm insan ruhları bir çeşit silah taşıyordu.

Kadın uzun namlulu bir çakmaklı tüfekle Sam'i yönlendirdi. Tüfeğin namlusu patladığında Sam kendini bir BMW'nin arkasına yere attı. duman ve ateş. Spor arabanın ön camı kırıldı.

"Kaya tuzu mu doldurdunuz?" diye sordu şerif memuru - o ana kadar olay yerinde av tüfeği olan tek kişi.

"Şerif böyle emretti."

"Güzel. Normal mermiler bu şeylere karşı işe yaramaz."

Alışveriş merkezinin güvenlik görevlilerinin tabancaları vardı.
o işe yaramaz normal mermiler. İçlerinden biri bir arabanın üzerine çıktı ve bir el ateş etti. *Kurşunu boşa harcıyoruz*, diye düşündü Sam. En iyi ihtimalle saldırganları duraklatabilir, Beckett ve takviye birlikleri gelene kadar alışveriş merkezinden uzaklaşmalarını sağlayabilirdi.

Sam de onu takip etti ve başını ve omuzlarını diğerlerinin üzerinde gösterdi.
BMW, ruhlara kaya tuzu fırlatacak kadar uzun bir süre. Tekrar aşağı indiğinde, şerif yardımcısı bir dönüş yaptı.

Beckett ve diğerleri koşarak gelip park etmiş arabaların arkasında kendi pozisyonlarını aldılar. Beckett doğruca yaralıların yanına gitti. Memur, güçlü yapılı bir Navajo adamıydı. "Benally!" dedi.
endişeyle. "dostum, hemen bir doktor getireceğiz."

"Sağlık görevlilerini çağırdım bile," diye bildirdi Sam'in yanındaki şerif yardımcısı. "Durum kontrol altına alınana kadar buraya gelmeyecekler.

Kontrol."

"O zaman Benally'yi onlara götürmemiz gerekecek," dedi Beckett. "Hareket ettirilebilir mi?"

"Yapma... Benim için endişelenme..." Benally başardı. "Şu orospu çocuklarını halledin."

"Bu konuda endişelenme," dedi Beckett, yüzü asıktı. "Amaç da bu zaten."

Ruh saldırganlarından birkaçı aynı anda ateş etti. Siperleri olmamasına rağmen ilerlemeye devam ettiler, belki de geleneksel silahlara karşı neredeyse savunmasız olmalarının onları koruyacağına güveniyorlardı.
Onlar. Şimdiye kadar işe yaramıştı. Yakında arabaların üzerinden uzanıp savunmacıları teker teker indirebileceklerdi.

Beckett'in emriyle, hepsi de silahlı olan şerif memurları pompalı tüfekler, yükselip ateş ettiler, sonra tekrar eğildiler. Mermiler Ama ruhların silahları eskiydi ve çeliği delip geçmek için yapılmamıştı. Sam polisler yere düşene ve yaylım ateşi bitene kadar bekledi, sonra bir el daha ateş etme riskini göze aldı. Saldırganların safları seyrelmişti; ayı, kadın ve dört adam ölmüştü. Ama arkalarında, ormanda daha fazlası beliriyor gibiydi; Sam izledikçe bir tür gölge ordu ete kemiğe bürünüyordu.

"Şerif!" diye seslendi güvenli bir yere doğru eğildiğinde. "Düşündüğümüzden daha büyük bir sorunumuz var!" BMW'ye doğru bir başparmak salladı.

Beckett bakmak için ayağa kalktı, sonra tekrar aşağı indi. "Görünüşe göre haklısın Sam."

"Yolda başka memurlarınız da mı var?"

"Altı kişi daha," dedi Beckett. "Hepsi de kaya tuzu fişekli av tüfekleri taşıyor. Ve eğer daha önce söylemediysem, bu küçük tavsiye için teşekkürler."

"Ama hala binanın diğer taraflarını izleyen insanlar var, değil mi?"

Alışveriş merkezinin güvenlik görevlilerinden biri "Adamlarımız bu işle ilgileniyor," dedi. Atletik yapılı ve kısa kızıl saçlı bir kadındı. "Keşke kaya tuzundan önceden haberimiz olsaydı."

"Carla'ya söylemeye çalıştım," dedi Beckett. Sanki bu kadarını bile açığa vurmak istememiş ama sonra bunu yapabileceğini düşünmüş gibi yüzünü buruşturdu.
çoktan içine girmişti. "Ama sizin pompalı tüfek taşımanızı istemedi. Müşterilere nasıl görüneceği konusunda endişeliydi sanırım."

Sam, Baird'in yaptığı gibi dumdum mermileri yapabileceklerini biliyordu ama her birini oymak çok zaman alan bir işlemdi.
tek tek bir mengenenin içinde. Beckett Carla'ya bu konuda bilgi vermiş olsa bile, adamlarının çok fazla şey yapacak zamanı olmazdı.

Sam ağaç sınırında toplanan yeni güce bir kez daha baktı. Otuz ya da daha fazla ruh insan ve hayvan gibi görünüyordu.
Katledilmektense kötü görünmek daha iyidir, diye düşündü. Neredeyse bunu yüksek sesle söyleyecekti ama Jim Beckett ve Carla Krug'un tüm bunlar sona erdiğinde -eğer yaşarlarsa- başlarının yeterince belada olacağına karar verdi.

Neredeyse nişan almadan bir el ateş etti. Dışarıda ıskalayamayacağı kadar çok ruh vardı.

Arkasına doğru eğildiği sırada iki kurşun BMW'ye çarptı. O arabanın sahibi her kimse çok mutsuz olacaktı.

Ama belki de *yaşıyordur*, diye düşündü Sam. *Eğer bu hattı tutabilirsek.*

"Gidelim," dedi Dean, EMF okuyucuyu cebine koşmaya başladı.

Kırmızı cipin yanından geçerken, garaj yolunda bir ceset gördü. Göğsü yırtılmıştı. İç organları çekilip çıkarılmış ve etrafa saçılmıştı, kocaman pembe solucanlar karın üzerinde iz bırakıyordu. Eve daha yakın bir yerde benzer durumda başka bir adam daha vardı. Burada her ne cidden kötü bir haberdi.

Ön kapı kilitliydi. Koşmaktan nefes nefese kalan Dean bir adım geri çekildi ve kapı kolunun hemen altına sert ve keskin bir tekme attı "Oww!" diye yakındı. Kapı sağlam ve ağır bir ahşaptı. Bir kez daha vurdu ama başarılı olamadı.

"Pencere!" diye seslendi neredeyse yetişmiş olan Baird'e. Camın büyük bir kısmı çoktan kırılmıştı. Dean pencereye doğru koştu, ellerini çerçeveye koydu ve üzerinden atladı. Kımıldamayan kapıya attığı iki tekme yüzünden zaten ağrıyan ayak bileği neredeyse
İnerken ayağı burkuldu ama acıyı duymazdan gelerek evin derinliklerine doğru koşmaya başladı. Üst kattan şiddetli bir boğuşmanın seslerini duyabiliyordu. "Hanımefendi?" diye seslendi. "Size yardım etmek için buradayım!"

Ona sadece çarpma ve gümbürtü sesleri cevap verdi. Koşarak merdivenlere yöneldi, Baird'in arkasında olduğunun farkındaydı.
kırık pencereden zorlukla geçtim.

Merdivenlerin tepesine ulaşmadan önce, neler olup bittiğinin en azından bir kısmını biliyordu. İki adam ona doğru gelmeye başladı, ruh adamlar,
Maddesel olanla olmayan arasında göz kırpıyordu. Onları -çoğunlukla yaralarından, açık ve tanıdık- dışarıda cesetlerinin yanından geçtiği adamlar olarak tanıdı. Kasabada gördüğü ruhların çoğu on dokuzuncu yüzyılda ölmüş insanlara benzediğinden, bu kadar hızlı yükselebilmelerine şaşırmıştı.

Cadının gömülü olduğu varsayılan yere bu kadar yakınken, Cadı Kanyonu'nun içinde ve belki de kulübesinin bulunduğu yerde, hâlâ ne kadar güce sahip olduğunu kim bilebilirdi?

Ruh adamların arkasında bir şeyler , ama
Ne olduğunu söyle. Çok fazla itiş kakış ve gürültü vardı.

Bir köpeğin gür kuyruğuna benzeyen bir şey gördü, ama sonra adamlar tekrar görüşünü engellediler, her ikisi de boş elleriyle onu tutuyorlardı, sanki bir şeyin kendilerine yaptığını çıplak elle ona yapmak istiyorlardı.

Dean tüfeği kaldırdı ve iki el ateş etti.
art arda. Silahın dar merdivenlerdeki yankısı kulaklarında çınladı ve duman burun deliklerini yaktı. Gözlerini kırpıştırarak dumanı uzaklaştırdığında, iki adam gitmişti.

"Hanımefendi?" dedi. Duyduğu çığlık atan ses kesinlikle bir kadına aitti ve tetiği çektiği anda babasını etkileyecek küfürler savuran sesi tekrar duyduğunu düşündü.

Çırpınmalar durmasa da bir nebze sakinleşmişti. "Hanımefendi!" diye tekrar bağırdı, daha yüksek sesle. "Yukarı geliyorum!"

"Önden buyurun," diye bir kadın. "Dikkatli olun! Ölmemiş ama sanırım yaralanmış!"

O mu? Dean odaya bir mermi daha pompaladı ve kalan merdivenleri daha dikkatli bir şekilde tırmandı. Arkasından Baird seslendi,
"Orada neler oluyor Dean?"

"Öğrenip sana haber vereceğim," diye söz verdi Dean.

Merdivenlerin başında, bir yatak odasının içinde duran bir kadın gördü. Kapının girişinde tüylü, kanlı bir yumru vardı.
plastik, seğiriyor ve onu pençeliyordu. Bir tür köpekti, büyük bir Alman çoban köpeğine benziyordu, gümüş rengi bir kürk üzerinde siyah işaretleri vardı.
Koridoru yanmış saç, plastik ve Tanrı bilir başka nelerden oluşan korkunç bir koku doldurdu.

"Bu bir kurt," dedi kadın ve Dean onun Sam'le birlikte bölgedeki ilk gecelerinde Büyük Kanyon kenarında tanıştıkları Juliet Monroe olduğunu fark etti. Koyu renk bukleleri her yerdeydi, yüzünde ve terden sırılsıklam olmuş, yırtık pırtık giysilerinde kan lekeleri vardı ama önemli bir yara almış gibi görünmüyordu.

"Juliet? Benim. Dean."

Onu tanıması bir anını aldı. Buna üzülmekten kendini alamadı. *Bir travma geçirdiğini* düşündü. *Ve henüz bitmemişti.* "Kanyon'da tanıştık."

"Dean. Doğru, özür dilerim. Çok garip birkaç gün geçirdim. Buna inanamazsın."

"Şaşırabilirsin."

Önünde yerde yatan büyük hayvan tekrar seğirdi, kalkmaya çalışıyordu. Dean yarı erimiş plastiğin içinden emin olamadı.
ama bir ortadan kaybolmuş olabilir.

"Bu bir kurt," dedi, sözleri yeni yeni kafasına dank ediyordu. "Ama gerçek bir kurt değil."

" sanmıyorum."

Ruh hayvanı büyük tüylü kafasını salladı ve Juliet'i terslemeye çalıştı. "Ona ne yaptın?"

"Onu ateşe verdim," dedi. "Sonra da bununla vurdum." Ona yaklaşık bir metre uzunluğunda, uçlarında ok uçları olan metal bir çubuk gösterdi. Çubuklardan biri kan ve kürk tutamlarıyla kaplanmıştı.

"Bu demir mi?" diye sordu.

"Sanırım öyle. Dövme demir."

"Demir büyülü yaratıklara karşı güçlü bir silahtır," dedi.
"Ateş de öyle. Eğer tuzlamış olsaydınız, muhtemelen onu tamamen yok edebilirdiniz."

"Büyülü yaratıklar mı?" Asayı tekrar indirdi ve ona göz kırptı. "Ve sen bu konuda bir çeşit uzman mısın? Hem sen buraya nasıl geldin?"

"Önce şu şeyi bitireyim, sonra sana şeyi anlatırım."
Dean şöyle dedi. "Halletmemiz gereken bir şey daha var ve bunu hızlıca yapmamız gerekiyor. Zemin katınıza gerçekten bağlı mısınız?"

"Ne?"

Cevap vermedi, sadece tüfeğinin namlusunu plastik örtünün altına soktu ve büyük kurdun böğrüne bastırdı. "Bu çok gürültülü olacak," dedi.

Juliet kulaklarını tıkayarak arkasını

döndü. Dean tetiğe bastı.

Silah kükredi, alev hayvanın üzerine kaya tuzu püskürttü. Şaha kalktı ve bir kez sıçradı, sonra gözden kayboldu. Geriye kalan tek şey erimiş plastik kaplamaydı. Yerdeki kan bile kayboldu.
duvarlar ve Juliet'in kıyafetleri.

"Hepsi gitti," dedi Dean. "Şimdi, o kat hakkında..."

OTUZ DOKUZ

Park yeri savaş alanına dönmüştü. Arka sıradaki arabaların çoğu hurdaya dönmüş, camları ve farları patlamış, çamurlukları
devrilmiş, lastikleri patlamış, vücutları delik deşik olmuştu. Arkalarında, şerif memurlarının, güvenlik görevlilerinin ve Sam'in sığındığı yerde boş kovanlar yere saçılmıştı.

Ormanın kenarında manzara nispeten bozulmamıştı, çünkü ruh ordusunun askerleri ormanda kaybolmuşlardı.
Varlıklarına dair her işareti de beraberlerinde götürerek yok oldular.

Savunmacılardan üçü yaralanmıştı ve Sam Benally'nin kurtulamayacağını düşünmeye başlamıştı. Çömelerek Beckett'ın yanına doğru sıçradı. "Benally'yi sağlık görevlilerine götürmeliyiz," dedi. "Durumu kötü görünüyor."

"Biliyorum," dedi Beckett. "Ama bizi gerçekten durumdalar. Eğer onu kaldırırsak-"

"Biliyorum," diye yineledi Sam. "Eğer bana yardım edebilecek biri varsa, bu riski göze alacağım."

"Tamam, efendim." Kızıl saçlı güvenlik görevlisiydi. "Sen omuzlarını alırsan ben de ayaklarını alırım. Bence onu olabildiğince düz tutmalıyız.
yapabilirim."

"Anlaştık," dedi Sam. Şerife geri döndü. "Bizsiz bir süre idare edebilir misiniz?"

Beckett, "Benally'ye yardım getir," dedi. "Bize bir olmaz."

Bir mermi, Beckett'ın sözlerini yalanlarcasına, arkasına saklandıkları aracın camlarını üzerlerine püskürterek içeri girdi. Sam kurşunun Beckett'tan daha haklı olduğunu düşünüyordu. Saldırganlar gelmeye devam ediyordu, sayıları her geçen gün artıyordu ve park etmiş arabaların bulunduğu sırayı kuşatmak için hareket etmeye başlamışlardı.

Dean, umarım oradasın, diye düşündü yüzüncü kez.

"," dedi güvenlik görevlisine. Yengeç adımlarıyla Benally'ye doğru yürüdü ve Benally de onunla birlikte gitti. "Sana bir şeyler getireceğiz. tıbbi yardım, Benally," dedi. Benally birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama cevap vermedi. Bir süredir konuşmuyordu.

Sam memurun arkasına çömeldi ve ellerini altına sokarak onu koltuk altlarından kaldırdı. Gardiyan ayak bileklerinden yakaladı.
Birlikte, ağır subayı birkaç santim yukarı kaldırmayı başardılar.
Yerde. Onu eğilerek taşımak, ayakta durabilmelerinden daha zordu ve sırtlarına büyük bir yük bindiriyordu. Ama ayakta durmak vurulmak anlamına gelirdi.

Sam homurdanarak geriye doğru yürümeye başladı, başını araçların oluşturduğu koruyucu duvarın altında tutmak için hâlâ çömelmiş durumdaydı. Öyle bile olsa, bir
Kurşun ıslık çalarak yanından geçti, iki kamyonun arasından ateşlenmişti. Neredeyse Benally'yi düşürüyordu, sonra tutuşunu sıkılaştırdı. "Daha hızlı gidebilirim,"
güvenlik görevlisi söyledi.

"Tamam," dedi Sam. Körü körüne geriye doğru gidiyordu, ne kadar daha hızlı gidebileceğinden emin değildi. Ama denemeye istekliydi.

Benally bir vücut geliştiricinin üst gövdesine sahipti ve Sam taşıma işinde aslan payını onun aldığını fark etti. İtiraz etmedi ama görev bittiğinde tekrar dik yürüyebileceğini umuyordu.

Sam daha fazla üniformalı güvenlik görevlisinin alışveriş merkezinin kapısında mevzilendiğini ve insanların savaş alanına girmesini engellediğini gördü. Bu yüzden yaralı adamı taşımak yerine Alışveriş merkezinin içinden geçtikten sonra onu köşeyi dönüp ambulansların yükleme alanında beklediği güney tarafına götürdüler. Sağlık görevlileri yardıma koşarak onları yüklerinden kurtardı ve işe koyuldu
Hemen Benally'ye.

Sam sırtındaki gerginliği gidermek için gerindi. Tamamen uzadığında, boyu bir buçuk metreden kısa olan kızıl saçlı muhafızdan çok daha uzundu. Gürültülü bir sesle sırtını sıvazladı ve ona mahcup bir sırıtış attı. "Yardım ettiğin için teşekkürler," dedi.

"Sorun değil," diye cevap verdi. Tam başka bir şey söyleyecekti ki, kulaklığını dinlerken yüzü ciddi bir tavır aldı. Efor sarf etmekten yüzü kızarmış olmasına rağmen, yüzünün rengi solmuştu. "Bayan Krug arıyor," dedi. "O ve belediye başkanı ofisinde köşeye sıkışmış durumdalar."

Sam daha fazla ayrıntı beklemedi. Şimdiye kadar sorun büyük ölçüde O ilk istisna dışında, kendini alışveriş merkezinin dışına hapsetmişti. Bu şekilde kalacağını ummuştu. Babam oğullarına her zaman avladıkları şeyleri gizli tutmaları gerektiğini telkin ederdi. Aksini yapmak, bunları kamuoyuna duyurmak halkı dehşete düşürecektir. Ve bu dünyanın kabul görmüş bilgisini hiçbir işe yaramayacak şekilde ters yüz edebilirdi. Hatta bazıları insanların inanç ve korkularından beslenen kötü şeyleri güçlendirebilir.

Eğer polis memurlarının ve güvenlik görevlilerinin çoğu dışarıdayken alışveriş merkezine girmişlerse... o zaman onlarla başa çıkmak ona kalmıştı.

Silah çantasını arabaların arkasında bırakmış, Benally'yi teslim ettikten sonra doğruca geri dönmeyi planlamıştı. Testereli tüfeğini ceketinin iç cebine sokmuştu ve üzerinde fazladan birkaç kaya tuzu fişeği vardı ama hepsi bu kadardı.

Kızıl saçlı muhafızda bundan daha azı vardı gerçi, sadece o sabah kendisine verilen Beretta vardı.

Sam daha fazla açıklama beklemeden koşmaya başladı. Çıkıştaki nöbetçiler insanları dışarıda tutmaya odaklanmıştı ama biri onun geldiğini gördü ve ona bir kapı açtı. Hızla içeri girdi,
Önceki rotasını çevirdi ve merdivenleri üçer üçer çıktı.

İnsanlar hâlâ alışveriş merkezinde dolaşıyordu, ancak mutlu ve umutlu alışverişçilerin sesleri yerini sanal mahkûmların seslerine bırakmıştı
içeride kilitli kalmaktan şikayet ediyordu. Binanın içinde sigara içmek yasaktı, ama görünüşe göre bu kural uygulanmıyordu ve Sam
sigara dumanı cepleri arasında koştu. Bunu yaparken, düpedüz kavgaya dönüşmekle tehdit eden tartışmalar duydu. Bunlar
İnsanların bir an önce dışarı çıkarılması gerekiyordu yoksa kan gövdeyi götürecekti.

Tuvaletleri ve güvenlik ofisini geçip Carla'nın evine giden koridorda, ruh saldırganlarının ilkiyle karşılaştı; boğazında el izi olan, başı doğal olmayan bir açıyla eğilmiş, kemiksiz bir kadındı bu. Kadın Sam'le yüzleşmek için döndüğünde, Sam sol gözünün dışarı fırlamış olduğunu gördü.
göz sinirinin bir ipliği ile yanak.

Şiddetli ölüm asla güzel değildir. Ancak bu talihsiz kadınınki son derece çirkin ve nahoştu. Ağzı
sanki ona bir şey söylemek gibi çenesini titreterek açtı.

Kalan gözleri kederliydi ama elleri, ölümünü yeniden canlandırmaya hevesli bir şekilde onu kavramaya başlamıştı bile.

Sam arkasından, Carla ve Belediye Başkanı Milner'dan geldiğini tahmin ettiği endişeli bağırışlar ve yüksek sesler duyabiliyordu. O da kabuklarından birini bu tek ruh için harcamaktan nefret ediyordu. Onun acının ötesinde olduğunu biliyordu, bu yüzden bir parçası ondan kaçsa da
ona zaten çektiği acıdan daha fazlasını çektirmek istemedi ve yanından hızla geçti. Yanından geçerken ona hamle yaptı ve dengesini kaybetmişken dizine bir tekme savurdu. Kadın parlak siyah bir ışıkla parladı, bir anlığına yok oldu ve koridorun zeminine yığıldı.

Kadın düştüğünde, Sam resepsiyon görevlisinin ofisinin kapısını iterek açıyordu. İçerisi ölülerle doluydu, bazıları Sam'in geçtiği iç ofisin kapısına vuruyordu.
belediye başkanının ve alışveriş merkezi müdürünün seslerini duyabiliyordu. Artık tanıdık gelen ölüm kokusu küçük alana sinmişti.

Sam tüfeğini kaldırdı, bu mesafeden birkaçını yok edebileceğini biliyordu. Ama parmağı tetikte sıkılaşırken, hemen yanında bir başkası belirdi, iri yarı, sakallı bir adam.
herhangi bir kovboy filminde demirciyi oynayabilirdi. Ruh adam Sam'in silahının namlusunu yakaladı ve Sam daha ortaya çıktığını fark etmeden silahı elinden aldı.

Adam sırıttı - garip bir şekilde gereksiz bir ifade, çünkü boğazındaki sivri bir kesik zaten kırmızı bir şekilde gülümsüyordu - ve
açık ön kapıdan koridora doğru fırlattı. Sam tüfeği havadayken yakalamaya çalıştı ama çok yükseğe ve hızlı fırlatmıştı.

Ruh halkı iç kapıya doğru dönmüş, bu yeni ve aniden silahsız kalan rakibe odaklanmıştı. Sam dokuz kişi saydı. Birkaçının elinde silah, bıçak ya da diğer keskin silahlar vardı; birkaçı ise, salondaki kadın gibi, eli boştu. Demirci

Ruh, elinde paslı bir ustura sallayarak Sam ile açık kapı arasına girdi.

Bu hiç iyi gitmiyor, diye düşündü Sam.

Bıçak kullananlardan biri, onlu yaşlarında bile olmayan genç bir adam, sessiz bir öfkeyle ağzı açık bir şekilde ona doğru havayı yararak ilerledi. Sam saldırıdan kurtuldu ama iki büyük yumrukla kafasının yan tarafına vuran başka bir ruh adamın menziline girdi. Sam gördü
yıldızlara baktı, tökezledi ve düşmeden önce kendini resepsiyon görevlisinin masasına tuttu. Bu an rakiplerine üzerine çullanmaları için zaman kazandırdı,
Yine de onu yumruk ve ayaklarıyla dövdüler. Bir bıçak sol omzuna saplandı, ceketini ve etini kesti.

Sam kendisini kesen kadının bileğini yakaladı ve silahı düşürene kadar geriye doğru büktü. Kendi mızrağıyla yok ettiği boz ayıyı hatırlayarak onu yerden aldı. Kadın geri çekilmeye çalıştı ama Sam onu zapt etmeye çalışan elleri itti
ve göğsüne batırdı.

Titredi ve kayboldu. Bıçağa tutunmayı ummuştu ama bıçak aynı anda yok oldu. Eğer bir düzine adamdan ceza almasaydı bunu hatırlayacaktı. bir anda. Bir silah patladı, onu kıl payı ıskaladı ve iki rakibini yaralamadan geçti.

Biraz soluklanmak için resepsiyon masasının önüne doğru ilerledi; burada tekerlekli bir sandalye dizine sıkıştırılmıştı
İyi. Bir tür bıçak daha kaburgalarına saplandı ama tehlikeli bir şekilde derine batmadan önce kıvranarak uzaklaştı. Ellerini savurarak Yumruklarıyla ruh insanları hamlesini yapmasına izin verecek kadar geriye itti. Sandalyeyi tekmeleyerek uzaklaştırdı ve dizine doğru eğildi.

Orada, kendine hızlı bir nefes alma izni verdi ve uzun zamandır ölmüş olanın yumruklarının ona vurmadığı kısa anın tadını çıkardı. Buna bir an önce son vermesi gerektiğini biliyordu. Darbeleri

Şimdiye ölümcül bir yara almamış olsa , bunun ne kadar süreceğini kimse bilemezdi.

Kendine çalışacak yer açmak için ellerini ve omuzlarını ahşap masanın diz boşluğuna bastırdı ve ayaklarıyla itti, aniden ayağa kalktı ve ağır masayı kaldırdı. En yakındaki ruhu uzaklaştırmak için masanın etrafında döndü, sonra da toplayabildiği tüm gücüyle masayı fırlattı.

Vurduklarından hiçbirine zarar vermedi ama birkaçını yere serdi ve birini uzaktaki duvara sıkıştırdı.

Çoğunlukla yaptığı şey ona biraz yer açmaktı. cebine attı, yedek bir kaya tuzu kabuğu çıkardı ve yırtarak açtı.
Astar ucunu kavrayarak elini geniş ve hızlı bir savurdu. Kaya tuzu her yere sıçradı. Ölü çığlık attı.
Onlar yok olurken, oda onların tuhaf çırpınışlarının ışıltısıyla doldu.

Bittiğinde sadece üç kişi kalmıştı.
demirci ustura ile. Sam mermi kovanı daha almak için uzandı ama demirci onu sağ elinden yakaladı.
Cebi. Sam sol eliyle demircinin usturayı tutan sol elini yakaladı. Her iki adam da mücadele etti ve Sam bir an için demircinin çok güçlü olacağından endişelendi. Ama usturanın paslı bıçağını adama doğru çevirmeyi başardı ve sonra başını öne doğru sallayarak kilitli ellerine çarptı ve bıçağı
demircinin sandığı.

Adam onu serbest bıraktı ve taze yarasını tutarak geriye düştü.
Yara. Ustura elinden fırladı. Sam usturayı kaptı, en yakınındaki ruhun içinden geçirdi -belirleyebildiği kadarıyla hiçbir şey yapmadı- ve usturayı hareket ettirmeye devam ederek demircinin boğazını ilk ölümüne neden olana benzer bir çizgide kesti.

Diğer ikisi, Kızılderili bir kadın ve odada kalan tek silahı elinde tutan Hispanik bir adam geri çekildi.

Onu. Kadının elinde o mesafeden hiçbir işe yaramayacak kaba bir taş bıçak vardı ama Sam adamın sadece nişan alıp tüfeğini ateşleyebilecek kadar mesafe istediğini hissetti.

Yine de cebinde hâlâ bir mermi kovanı vardı. Adam silahı ona doğrultamadan Sam onu parçaladı ve içindekileri iki ruh insana doğru saçtı. Onlar da diğerleri gibi tepki verdi.

Işık gösterisinden sonra oda boştu.

Nefes nefese kalan Sam ofisin iç kapısına vurdu. "Her temiz," dedi.

Koridordaki ölü kadın elinde Sam'in av tüfeğiyle dış kapıda belirdiğinde içeriden biri kapı kolunu çeviriyordu. Nişan aldı ve tetiği çekti.

KIRK

"Ross buraya hep 'ölü bölge' derdi," dedi Juliet. Dean ve Baird'i arka bahçesinin bir bölümüne götürüyordu. "Çünkü hiçbir şey orada hiç büyümeyecekti."

Dean'e her şey kar gibi görünüyordu. O da aynı şeyi fark etmiş gibiydi çünkü durdu ve bir tutam bukleyi yüzünden uzaklaştırdı. "Tam buralarda," dedi. "Sadece çıplak toprak, çimen ya da başka bir şey yok. Oraya yabani otlar bile çıkmaz.
Yaz yağmurlarından sonra burada durdurulamazlar."

O, Dean ve Baird'in ellerinde ahırdan aceleyle toplanmış kürekler vardı. "Sanırım önce biraz kar küremeliyiz," dedi. Aletini kazdı bıçağı karın altına soktu ve birazını kenara fırlattı. Açtığı boşluğa daha fazlası düştü. "Yine de bu şey pek iyi bir kar küreği değil."

"Ahırda da bunlardan bir tane var," dedi Juliet. "Benim yapmamı ister misin-"

"Boş ver. Sadece bu ölü bölgenin yerini tespit edecek kadar hareket etmemiz gerekiyor. Tarifinize bakılırsa, bana cadının gömüldüğü yer gibi geldi."

Juliet, "Önceki sahipleri bize bunu gösterdiler ama açıklayamadıklarını da söylediler," dedi. "Bize burada eski bir kulübenin temelinin ana hatlarını gösterdiler - karla kaplı olmadıklarında bazı taşları hala görebiliyorsunuz." Kulübenin bir tarafını işaret etti.
ev. "Kulübe şimdiki evin hemen yanında olurdu. Burası ise -ne kadar? - kırk metre uzakta olurdu."

"Mezar yeri için yeterince uzak sanırım. Eğer çok seçici değilseniz." Dean küreğini yerde sürükleyerek karı uzaklaştırdı. Şimdi altındaki çıplak toprağı görebiliyordu, tam da onun söylediği yerde. Sağlıklı bir toprağa bile benzemiyordu. Yüz yıldan fazla bir süredir hiçbir böcek delik açmamış, hiçbir solucan havalandırmamıştı.

"Burası olmalı," dedi. "Hadi kazalım." Bıçağı neredeyse dümdüz toprağa sapladı ve ayağıyla daha derine bastırdı.

O yaparken, kocaman siyah kanatlı ve pembe topuzlu bir akbaba Pençelerini çıkarmış bir halde, nereden geldiği belli olmayan bir baş ona doğru savruldu. Eğildi ve başının hemen üzerinden ıslık çaldı, sonra büyük kanatlarını çırparak uzaklaştı.
yener.

"Çirkin akbaba az kalsın saçımı ," dedi kazdığı toprağı açarken. Tüfeği elinin altındaydı.
akbabanın cadının son savunucusu olacağına dair herhangi bir yanılsaması yoktu.

Beklentileri de yanlış değildi.

Üçü birkaç dakikadır kazıyorlardı ki dört ok onlara doğru *fırladı*. Dean küreğini bıraktı -tahta sapında titreyen bir ok- ve tüfeğe atladı. Yüzüstü atış pozisyonuna geçti, saldırganların yerini belirledi ve ateş etti.
İki kez. Duman dağıldığında ve silah sesleri dört kişi gitmişti. Dean ayağa kalktı, başka ruh var mı diye taradı.
ve tekrar küreğine uzandı.

Harmon Baird ölü bölgenin karşısına düştü. "Vuruldum," dedi, sesi gergin çıkıyordu. Dean'in fırlayan oku görebilmesi için döndü.

Sol uyluğu. "Sadece bir ."

"Kıçımdaki et yarası," dedi Dean. Tüfeği Dean'e uzattı.
Juliet ve yaşlı adamın yanına gitti. Baird titriyordu, gözleri yaşlarla dolmuştu. Dean bacağını çevirerek iki tarafa da baktı. Ok tam olarak geçmemişti. Okun saplandığı yeri yakaladı.
Tam adamın bacağıyla buluştuğu yerden. "Bu canını yakacak," diye uyardı. Baird'in kalçasına bastırarak oku serbest bıraktı ve girdiği yerden geri çıkardı.

Baird çığlık attı ve bacağını pençeledi. Dean bir elini orada tutarak Baird kıvranmayı bırakana kadar yaranın üzerine bastırdı. "bastırmaya devam et," dedi Dean. "En kısa zamanda yaranı saracağız ama şimdi bu işi bitirmeliyiz."

O ve Juliet kazmaya geri dönerken Baird Dean'in tüfeğini kucağına almış *nöbet* tutuyordu.

Çalışırlarken Dean, "Cadının ruhları başka bir yerde meşgul olmalı," dedi. "Bundan çok daha fazla sorun yaşayacağımızı düşünmüştüm."

"Belki de kurdun bizi yeneceğine güveniyordu," diye cevap verdi Juliet.

Dean gülümseyerek, "Kurt seni bile alamadı," dedi. "Bu-"

Küreği sert bir şeye çarparak *parçalandı*. "Sanırım geldik." "Benim için

bir dakika bile erken değil," dedi Juliet.

"Onu yakaladın mı?" Baird sordu.

"Sanırım öyle." Dean çukurdan daha fazla toprak attı ve küreğini sert yüzeye sürttü. "Bu tahta."

"En azından onu bir tabutun içine gömmüşler," dedi Juliet. "Bana anlattıklarından sonra onu bir çukura atacaklarını düşünmüştüm."

Dean, "Kötü yaşlı bir cadı olabilir ama yine de çiftlik sahibinin annesiydi," diye tahmin yürüttü. "Eğer ondan o kadar nefret etseydi Bırakın onun için özel bir yer inşa etmeyi, onu asla Doğu'dan getirmezdi."

"Onu etrafında istemediği için böyle yaptığını sanıyordum."

"Muhtemelen yapmamıştır. Ama aynı zamanda diğer insanlarla temasını ortadan kaldırarak onu beladan uzak tutmaya da yardımcı oldu. Onu burada izole etmek muhtemelen böcek delisi olduğu gerçeğine pek bir yapmadı ama deliliğini etraftaki herkese göstermesini engelledi."

"Sanırım bu doğru," dedi Juliet. "Ross da bu yüzden burayı seviyordu. Dünyadan kaçıp sığınabileceğimiz bir yer," dedi.

"Bazen dünyadan uzaklaşmak harika bir fikirdir."

"Emin ol öyle!" Baird aradı. İki elini de yaralı kalçasına o kadar sert bastırmıştı ki, üstteki elinin sırtı
neredeyse beyaz. "Evimi terk ettiğim için pişman olmaya başlıyorum."

"Sen," dedi Dean, "hayatımı kurtardın. Hem de tahmin edebileceğinden daha fazla şekilde."

O ve Juliet tabutun üstünü temizlemişlerdi, bu kadar eski bir kutuya göre oldukça bozulmamıştı. Dean *onun büyüsüyle korunduğunu* düşündü. Bir şeyin bitmesi için bu kadar endişelendiğini pek hatırlamıyordu.

"Tamam," dedi Juliet'e. Paltosundan babasının günlüğünü çıkardı. cebinde. "Ona yatmadan önce bir hikâye okuyacağım - büyüsünü sonsuza dek etkisiz hale getirecek bir karşı büyü." Diğer eliyle metal bir matara, bir kutu kibrit ve bir torba tuz çıkardı. "Sen
o kutuyu açmalı, sonra bu tuzu kemiklerine dökmelisin. Sonra bu şişeyi üzerine boşaltın, bu benzin. Bir kibrit yak, üzerine at ve geri çekil, çünkü burada çok fazla olmasa da hızla yükselecek."

Bu kısmı Baird'in yapmasını istiyordu ama yaşlı adam artık zorlu fiziksel aktiviteler için uygun değildi.

"Anladım," dedi. "Aç, tuz, gaz, kibrit."

"küçük bir insan meşalesi olduğunu zaten biliyorum," diye ekledi sırıtarak.

"Belki birazcık."

Karşı büyüyü buldu ve yüksek sesle okumaya başladı.
"Cadının büyüsü, çok uzun zaman önce yapıldı, söylemek için buradayım, zamanın geçti." Juliet'in gözünü yakaladı. *Git,* diye mırıldandı.

Juliet gözlerini kıstı, alt dudağını ısırdı ve
tabutun kapağını iki eliyle tutarak kazdıkları çukura doğru beceriksizce uzandı. Çekti ama kapak açılmadı.

"Geceye hükmeden cadı büyüsü," diye devam etti Dean, "ışığı getiren çanımı duyun."

Juliet güçlü bir çekiş yaptı ve tabut açıldı. Kadın çığlık attı ve

Dean kitaptan başını kaldırdı.

İçten içe yanan bir ateşten çıkmış gibi parlayan bir duman ve toz bulutu tabuttan yukarı doğru yükseldi.

Kahretsin, diye düşündü, *her şeye rağmen işi bitmemişti.*

Ve tüfeği mezarın öbür ucunda, gözleri hayatında hiç bu kadar geniş olmamış Harmon Baird'in kucağındaydı.

Üçlü izlerken bulut, görünüşe göre parlak sülfürik toz ve dumandan oluşan kadınsı bir forma dönüştü. O bir kocakarı, yaşlı, pörsümüş bir kadındı, kamburlaşmış ve öfkeden iki büklüm olmuştu
ve nefret. Giysileri ancak paçavradan farksızdı ve

altından, mezarından fışkıran soğuk rüzgâr. Rüzgâr
tel tel saçlarını savurdu. Yanmış etin içinden geçen elektrik gibi kötü bir ozon kokusu taşıyordu.

Hayalet pençeli ellerini Dean'e doğru uzattı, o da elinden geldiğince hızlı okumaya devam etti. Rüzgâr sayfaları avuçlarından koparmaya çalışıyordu ve ayaklarını tutmak için savaşarak iki eliyle tutunmak zorunda kaldı.

"Cadının büyüsü, bilinmeyen bir kötülük," diye bağırdı, "kemiğindeki tuzu kovamaz!"

Mezardan uzakta duran Juliet'e başıyla işaret etti. Dean *o lanet cadının yanına yaklaşmaya korkuyorum* diye düşündü. *Ben korkmuyorum.*
Onu suçla.

Ama kitaba tutunup tuzu alamadı. Bir adım bile atabileceğinden emin değildi; eğer denerse, kasırga şiddetindeki rüzgâr onu uçurabilirdi.

, Juliet! Tuzla şu kaltağı!

Okumak için tekrar açtığında buz gibi rüzgâr ağzına girdi ve yanaklarını çarpıttı. İnce toz gözlerini ve tenini yaktı.

Ve cadının pençeleri neredeyse onun . Kitabı ondan koparıp alabilecek miydi? Onu bir dokunuşla öldürebilecek miydi?

Tüfek kükredi ve cadı neredeyse Dean'in kulağını kanatacak bir çığlık attı, kafasından birkaç santim ötedeki bir jet motoru gibi bir çığlık.

Mezarın diğer tarafında, Baird ayaklarını ve cesaretini bulmuştu. "Hoşunuza gitti mi, Bayan Marbrough?" diye sordu. "Çünkü bende daha fazlası var!"

Cadı dönerek Dean'den uzaklaştı ve Baird'e koşmaya başladı. Onun doğaüstü rüzgâr giysilerini yakaladı ve onları bir kasırganın ipindeki çamaşırlar gibi savurdu. "Juliet!" Dean seslendi. "Tuz!"

Juliet onu duydu, farkındalık gözlerinde belirdi ve rüzgâra ve hâlâ mezardan yayılan miyazma bulutuna göğüs gerdi. Tuz torbasını attı. Bir kısmı uçup gitti ama
yeterince düştü.

Cadı yine çığlık attı.

"Cadı büyüsü!" Dean bağırdı. Rüzgâr elbiselerini, saçlarını yırtarak onu mezardan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Başka insanlar düşebilirdi ama o dizlerini kilitledi, ayaklarını dikti ve
ona doğru eğildi. Cadının kazanmasına izin vermeyecekti, çünkü o bir Winchester'dı ve Winchesterlar böyle savaşlar için yaratılmışlardı.
Bu. "Gaz, Juliet! "Çok geç stajyer!"

Juliet şişeyi ters çevirdi. Rüzgâr sıvının düşmesine izin vermek yerine bir kısmını yukarı doğru savurdu, ama daha fazlası tabutun içine doğru itildi.

Cadı Harmon Baird'e ulaştı ve
sanki bir dalmış gibi vuruldu. Baird'in gözleri ruhundaki ölümcül dehşeti gösteren pencerelerdi ama elleriyle ona doğru hamle yaparak onu uzak tutmaya çalıştı. En azından Dean ilk başta böyle düşünmüştü.

Sonra, karşı büyünün son satırlarını söylerken gerçeği fark etti - Baird cadıyı tutuyor, onun kendisine ya da Juliet'e doğrudan saldırmasını engelliyordu. Ona saldırmıyordu. Elleri sarsılıyor ve kasılıyordu çünkü Juliet öyle yapıyordu, iskeletindeki tuzun acısıyla kıvranıyordu.

Juliet bir kibrit çaktı ve rüzgâr onu . Elleri titriyordu,
kutuyu tekrar açtı. kibritler fışkırdı. Birini yakaladı.

"'Şimdi her şey yolunda; kemikleriniz yansın!" Dean sert rüzgârlara karşı çığlık attı.

Büyünün son sözlerini söylerken Juliet kibriti düşürdü. Hiçbir şey

olmadı.

Dean'in zihninde bir lanet oluşturmaya neredeyse vakti vardı ama daha tam olarak oluşmadan soğuk mezar rüzgârı sıcak bir hal aldı, sanki rüzgâr propana dönüşmüş gibi aşağıdan alevler fışkırdı. Alev Elizabeth Claire Marbrough'yu ya da onun bedensiz
ve ölümcül bir acıyla bir kez daha çığlık attı. Juliet karda kıçının üzerine düştü, yanmıştı ama hayattaydı.

Baird çoktan düşmüştü. Elleri hâlâ pençe şeklindeydi ve gözleri gökyüzüne dikilmişti. Ağzından, burnundan ve kulaklarından kan izleri akıyordu.

"Harmon," dedi Juliet. "O mu-"

Dean onun elini ayağa kalkmasına yardım ederken, "Ona dokunmamalıydı," dedi. "Bu onun için çok fazlaydı."

"Ama onu durdurdu-"

"Bu doğru." Dean suçluluk hissetmiyordu, yaşlı adam bu maceradan sağ çıkamayacağını biliyordu ama ne pahasına olursa olsun kırk yıl dediği şeyi durdurmak istemişti. Yine de suçluluk hissetmemek kendi suçluluğunu da beraberinde getiriyordu. "Eğer ona tutunmasaydı, bana ya da sana ulaşabilirdi. Her ikisi de bizi durdurabilirdi.
Hâlâ burada olurdu ve kaçmasına karşı sihirli bir şekilde mühürlenmiş gibi görünen mezarından çıkmış olurdu. Ve onun güçleri hala Cedar Wells'i ele geçiriyor olurdu, ve sen ve ben...şey, biz nerede olurduk
Harmon öyle."

Ölü adama bakarken gözyaşları yanaklarından süzülüyordu. Bacağındaki ok yarasından akan kan çoktan durmuştu. Yüzünün ve ellerinin derisi sanki kar fırtınasına yakalanmış gibi kızarmış ve sıyrılmıştı.

"Ne diyeceğimi gerçekten bilmiyorum Dean. Yani... teşekkür etmek kulağa çok ezikçe geliyor. Çok yetersiz."

"Ona teşekkür et," dedi Dean. "Benim işim bu. Gönüllü olan oydu."

Mezarın içindeki alevler sabit bir çıtırtıya dönüşmüştü. Günün hafif esintisinin -doğal bir esinti- yakalayıp dağıttığı kutudan siyah duman yükseliyordu. Dean kürekle içeri uzandı ve tabutu çevirerek kapattı, sonra da üzerine toprak atmaya başladı.
"Onu tekrar gömmeme yardım eder misin?" diye sordu. "Yola geri dönmem gerek. Kardeşimin nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikri olmayacak."

Jim Beckett, "Pozisyonumuz istila ediliyordu," diye açıkladı. "Bazıları Silahlı olanlar bizi ormandan sıkıştırdı ama sonra daha fazlası yanlardan oklarla, mızraklarla, kılıçlarla ve üzerimize geldi. O kadar hızlı ateş ediyorduk ki, yeniden doldurmak için silahlarımıza zar zor dokunabiliyorduk, çok sıcaktı. Düşündüm ki
bitmişti."

"Ve sonra ortadan kayboldular mı?" Sam sordu. Daha konuşmadan cevabı biliyordu.

Dean ve Dean, Beckett ve Juliet Monroe ile birlikte Wagon Wheel Café'de köşedeki masada oturuyorlardı. Winchester kardeşler sabah yola çıkacaklardı -Kuzeybatı'da garip bir şeyler oluyor gibiydi ve bunu kontrol etmek istiyorlardı- ama kanun adamı yola çıkmadan önce onlara bir yemek ısmarlamak istedi. Juliet'in
Geceyi evinde geçirmek istemediği için motelde bir oda tutmuştu, bu yüzden Dean onu da davet etmişti.

Restoran neredeyse boştu. Görünüşe göre Cedar Wellsteki çoğu insan, tehdit geçmiş olmasına rağmen evlerine oldukça yakın duruyordu.

Belki de, diye düşündü Sam, *tehdit geçtiği içindir. Sadece aileleriyle birlikte güvende oldukları için mutlular.*

Aynı şey onun için de geçerliydi.

"Doğru," diye yanıtladı Beckett, "ortadan kayboldular. Bir an etrafımız sarılmıştı ve ben böyle garip bir şekilde ölmenin ne kadar kötü kokacağını düşünüyordum. Sonra, gitmişlerdi ve biz de
silahlarımızı boş havaya doğrultuyoruz."

"Peki ya sen Sam?" Juliet sordu. "?"

"Az önce Carla Krug'un kapısını çalıp ona ve belediye başkanına sakin olduğunu söyledim. Belediye Başkanı Milner kapıyı açmaya başlamıştı.
Biri bana kendi tüfeğimle ateş ettiğinde kapıyı açtım. Tabii ki sadece kaya tuzuydu." Komplocu bir sırıtış paylaştı. "Milner
Kapıya çarptığında bir kız gibi çığlık attı. Onlara söyledim.
Bizi benim silahımla öldüremezdi, daha önce öldürüldüğü şekilde, yani boğarak öldürmesi gerekiyordu. Ama kapıyı tekrar kilitledi ve dışarı çıkmadı. Onu boğmak zorunda kalmak istemedim, özellikle de kaya tuzunun çok acıtacağını ve canını gerçekten yakabileceğini bildiğim için. ama o kaybolduğunda ben de ona doğru gidiyordum."

Beckett, "Milner ben ona sorun olmadığını söyleyene kadar kapıyı açmadı," diye ekledi. "Carla o zamana kadar açması için yalvarmış olsa da."

"Alışveriş merkezindeki insanlara anlatmak için bir tür hikâye mi buldun?" Dean sordu.

"Donald ve ben bir tane hazırladık," dedi Beckett. "Ama bunu anlatmak için dışarı çıktığımızda, etrafta zaten bir hikaye dolaşıyordu. Silahlı
soyguncular, alışveriş merkezinin açılış günü almaya çalışıyorlar."

"Bu pek çok mantıklı değil," dedi Sam. Bifteğini kesti. Orta pişmiş, içinde hâlâ birazcık pembe
Ortada. "Ama sanırım gerek yok."

Beckett, "İnsanlar kendilerini buna ikna etmişlerdi," dedi. "Sanki ben şerif değilmişim gibi bana açıklama yapıyorlardı. Sanki olayın ortasında değilmişim gibi."

"Gerçeği bilmelerinden iyidir," dedi Dean. "Yine de onlara Baird'in fedakârlığını anlatabilseydik iyi olurdu."

"Kasabayı gerçekten sevmediğini bile söylemiştin," dedi Juliet. "Belki de onu bir tür kahramana dönüştürmeseler de mutlu olurdu."

"Belki." Dean bira şişesini masadan kaldırıp havaya kaldırdı. "En azından Harmon Baird'e."

Sam şişesini Dean'inkine doğru eğdi. Beckett buzlu çayını, Juliet beyaz şarabını kaldırdı ve hep birlikte tokuşturdular. "Harmon Baird'e."

Sam Dean'in bütün övgüyü Baird'e bırakmasına şaşırmamıştı. Baird ve Juliet, gerçekten de en başından beri rolünü ve neredeyse imkânsız cesaretini vurgulamıştı. Dean bir
Sam çoğu insanın hayal bile edemeyeceği yetenekleri ve becerileri olan, Dean'in her zaman güvendiği halde kendisinin bile itibar etmeyeceği zekâsı olan harika bir adam olduğunu biliyordu. Yine de böyle zamanlarda o kadar alçakgönüllü, o kadar mütevazı oluyordu ki kendi katkılarının öneminin neredeyse farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Elbette diğer zamanlarda bu alçakgönüllülük ortadan kayboluyordu. Her iki Dean'i de tanımak ve kabul etmek, diye tahmin etti, kardeş olmak böyle bir şeydi. *Belki ben Dean* olmak *istemezdim*, diye düşündü. *Ama onun yanımda olmasından memnunum.*

"Peki ya sen Juliet?" diye sordu, kendini boğmadan önce aklını büyük ölçüde ağabeyinden uzaklaştırmak için. *Bunun çok utanç verici olacağını* biliyordu *ve Dean bunu unutmama asla izin vermeyecekti*. "Müstakbel alıcılara arazinde bir cadı gömülü olduğunu mu söyleyeceksin?"

Juliet şarabından bir yudum aldı ve bardağı yere bıraktı. "Muhtemel alıcıları unutun," dedi kıkırdayarak. "Burası için savaştım. Artık asla satmayacağım."

"Şehirde mi kalıyorsun?" Beckett sordu.

"Kasaba beni kabul ederse. Elizabeth Marbrough kadar izole olmak istediğimi sanmıyorum ama-"

Beckett, "Kasabanın sizi görmekten mutlu olacağını biliyorum, hanımefendi," dedi. "Ben de öyle."

Sam Dean'in gözlerini yakaladı. Dean'in omuz silkmesi zar zor fark ediliyordu: omuzların hafifçe kayması, dudakların bir an için birbirine bastırılması. Gözleri gizli bir gülümsemeyle parladı.

Dean Juliet'e çıkma teklif etmeyi düşünüyordu, Sam bunu biliyordu. Bu işaretleri açıkça okuyabilecek kadar uzun süredir kardeşinin yanındaydı. Şehirde sadece bir geceleri kalmıştı ama Dean gerektiğinde hızlı çalışabilirdi. Ne de olsa onun motel odası onlarınkinden sadece üç kapı ötedeydi.

Dean omuz silkerek ona bunun önemli olmadığını söyledi. Başka kadınlar da olacaktı, hatta belki başka genç ve güzel dullar da. *Bırak bunu şerif alsın,* demişti Dean'in gülümsemesi.

Sam sandalyesini geri çekerek, "Bu geceyi... bitirmeliyiz," dedi.

Dean onun ne demek istediğini anladı ve başıyla onayladı. "Evet, bu doğru. Sabah erkenden yola çıkmalıyız."

Sam, "Hesabı biz ödeyebiliriz," diye teklif etti. Kibarlık olsun diye; Şerif Beckett onlara bunun kendi ikramı olduğunu söylemişti. Bir polis memuruna yemek ısmarlarken kredi kartı sahtekârlığı yapmak istemediği için bu iyi şeydi.

"Hayır, o benim," dedi Beckett. O ve Juliet masadan kalktılar ama henüz ayrılmayı planladıklarına dair bir işaret vermediler.

Dean, "Eğer eminseniz," dedi.

"Kesinlikle. Nasıl olsa ben karşılayacağım ve Donald Milner bu konuda tek kelime etmeye cesaret edemeyecek."

Sam ve Dean sırayla şerifin elini sıkıp Juliet'e sarıldılar ve sonra ön kapıdan çıkıp soğuk gece havasına girdiler.
Impala tam ön tarafa park edilmişti. Sam Dean'e otoparktaki çatışmadan ilk kez söz ettiğinde Dean değerli arabasının arada kalmasından korkmuştu.

Sam yolcu koltuğuna tırmanırken, "Gerçekten çok güzel," dedi. "Şerifin ona bir şans vermesinin senin için sakıncası olmadığına emin misin?"

Dean, "Söylediğin her şey doğru, o cesur bir adam," diye yanıtladı. "O bulabildiği her cesaret parçasına ihtiyacı var. Bu bir avuç, yapabilirim Bunu sana söyleyeyim. Mümkün olan en iyi şekilde. Hayat dolu biri ve dürüst olmak gerekirse bana biraz fazla gelebilir."

Sam kardeşine baktı. Karanlıkta onu okumak zordu ama sonra öne doğru eğildi, motoru çalıştırdı ve kahkahayı bastı.
Bir Bad Company kaseti çınladı. Dean tekrar konuşabildiğinde, "Her neyse," dedi, "şehirden ayrılıyoruz ve onun kalbini kırmak istemedim." Arabayı sokağa çekti ve motele doğru ilerlemeye başladı.
"Yapılacak en doğru şey gibi görünüyordu."

Teşekkür

Eric Kripke olmasaydı, elbette bundan sonraki tüm sayfalar boş olurdu.

Jared Padalecki, Jensen Ackles ve devasa dizinin geri kalanı Yetenekli oyuncular ve ekip diziyi televizyondaki en eğlenceli yapımlardan biri haline getiriyor ve ben de onların kum havuzuna davet edildiğim için onur duyuyorum.

Aileme, John Morgan ve John Nee'ye, Howard Morhaim ve Katie Menick'e ve Cindy Chapman'a çok teşekkür ederim.

Yazar Hakkında

Jeff Mariotte, aralarında doğaüstü gerilim *Missing White Girl* (Jeffrey J. Mariotte adıyla), orijinal korku destanı *The Slab* ve Stoker Ödülü adayı gençlik korku serisi *Witch Season'*ın yanı sıra *Las Vegas, Buffy the Vampire Slayer, Angel, Conan, 30 Days of Night, Charmed, Star Trek* ve *Andromeda* evrenlerinde geçen kitapların da bulunduğu otuzdan fazla roman yazdı. Bağlantılı romanlarından ikisi, Uluslararası Medya Bağlantılı Yazarlar Birliği tarafından verilen ilk yıllık Scribe Ödülleri'ne aday gösterildi. Ayrıca, bazıları Stoker ve International Horror Guild ödüllerine aday gösterilen orijinal western/korku serisi *Desperadoes* da dahil olmak üzere birçok çizgi romanın yazarıdır. Eşi Maryelizabeth Hart ve ortağı Terry Gilman ile birlikte bilim kurgu, fantezi, gizem ve korku alanında uzmanlaşmış bir kitapçı olan Mysterious Galaxy'nin sahibidir. Ailesi ve evcil hayvanlarıyla birlikte, kitap, müzik, oyuncak ve Amerikan pop kültürünün diğer ürünleriyle dolu bir yer olan Amerika'nın Güneybatısındaki Flying M Ranch'te yaşıyor. Kendisi hakkında bilmek isteyeceğinizden çok daha fazla bilgi www.jeffmariotte.com .adresinde

En sevdiğiniz HarperCollins yazarı hakkında özel bilgiler için www.AuthorTracker.com adresini ziyaret edin.

SÜPERNATÜREL Kitaplar
HarperEntertainment'dan

CADI KANYONU NEVERMORE

CANAVARLAR, RUHLAR, ŞEYTANLAR VE
GULYABANILERIN DOĞAÜSTÜ KITABI

Copyright

Bu kitap kurgu eseridir. Karakterler, olaylar ve
Diyaloglar yazarın hayal gücünden alınmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar veya kişilerle herhangi bir benzerlik, yaşayan ya da ölü, tamamen tesadüfi.

SUPERNATURAL™: CADI KANYONU. Telif Hakkı© 2007 Warner Bros. Entertainment Inc. SUPERNATURAL™ &© Warner Bros. Entertainment Inc. Uluslararası ve Pan-Amerikan kapsamında tüm hakları saklıdır.
Telif Hakkı Sözleşmeleri. Gerekli ücretleri ödeyerek, şunları kabul etmiş olursunuz
bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, aşağı yüklenebilir, derlemesi çözülemez, tersine mühendislik uygulanamaz veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz,
HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan kullanılamaz. EPub

Baskı © TEMMUZ 2008 ISBN: 9780061876134

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

Yayıncı Hakkında

Avustralya
HarperCollins Publishers (Australia) Pty. Ltd. 25
Ryde Yolu (Posta Kutusu 321)
Pymble, NSW 2073, Avustralya
http://www.harpercollinsebooks.com.au

Kanada
HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20th Floor
Toronto, ON, M4W 1A8, Kanada
http://www.harpercollinsebooks.ca

Yeni Zelanda
HarperCollinsPublishers (Yeni Zelanda) Limited
P.O. Kutusu 1
Auckland, Yeni Zelanda
http://www.harpercollinsebooks.co.nz

Birleşik Krallık
HarperCollins Publishers Ltd.
77-85 Fulham Palace Yolu
Londra, W6 8JB, Birleşik Krallık
http://www.harpercollinsebooks.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
10 Doğu 53. Sokak
New York, NY 10022
http://www.harpercollinsebooks.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.